

HOTEL
ROZEBOTTEL

GASTEN OP DE VLUCHT

**Marjo
Roeven**

UITGEVERIJ KLUITMAN ALKMAAR

HOOFDSTUK 1

“Ieieieieieü!” Een afgrijselijk gekrijs steeg op in hotel Rozebottel. Een paar seconden later kwam er gillend en schreeuwend een vrouw van de trap af denderen. Om zich heen slaand alsof ze zich midden in een zwerm woedende bijen bevond. “Spinnen! Spinnen!” gilte ze half hysterisch. “Haal die spinnen van me af!”

Inderdaad waren er drie spinnen zichtbaar. De één zat op haar hoofd, balancerend op het verwarde haar. De tweede had zich verschanst op haar schouder en een derde gleed vanaf haar rug aan een draadje naar beneden. Moeder Dolly Rozebottel kwam verstoord aanlopen vanuit de ontbijtzaal. Haar man, Fred, arriveerde juist door de voordeur en dochter Lucy Rozebottel, die hevige pogingen deed haar lachen in te houden, kwam de hal in vanuit de keuken, terwijl ze een slaperige golden retriever achter zich aan sleepte.

Een tikje verwezen bekeek pa Rozebottel het schreeuwende vrouwmens. Het was natuurlijk zeer sympathiek dat ze hem enkele spinnen kwam overhandigen, maar moest ze daar zo bij gillen? Geconcentreerd lichtte hij een spin van haar hoofd. “Aah, een hooiwagen. Veel voorkomend, maar niettemin alleraardigst.” Hij knikte beminnelijk naar de verschrikt kijkende vrouw en plukte onverstoorbaar de beide andere exemplaren van haar rug. Uit zijn zak diepte hij een doosje

op, deponeerde de spinnen erin en verdween neuriënd naar zijn werkkamer. Deze diertjes hadden niet zijn grote interesse, maar een gegeven paard moest je nooit in de mond kijken.

En over monden gesproken. De mond van de vrouw was halverwege een gil open blijven staan en vormde een volmaakte 'o'. De bruine ogen stonden eveneens wijd open van de schok. Nog meer dan daarvoor leek ze op een verschrikt konijn, vond Lucy met enig leedvermaak, terwijl ze geduldig wachtte op wat er ging komen.

De vrouw slikte krampachtig en hervond zo haar spraak. “Dat was het toppunt,” bracht ze uit. “Ik hou ermee op. Ik ga weg. Het is hier een gekkenhuis!”

“Kom, kom,” probeerde ma Rozebottel haar tot bedaren te brengen. “Van één spinnetje ga je niet dood.”

“Eén spinnetje!” riep de vrouw zo hard dat haar stem opnieuw oversloeg. “Een kast vol, zeg ik u! En ze vielen allemaal over me heen.” Opnieuw rilde ze bij de herinnering. “Dit hotel is behekst,” ging ze verder, terwijl haar ogen nerveus heen en weer schoten. “Iedereen hier is knetter. De een kweekt insecten. De ander laat dingen ontploffen...”

Lucy Rozebottel was er nonchalant bij gaan staan. Ongemerkt haalde ze een peperbusje uit haar zak en keerde hem om. Pal boven de neus van de hond, die het liefst verder zou slapen. “Hatsjoe!” zei Dora en een sproeiregen van spetters vloog over de nieuwe dienstbode.

“...en dat vieze beest doet niet anders dan over me heen

niezen,” gilde de vrouw opnieuw. “Ik haat beesten. Ik haat dit hotel. Ik neem ontslag!” Waarop ze met veel bombarie haar schort uittrok, het hoofd in de nek wierp en, doof voor de smeebeden van ma Rozebottel, zo waardig mogelijk het hotel uit marcheerde. Ook al leek het nog het meest op een vlucht.

Lucy beet hard op haar lip om een juichkreet te smoren en trok snel haar gezicht in de plooi. “Tjonge,” zei ze. “Ze gaat echt weg. Jammer, hè, mam?”

Dolly Rozebottel keek enigszins argwanend naar het uitgestreken gezicht van haar op een na oudste dochter. Dit was al de derde dienstbode in twee weken die gillend de benen nam. Een ramp! Het seizoen was pas begonnen. Ieder moment konden de eerste gasten arriveren en dan kwamen ze handen te kort. Bovendien was dit de laatste sollicitante geweest. Het was tegenwoordig zo moeilijk om aan goed personeel te komen. Tenzij...

Indringend peilde ze haar blonde telg. Dolly's zesde zintuig voor de streken van haar kroost zei haar dat Lucy op de een of andere manier iets met het weglopende personeel te maken had. Die uitdrukking op haar gezicht was net even te lief en te onschuldig en Lucy was allesbehalve lief en onschuldig. Zoals gewoonlijk zag ze er weer uit om op te schieten. Ze droeg een oude, verschoten spijkerbroek, slordig afgeknipt vlak boven de knieën zodat de rafels erbij hingen. Het streepjesshirt dat erboven prijkte, moest nodig in de was, constateerde Dolly, en de afgetrapte gympen hadden

duidelijk betere tijden gekend.

“Jij hebt toch niet toevallig die spinnen in de kast gestopt, hè, Luus?” vroeg Dolly liefjes. Ze wist al bij voorbaat dat Lucy zou ontkennen en zich aan alle kanten had ingedekt.

“Ik?” protesteerde Lucy dan ook hoogst verbaasd, terwijl ze haar helderblauwe ogen zo ver mogelijk opensperde.

“Natuurlijk niet. Spinnen houden toevallig van donkere kasten. Kan ik er wat aan doen dat zij daar bang voor is? Trouwens, zij vindt alle beesten vies. Die arme Dora leed er echt onder.”

Het onderwerp van gesprek leek er overigens geen blijvende schade van te hebben ondervonden. Dora, blij dat er niet langer aan haar getrokken werd, was vredig in slaap gesukkeld. Op een van haar favoriete plaatsen nog wel. Midden in de hal, vlak bij de deur, zodat iedereen die niet goed uit zijn doppen keek zijn nek over haar brak. Op de een of andere wonderlijke manier had de oude hond een voorkeur voor tochtige plekjes. Ook al zorgde dat ervoor dat ze om de haverklap verkouden was en daarbij iedereen onder niesde die te dicht bij haar in de buurt kwam. Lucy's kleine list met de peperbus wekte dan ook niet de minste argwaan.

Dolly slaakte een zucht, zo diep dat hij bijna uit haar tenen kwam. Toen haalde ze berustend haar schouders op. Wat zou ze zich ook druk maken. Het kwaad was al geschied.

“Goed, Lucy,” sprak ze resoluut. “Ga ze maar halen.”

“Wat bedoel je, mam?” Lucy dreef iets te ver door.

Dat werd Dolly te veel. “Lucy Rozebottel, doe niet zo vreselijk

onnozel!” schoot ze uit haar slof. “Ga Carrie en Nicole vertellen dat ze zijn aangenomen als vakantiehelp. Nu!” Die woorden klonken Lucy als muziek in de oren. Als een speer schoot ze naar buiten. Een grijns van oor tot oor spleet haar gezicht en onthulde een rij volmaakte, witte tanden. Eenmaal buiten het gezichtsveld van haar moeder balde ze haar vuisten in een gebaar van triomf. Het was gelukt! Ook de derde nieuwe dienstbode had de kuierlatten genomen. Met een beetje hulp van Lucy natuurlijk. Dat laatste mens was werkelijk heel eenvoudig weg te pesten geweest. Ze was bang voor spinnen, belachelijk natuurlijk, en wat was er nou simpeler dan een doosje vol spinnen boven op de deur van de bergkast te zetten. Lucy trok een sprintje op de plaats van enthousiasme. Haar twee beste vriendinnen kwamen hier werken als vakantiehelp! Wat zouden ze een lol hebben samen. Ze moest het hen zo snel mogelijk vertellen. Lucy holde naar de schuur. In de hoek stond de gloednieuwe mountainbike van haar broer Mike. Donkergroen met rood en wit was hij, en voorzien van stevige profielbanden. Die fiets had een ongelooflijke aantrekkingskracht. Lucy's ogen werden er als vanzelf naartoe getrokken. Het was alsof hij haar riep: neem me mee! Neem me mee! Tjonge, dat was nog eens een gaaf ding. En snel ook. Precies wat ze nu nodig had. Lucy twijfelde even. Als Mike haar betrapte, dan zwaaide er wat. Haar één jaar jongere broer kon echt gemeen uithalen. Ach wat! Hij was gaan windsurfen. Ze had hem vanmorgen zelf zien vertrekken. Die kwam voorlopig niet meer terug.

Lucy sprong op de mountainbike en crosste dwars over het grasveld in volle vaart richting strand.

HOOFDSTUK 2

Hotel Rozebottel was feitelijk een oud landhuis. Als je het eens goed bekeek (en ook als je minder goed keek), zag je duidelijk dat het betere tijden had gekend. De dakgoot hing een tikje uit het lood. De verf op de kozijnen bladderde. De voordeur klemde en ging alleen open als je eerst flink tegen de onderkant trapte, en de grote, verwilderde tuin eromheen versterkte de indruk van ouderdom en slijtage.

Bij het huis hoorde een landgoed. Een groot woord voor een stuk bos, wat heidevelden en weilanden, die ook dringend onderhoud behoefden. Wat ook wel gebeurde als pa Rozebottel tenminste zijn dierbare insecten even liet voor wat ze waren.

Een doodlopende, verharde weg kwam uit op de oprijlaan, die reikte tot aan de voordeur. Als je hem vanaf het hotel affietste, kwam je vanzelf op de grote boulevard langs het strand. Links en rechts van de hoofdweg liepen platgetrapte paden het bos in of, dwars door de duinenrij, naar de zee. Hotel Rozebottel stond echt in een uithoek. Niemand kwam er als hij er niet moest zijn. Maar Dolly Rozebottel vond de rust een voordeel. Toen ze het huis had geërfd van tante Emma Onderwater had ze direkt besloten er een hotel te beginnen. Ook al verklaarden de horecaondernemers in de badplaats haar compleet voor gek. Wie wilde er nou op zo'n verlaten plek logeren? Niet dat dat Dolly deerde. Het was er

heerlijk voor de kinderen en haar man, Fred, kon eindelijk zijn baan als biologieleraar opzeggen. Een zegen voor Fred zelf en de schoolleiding. Het was een schat, hoor, die man van haar. Maar een tikje verstrooid, hè. Orde houden was niet een van zijn talenten. Eén blik in de klas van Fred Rozebottel en je wist dat een oorlog een kleinigheid was, daarmee vergeleken. Een hotel beginnen was trouwens de enige manier om het huis zelf te kunnen bewonen. Die oude landhuizen waren anders volslagen onbetaalbaar.

Lucy was dol op het huis. Ze hield van de rechter zolderkamer waar, bij hevige regenval, het dak lekte. Ze hield van de krakende trappen, van de piepende deuren, van de twee slaapkamers die nog zo'n echte, ouderwetse bedstee hadden en van de nauwe, hoogbejaarde lift, die eigenlijk meer een museumstuk was. Het was echt zo'n huis waarin je geheime gangen vermoedde en verborgen schatten. Soms leek het zelfs een beetje op een spookhuis, 's Avonds laat, als het flink bliksemde en de wind om het huis floot, had Lucy weleens gedacht dat ze iemand hoorde zuchten achter de muren. Natuurlijk was het gewoon de wind geweest. Maar met een paar kaarsen aan en in gezelschap van Carrie en Nicole leek het opeens heel echt. Vooral als ze elkaar griezelverhalen gingen vertellen, het ene nog bloedstollender dan het andere. Op dat soort avonden durfden Carrie en Nicole niet eens meer alleen naar huis en moest pa Rozebottel ze weer veilig in het dorp afleveren met zijn bestelbus Klazien.

Lucy hield ook van het strand en de zee. De zilte zeelucht

rook je duidelijk tot in het hotel. Een aroma dat zich mengde met de geur van bomen en gebladerte. Nergens anders rook het zo. Dat wist ze zeker. Als Lucy geen schelpen zocht of lachend en gillend achter een motorboot aan zoefde op waterski's, was ze in het duingebied of in de bossen te vinden. Soms mocht ze met Mike mee. Als hij in een goede bui was, gingen ze samen vogels bespieden en nesten opsporen. Het resultaat van die expedities meldde Mike dan aan de natuurbeschermingsorganisatie waarvan hij lid was. Zodoende hielpen ze een beetje om de vogelstand in kaart te brengen. Op dat moment echter schoot Lucy met een halsbrekende vaart over het hobbelige bospad. Die fiets was geweldig. Graspollen, kuilen en boomwortels vormden geen belemmering. Ze ging er moeiteloos overheen. “Daar gaat de Rozebottel één!” riep ze enthousiast. “Ze neemt de Tarzanbocht, geeft nog meer gas en jaaa! Ze snijdt Niki Lauda en gaat als eerste over de finish.” Plotseling beschaamd, toen ze zich realiseerde dat ze hardop had geroepen, keek Lucy snel om zich heen. Ze stelde zich aan als een idioot. Stel je voor dat iemand het gehoord had. Een bekende bijvoorbeeld. Dan ging ze af als een gieter. Maar er was geen mens te bekennen en ze haalde opgelucht adem. De laatste hindernis was een droge bedding. Lucy maakte vaart, schoot dwars door de bedding en kwam via de wegberm keurig (nou ja, keurig?) op de grote boulevard terecht. Opeens was ze weer midden in de bewoonde wereld. Badgasten flaneerden over de boulevard, een file van auto's

stond voor het dorp en op zee zorgde de straffe wind ervoor dat de windsurfers en zeilers prima aan hun trekken kwamen. “Carrieieie! Nicooooole!” Lucy knalde tegen de stoepwand op en stopte met gierende remmen voor de snackbar waar Carrie net een bakje met patat vulde.

“Nicole!” gilte ze naar achteren. “Daar is Lucy.”

Nicole kwam opgewonden aanlopen.

Met een stralend gezicht stapte Lucy naar binnen en vertelde het grote nieuws. “Jullie zijn aangenomen. Mijn moeder zegt dat jullie vanavond meteen met je spullen kunnen komen,” vertaalde ze haar moeders 'nu!' naar de praktijk. Lucy trok een triomfantelijk gezicht en de andere twee barstten los in een indianengehuil. “Hoera!” juichte Nicole. “Weg met de frikadellen en kroketten.” Het nadeel van werken in een snackbar was dat je zelf geen patatje meer lustte. Na een dag werken róók je zelfs naar patat en je haar was om de haverklap vet. Vakantiewerk in hotel Rozebottel was tien keer leuker.

Carrie was minstens zo verheugd en keek vol verwachting naar Lucy. “Vertel op,” zei ze nieuwsgierig. “Hoe heb je dat voor elkaar gekregen?”

Lucy vertelde uitgebreid over de spinnen waarbij ze rijkelijk overdreef zodat het net leek alsof er minstens twintig stuks naar beneden waren gekomen, formaatje vogelspin.

Carrie en Nicole kwamen niet meer bij van het lachen.

“Dat had ik graag willen zien,” snikte Carrie en ze veegde de tranen uit haar ogen.

Ze vormden een mooi span met z'n drieën. Lucy met haar korte, blonde haar, de blauwe ogen en de licht wippende neus zag eruit als een toonbeeld van gezondheid. Het mooiste aan haar was haar huid. Die was zacht en gaaf met de warme gloed van een perzik. Alle Rozebottels hadden een perfecte huid die nooit door puistjes werd ontsierd. \

Carrie was totaal anders. Met haar peper-en-zoutkleurige coupe-ravage en het ondeugende gezicht vol sproeten leek ze op het eerste gezicht nog het meest op een kwajongen. Een groter contrast met Nicole was nauwelijks denkbaar. Nicole had iets engelachtigs dat heel misleidend was. Een toonbeeld van onschuld. De dochter die iedere moeder wilde hebben. Als je niet beter wist... Donkerbruin haar krulde en golfde op haar schouders en de grote, reebruine ogen wisten een zo trouwhartige blik te produceren, dat niemand haar van wat dan ook zou verdenken. Hetgeen nogal eens van pas kwam. Vooral als je bevriend was met Lucy en Carrie, die er regelmatig voor zorgden dat het drietal in allerlei penibele situaties belandde.

En over lastige situaties gesproken, er was iets wat Lucy, ondanks het goede nieuws, nogal bezighield. Bezorgd wierp ze een blik uit het raam om te kijken of ze Mike ergens zag. Het bekende groenwitte zeil was nergens te bekennen. Een beetje onbehaaglijk wipte ze van haar ene been op haar andere. Dat zei natuurlijk niks, maar ze kon maar beter het zekere voor het onzekere nemen en niet te lang blijven plakken. Die fiets moest weer keurig in de schuur staan

voordat Mike arriveerde.

“Ik moet er vandoor,” zei ze gehaast en ze wees op de mountainbike. “Van Mike geleend. Hij wil hem snel terug hebben.”

“Geleend, hè?” schamperde Carrie, die Lucy al langer kende dan vandaag en daar geen klap van geloofde. “Dan zou ik maar snel gaan.”

Op dat moment echter, werd de hitparademuziek op de radio onderbroken voor een speciaal nieuwsbulletin zodat ze automatisch stilstonden om te luisteren.

“Graag uw aandacht voor de volgende ingelaste mededeling,” zei de nieuwslezer. “De politie maakt bekend dat er in de kuststreek vele slachtoffers zijn van een hele reeks inbraken en diefstallen. Een nieuwe bende is actief in onze streek en berooft nietsvermoedende toeristen van hun geld en fotoapparatuur. Ook de grotere hotels en leegstaande huizen, waarvan de bewoners op vakantie zijn, blijken niet veilig voor grijpgrage handen. Daarom verzoekt de politie iedereen goed op zijn spullen te letten en uit te kijken naar dingen die ongewoon zijn of mensen die zich ongewoon gedragen. Tips die leiden tot de arrestatie van de dieven, zijn van harte welkom. U kunt het landelijke alarmnummer bellen of het politiebureau van uw woonplaats. Einde bericht.”

“Jullie mogen ook wel oppassen,” vond Nicole.

Lucy haalde nonchalant haar schouders op. “Er valt bij ons niets te stelen,” meende ze. “En rijke gasten krijgen we vast ook niet.”

Carrie werd getroffen door een aangename gedachte. “Het zou anders wel spannend zijn als er bij jullie werd ingebroken. Dan kunnen we met z'n drieën op dievenjacht gaan!”

“Je wordt bedankt,” vond Lucy. “Mijn fototoestelletje is oud, maar ik ben er nogal aan gehecht, als je het niet erg vindt.” Nicole giechelde.

Toch, dachten ze alle drie stiekem, zou het inderdaad wel opwindend zijn. Carries opmerking was er echt zo één die in je hoofd bleef zitten. Wie zou niet verrukt zijn van de gedachte een heuse dief op heterdaad te betrappen? Hadden ze op dat moment geweten wat er later allemaal zou gebeuren dan hadden ze het idee misschien helemaal uit hun hoofd gezet. Alhoewel...

HOOFDSTUK 3

Lucy's ergste dromen kwamen uit. Pontificaal voor de schuur, zijn armen in zijn zij en met een gezicht dat onweer voorspelde, stond Mike. Aangezien ze in volle vaart aan kwam scheuren, had ze twee mogelijkheden. Recht op hem afrijden en een botsing riskeren, wat hem ongetwijfeld nog bozer zou maken, of uitwijken. Lucy koos voor het laatste. Een beetje onbeholpen maakte ze een scherpe bocht naar links, kwam tot de ontdekking dat hij toch te breed was, kon niet meer remmen en schoot met een gil dwars door het hek het kippenhok in. Geschrokken kakelend fladderden de kippen alle kanten op, terwijl de veren in het rond vlogen.

Lucy belandde met een forse klap op de vloer van het hok en was nog versuft toen Mike zich op haar stortte.

“Jij ellendige rotmeid!” riep hij kwaad, terwijl zijn armen in het rond maaiden zodat het stro alle kanten op vloog.

“Au!” riep Lucy gebelgd en ze mepte terug. Hijgend en stompend rolden ze over elkaar heen totdat pa Rozebottel aan kwam lopen.

“Dag, jongens.”

Als één man zaten ze recht overeind. “Dag, pa,” klonk het in koor.

“Fijn aan het broeden, kinderen?” vroeg hij verrassend genoeg.

“Ja, pa,” zeiden ze alle twee, in het geheel niet van hun stuk

gebracht.

Soms, dacht Lucy, gaat hij echt te ver. En daarbij had ze het niet over haar broer, maar over haar vader. Zo verstrooid als die man was!”

Onder haar zitvlak voelde het nat en kleverig. Voorzichtig onderzocht ze de plek; haar hand kwam vol eierstruif weer boven. “Jasses,” gilte ze. “Moet je zien wat je doet.”

Dat liet Mike echter niet op zich zitten. Zij had zijn fiets gepikt. Zij had het kippenhok vernield. Hij was toch zeker niet verantwoordelijk voor de gebroken eieren. En dus ging het gevecht gewoon verder.

“Wat is er daarbuiten aan de hand?” Dolly Rozebottel had het tegen haar oudste dochter.

Muis haalde nuffig haar schouders op. “Het grut is weer bezig,” meende ze neerbuigend en ze liep weg met een hooghartig gezicht.

Dolly keek haar na. Muis had duidelijk weer een van haar 'ik-ben-geen-Rozebottel'-buiën. Toen kreeg ze haar man in het oog en ze wist hem te onderscheppen voordat hij in zijn werkkamer verdween. “Wat gebeurt er toch? Wat moet die herrie daarbuiten?” vroeg ze opnieuw.

Fred Rozebottel, met zijn hoofd bij het ongewone gedrag van de *Carabus nemoralis*, was nog niet tot de werkelijke wereld teruggekeerd. “Ze broeden,” zei hij.

“Wie broeden?” vroeg Dolly.

“De kinderen,” antwoordde Fred.

“Fred,” zei Dolly en ze nam zijn gezicht tussen haar handen,

“kinderen broeden niet.” Daarna holde ze zelf naar buiten en overzag het strijdtoneel.

Een strijdtoneel was het inmiddels wel. Dolly slaakte een kreet van woede. Het hek rond de ren was helemaal kapot en de kippen, blij met die onverwachte vrijheid, hadden zich door de hele tuin verspreid.

“Ophouden, jullie!” gilde Dolly. “Grijp die kippen!” en ze gaf zelf het goede voorbeeld. In de moestuin verdween juist het peterseliezaad in een aantal kippenmagen. In het bloembed stortte een aantal hennen zich vol overgave op de viooltjes en de begonia's.

Van alle kanten kwam iedereen nu aanlopen. Coba, de kokkin, greep er twee tegelijk. Het kamermeisje Annie zwaaide met de bezem en joeg zo de kippen het hok weer in. Mike kwam aandragen met een flink stuk hout om het hek voorlopig mee te repareren en Lucy dook boven op twee kippen die daardoor bijna de nek braken.

De heksenketel was typisch Rozebottel en de timing kon niet slechter. Temidden van het gegil, geren en alle opwinding arriveerden de eerste gasten.

“Goedemiddag, mijn naam is Bon. Kees Bon. Ik heb gereserveerd.” De man die op de bel van de receptie had gedrukt, was een beetje te dik. Hij had een grote bos haar, een woeste baard en een flinke snor zodat zijn hele gezicht uit haar leek te bestaan. Door zijn geringe lengte maakte het een wonderlijke indruk. Een soort wandelende haarbal kwam nog het meest in de richting.

Dolly, inmiddels heel wat gewend, liet zich daardoor niet uit het veld slaan. “Zeker, meneer Bon. Welkom in hotel Rozebottel,” hijgde ze, nog wat buiten adem van de kippenjacht. “Als u zich hier even in wilt schrijven? Dan pak ik de sleutel van uw kamer. Ik hoop dat hij bevalt.”

“Als het een rustige kamer is, ben ik tevreden,” meende Bon. “Ik wil namelijk absoluut niet gestoord worden.” De baard verschoof een beetje, zodat Dolly vermoedde dat hij glimlachte. Een beetje bevreemd glimlachte ze terug. Wat was dat nou weer voor onzin.

Tot haar genoegen zag ze dat Muis, de enig toonbare omdat ze niet had deelgenomen aan het spektakel achter het huis, de hal inkwam om een handje te helpen. “Mijn dochter zal u uw kamer wijzen,” zei ze en ze richtte zich met een vriendelijke glimlach tot de volgende gast. “U bent vast mevrouw De Rooy van Zuidewijn,” zei ze tegen de knappe, donkerharige dame die twee indrukwekkende koffers achter zich aan sleepte.

“Ach heden, laat u alstublieft die koffers staan,” riep Dolly uit met een blik op de uitpuilende buik van de vrouw. “Dat is helemaal niet goed als je zwanger bent. Mag ik vragen in welke maand u bent?”

“De zesde,” zei de vrouw en ze klopte trots op haar buik.

“Volgens mij wordt het een echte herrieschopper, want de baby laat al behoorlijk van zich horen.”

Dolly knikte begrijpend. “Komt uw man ook nog hier?” vroeg ze.

Mevrouw De Rooy van Zuidewijn schudde ontkennend het

hoofd. “Hij zit in het buitenland,” antwoordde ze. “Voor z'n werk. Ik besloot dat ik er even uit moest. Als het kindje eenmaal geboren is, ben ik veel meer aan huis gebonden. Dan kan ik een vakantie wel op m'n buik schrijven.” Ze grinnikte even.

Bekwaam werkte Dolly ook de volgende gasten af, fronste even toen een broodmagere man in een hippieoutfit zich inschreef en stopte toen al haar warmte en charme in een brede welkomstlach. Daar waren ze dan! De Hamelaars. En precies zoals ze zich had voorgesteld. Was ze een kat geweest dan zou ze nu spinnen. De Hamelaars waren volmaakt! Een keurig, net gezinnetje. Oh, als ze toch alleen maar zulke gasten had. Dan zou het leven geweldig zijn. Dan kon ze het hele dorp eens een poepje laten ruiken. Ze wist heus wel hoe iedereen achter zijn hand gniffelde. Hoteldebotel noemden ze haar hotel. Tot op heden kon Dolly niet ontkennen dat haar hotel een trekpleister bleek voor lieden waaraan duidelijk een steekje los zat. Op sommige dagen wist ze gewoon zeker dat al die arrogante hoteldirekteuren in het dorp een complot hadden gesmeed om alles wat raar, vreemd en morsig was haar kant op te sturen. Gasten als de Hamelaars maakten haar dag weer goed. Alleen maar zulke keurige mensen in het hotel en iedereen zou groen zien van jaloezie.

Nee, de Hamelaars stelden Dolly niet teleur. De twee zoontjes van het gezin waren om door een ringetje te halen. Keurig gekamd haar en kleren zonder gaten, scheuren en

moddervlekken. Het ouderpaar kwam er minstens zo gunstig van af. Zij was blond en schattig, in een frisse, gebloemde zomerjurk. Hem kon ze zich voorstellen als boekhouder of medewerker van een bank.

“Wat fijn dat u er bent!” zei Dolly hartelijk. “We hebben aansluitende kamers voor u en de kinderen in de rechtervleugel.”

“Wat is het hier heerlijk rustig,” riep mevrouw Hamelaar verrukt. “Zalig gewoon. We zagen net zelfs kippen lopen. Ik zei al tegen Jan, ik zeg: Jan, wat echt dorps is het hier. Moet je die beestjes toch eens vrolijk zien scharrelen.”

Opluchting maakte zich van Dolly meester. Gelukkig, ze hadden de heksenketel bij het kippenhok niet gezien.

Meneer Hamelaar boog zich vertrouwelijk over de balie.

“We zijn al zo lang op zoek naar zo'n echt, ouderwets familiehotel, weet u,” knipoogde hij. “We begonnen al te denken dat ze niet meer bestonden.”

“Het is ook zo'n enig, oud huis,” onderbrak zijn vrouw hem.

“Als je het ziet, weet je gewoon dat hier massa's families dolgelukkig zijn geweest.”

Dolly knikte blij en hoopte van ganser harte dat niemand de Hamelaars wijzer zou maken. Tante Emma Onderwater kwam uit een vreemde familie en vóór haar hadden heel wat wonderlijke lieden het huis bevolkt.

Tot haar ongenoegen zag ze vanuit haar ooghoeken Lucy de hal in stappen. Aan alle kanten piekte er stro uit haar haren. Haar handen zaten onder de modder en er prijkte iets geels

op haar broek. Snel manoeuvreerde Dolly de Hamelaars naar de lift, perste de hele familie misschien iets te abrupt in de kleine ruimte, maar wist toch met haar stevige postuur Lucy aan het gezicht te onttrekken.

HOOFDSTUK 4

“Bah! Wat zie jij er smerig uit.” Muis trok een vies gezicht. Lucy besteedde geen aandacht aan haar. Muis was maar één jaar ouder dan zij, maar ze deed soms net alsof ze twintig was.

“Hallo, wat zijn jullie lekker vroeg!” riep Lucy, want ze zag Carrie en Nicole aankomen.

“Hemel, wat heb jij uitgehaald?” merkte Carrie op met een blik op Lucy's verfomfaaide uiterlijk. “Gevochten zeker?” Lucy knikte.

“Ha, Muis,” zei Carrie.

“Claire,” zei Muis, die geen Muis wilde heten. “Hoi, Muis,” groette ook Nicole. “Ik heet Claire,” zei Muis opnieuw. “Oh, Muis,” begon Lucy, “kun jij...”

“Claaaiiree!” brulde Muis en ze stampvoette er vandoor voordat Lucy haar vraag af had kunnen maken.

Het drietal keek elkaar even grinnikend aan. “Jullie blijven zeker meeëten?” zei Lucy. Ze knikten. “Gooi je spullen dan maar vast in het souterrain. Ik ga me even omkleden. Voordat m'n moeder niet goed wordt.”

Aan het diner was eindelijk iedereen present. Dolly en Fred, Muis, Lucy en haar vriendinnen, Mike met J.J., zijn tweelingbroer Jan-Jaap, en de gasten.

“Wat heeft u het hier beeldig ingericht,” kirde mevrouw

Hamelaar.

Lucy zag dat haar moeder bloosde van genoegen en wisselde een blik met haar vriendinnen.

“Zo enig met die gebloemde gordijntjes en die gezellige tafelkleden,” ging mevrouw Hamelaar verder en ze gaf haar zoon een por. “Jan junior, zit niet met je eten spelen. Ik zei nog tegen Jan, Jan mijn man bedoel ik, ik zeg: Jan, we hebben het goede hotel uitgezocht. Ik wed dat u hier ook helemaal geen last heeft van die akelige diefstallen waar ze het op de radio over hadden.”

“Nee, hoor, daar merken wij niets van,” zei Dolly.

“Het is toch ook wat,” ratelde mevrouw Hamelaar gewoon door. “Ik zei nog tegen Jan, ik zeg: Jan, waar gaat dat heen. Je bent gewoon je leven niet zeker. Diefstallen, moorden. Het is toch verschrikkelijk. En het zijn de fatsoenlijke mensen die het slachtoffer worden, zeg ik u. De fatsoenlijke mensen die van de prins geen kwaad weten.” Ter bevestiging keek ze even naar haar man, die instemmend knikte.

Aan de andere kant van de tafel was even een onderdrukt geproest hoorbaar. Dolly keek scherp in de richting van Lucy en consorten. De blik was indrukwekkend genoeg om een kudde wilde buffels in bedwang te houden zodat het geginnik direkt verstomde. Oefening baart kunst.

Muis was er met haar gedachten niet bij. Muis! Oh, wat haatte ze die naam. Het was dan ook een ongelukje. Vlak voor Muis werd geboren, had er in Huize Rozebottel een muizenplaag geheerst. Pa Rozebottel, dol op alles met meer dan twee

benen, had het niet over zijn hart kunnen verkrijgen die arme muizen naar de andere wereld te helpen. Dolly was iets minder teerhartig geweest. Ze had er niet over gepiekerd haar huis te delen met tweeëndertig muizen en dat had ze ook gezegd. “Als ik eenmaal bevallen ben, komt de verdelger,” had Dolly gedreigd.

En zo had de geboorte van Muis gemengde gevoelens bij Fred ontlokt. Aangekomen bij de burgerlijke stand om zijn nieuwbakken dochter in te schrijven, werden Freds gedachten geheel en al in beslag genomen door de komende muizenmoord. “Naam van het kind?” had de ambtenaar gevraagd. “Muis,” had Fred automatisch gezegd en vanaf dat moment had die arme Muis eraan vastgezet. Als ik oud genoeg ben, dacht Muis, laat ik direkt mijn naam veranderen! Haar voorkeur ging uit naar Claire. Zo heette de heldin uit de romannetjes van Margaritha de Rey, die ze zo gretig las. Even had ze ook Margaritha overwogen, naar de schrijfster. Maar dat klonk te Spaans, vond ze. Daarbij stelde je je een donkerharige schone voor en Muis was blond, net als alle Rozebottels.

Muis nam een hap van Coba's onovertroffen worstjes. Wat, dacht ze voor de zoveelste keer, als die naam nou eens niet het enige ongelukje was. Stel je eens voor dat ze als baby verwisseld was. Al die pasgeborenen lijken op elkaar. En het ziekenhuis had best een fout kunnen maken. In dat geval was ze misschien in werkelijkheid het kind van een adellijk echtpaar. Dan zou ze nu in een prachtig huis moeten wonen

en de mooiste kleren dragen. Het kon best. Ze voelde gewoon dat ze geen Rozebottel was. Zij was anders. Beschaafder dan de rest. Oh, zij had dit leven gewoon niet verdiend. Ze was geschapen voor tuinparty's en mooie jurken en later zou ze dan trouwen met een echte prins. Of met een zeerover die later een ridder bleek te zijn, zoals in 'Claire, heldin van de woelige baren'.

Voor haar geestesoog verrees het beeld van de prins in kwestie: blond haar met een blauw zweethandje, grijze ogen, een bruinverbrande huid, een mooi gespierd lichaam en prachtige, hagelwitte tanden. Derek! Muis slaakte verheerlijkt een diepe zucht, keek op en blikte recht in de spottende ogen van Lucy, Carrie en Nicole, die haar geïnteresseerd zaten op te nemen. Ze wierp hen een van haar bekende, hooghartige blikken toe. Poeh, wat wisten zij ervan. Het enige dat hen interesseerde, was in bomen klimmen en zwemmen en chips eten. Derek, de knappe tennisleraar van het chicque Boulevard Hotel, zou hen geen blik waardig keuren. Dolly gaf Lucy een wenk. Afruimen, betekende dat, en Lucy begon braaf borden te stapelen, geholpen door Carrie en Nicole.

“Zou het mogelijk zijn dat ik in het vervolg op mijn kamer dineer?” vroeg meneer Bon voorzichtig.

Dolly keek hem verbaasd aan, zich afvragend wat ze verkeerd hadden gedaan. “Natuurlijk kan dat,” vond ze. “Ik stuur wel een van de meisjes met een bord naar boven.”

“Hartelijk dank,” zei meneer Bon. “Ik eet graag in m'n eentje.

Ik wil liever niet gestoord worden.”

“Heeft het u gesmaakt?” richtte Dolly zich onmiddellijk weer tot de Hamelaars.

“Het was verrukkelijk,” vond meneer Hamelaar. “Heel bijzondere worstjes.”

“En vonden jullie het ook lekker?” vroeg Dolly aan de twee jongetjes.

“Ja, mevrouw,” klonk het in koor.

Kijk toch eens, dacht Dolly, wat een beleefde kinderen. Dit waren inderdaad de ideale gasten. “Dames en heren,” sprak Dolly in het algemeen. “De koffie serveren we hiernaast in de zitkamer. U kunt daar televisie kijken als u wenst, of een spelletje doen.”

In de keuken stonden Lucy, Carrie en Nicole te proesten van het lachen.

“Ik zei nog tegen Jan, ik zeg: Jan, haal die aardbei van je neus,” imiteerde Carrie de wat neuzige stem van mevrouw Hamelaar.

“Oh, wat heeft u het bééééldig ingericht,” deed Lucy ook een poging.

“Je moeder is anders helemaal weg van die familie,” meende Nicole.

“Wat wil je,” vond Lucy. “Ze zijn alle vier fris gewassen en gestreken. Ze is dol op die keurige families. Ze heeft het er al weken over. Denk erom dat je je gedraagt als de Hamelaars er zijn. Denk erom dat je met twee woorden tegen hen spreekt. Ik heb nu al een hekel aan die mensen.”

“Ik begrijp niet wat er zo geweldig is aan de Hamelaars,” merkte Nicole op. “Ik vind ze, eerlijk gezegd, nogal truttig. Wat zeg ik, volgens mij hebben ze de truttigheid uitgevonden!”

“Daar gaat het juist om,” grinnikte Lucy. “Ze zijn gewoon.” En terwijl ze dat zei, dacht ze aan alle verknipte gasten die altijd hun hotel leken uit te kiezen. “Mijn moeder wil het liefst een heel hotel vol gewone, fatsoenlijke, truttige Hamelaars.”

Carrie trok een mondhoek op. “Geef mij maar een paar mafkezen,” vond ze. “Kun je nog eens lachen.”

“Mag ik even, dames,” onderbrak Coba. “Hier is de koffie. Denken jullie datje dat zonder ongelukken in de zitkamer kunt krijgen?”

In de zitkamer had mevrouw Hamelaar een borduurwerkje ter hand genomen. Meneer Hamelaar las de krant. De kinderen waren de tuin in gestuurd en alle anderen keken naar de televisie waar net de diefstallen ter sprake kwamen. “Het gaat om een man en een vrouw,” sprak een bars kijkende politieagent voor de camera. “Waarschijnlijk doen ze zich voor als een keurig echtpaar en we vermoeden dat ze in een van de hotels aan de kust logeren. Verder weten we helaas erg weinig. We weten niet hoe het hen steeds weer lukt ongemerkt spullen te roven en we weten niet waar de buit blijft. Zeker is wel dat ze zo brutaal zijn dat niemand hun ware identiteit vermoedt.”

“Weet u wel hoe die personen eruitzien?” vroeg de interviewer.

“Helaas hebben we slechts hele vage beschrijvingen,” antwoordde de agent. “Ze zijn van normale grootte en hebben allebei donkerbruin haar, maar met wat haarverf is dat natuurlijk eenvoudig te veranderen.”

“Spannend, hè,” fluisterde Carrie.

“Carrie!” berispte ma Rozebottel die haar opmerking hoorde. De hele zitkamer was het erover eens dat de politie de dieven wel snel zou pakken.

HOOFDSTUK 5

Al het personeel van hotel Rozebottel sliep in het souterrain dus gold dat ook voor Carrie en Nicole. Het souterrain was een flinke ruimte die bijna het hele oppervlak van het huis besloeg. Vanaf de voorkant van het huis gezien leek het een soort kelder. Kleine klappaampjes vlak boven de grond maakten duidelijk dat zich daar een ruimte bevond. Aan de achterkant zag het er heel anders uit. Daar waren grote ramen en openslaande deuren die uitkwamen op de tuin.

Het souterrain diende als woonruimte voor het personeel. Lucy had haar eigen kamer. Pas in het hoogseizoen, als het beredruk werd, sliep zij ook in het souterrain omdat Dolly haar kamer dan verhuurde. Iets waar Lucy, ieder jaar weer, ontzettend boos over werd. Het was toch zeker haar kamer. Het idee dat ze hem ieder jaar aan een stel vreemden moest afstaan, beviel haar helemaal niet. Maar tegenwerpingen hadden nog nooit geholpen.

Dit keer echter had Lucy, uit eigen beweging nog wel, voorgesteld alvast in het souterrain te gaan slapen. Als dat niet opofferingsgezind van haar was! Maar Dolly trapte er niet in. Dolly was niet gek. Als de drie meisjes bij elkaar sliepen, deden ze de hele nacht geen oog dicht en de volgende morgen moest het ontbijt geserveerd, de bedden verschoond en de toiletten gereinigd. Dolly had geen behoefte aan personeel dat de hele dag slaperig boven een boender hing.

En dus sloop Lucy midden in de nacht stiekem naar beneden. Op haar tenen liep ze de trap af. Als je dicht bij de leuning bleef, kraakten de treden niet en zonder gerucht wist ze beneden te komen, waar Carrie en Nicole ongeduldig wachtten. Met een tevreden grijns voegde Lucy zich bij de anderen. Ziezo, de pyjamaparty kon beginnen.

“Hè, hè, eindelijk,” bromde Carrie toen ze arriveerde. “Heb je de chips mee?”

Lucy hield twee zakken omhoog. “Paprika en gewoon,” zei ze.

Nicole viel meteen aan, terwijl Carrie een cd in de speler stopte.

“Zouden we ze niet wakker maken?” vroeg Nicole bezorgd en ze wees op Cobra en Annie, die ook beneden sliepen.

“Welnee,” vond Lucy. “Annie heeft oordopjes in omdat Cobra zo snurkt en Cobra snurkt zo hard dat ze alleen zichzelf hoort.”

Nicole giechelde.

“Kom,” zei Carrie, terwijl ze een toilettas tevoorschijn haalde.

“Ik zal je teennagels lakken.”

“Oh, leuk, paarse nagellak, dat wil ik straks ook wel,” beweerde Nicole.

Carrie wikkelde geroutineerd toiletpapier tussen Lucy's tenen.

“Zo komen je tenen niet tegen elkaar en vlekt de lak niet,” verkondigde ze deskundig.

“Waarom zou die baardaap alleen op z'n kamer willen eten, denk je?” herinnerde Nicole hen aan het wat wonderlijke

verzoek van meneer Bon.

Lucy haalde laconiek haar schouders op. “Weet ik veel,” zei ze. “Misschien vindt hij ons wel niet aardig of misschien wordt hij wel gek van het gekwetter van mevrouw Hamelaar. Als ik meneer Hamelaar was, zou ik er goed gek van worden.”

Nicole grinnikte en stopte een handvol chips in haar mond. “Hebben jullie die hippie ook gezien?” vervolgde ze.

“Volgens mij houdt-ie een hongerkuur. Hij heeft haast niks gegeten en hij is al zo mager.”

“En dat van Coba's worstjes,” mompelde Carrie, zelf in het bezit van een formidabele eetlust, terwijl ze geconcentreerd Lucy's kleine teen van lak voorzag. “Ik vind het maar een raar type,” ging ze verder. “Volgens mij is hij niet helemaal tof. Hij zegt geen woord. Misschien is het wel een ontsnapte gek die denkt dat hij een vogel is of zo. Hij had een zak met van die granenrommel bij zich, zag ik, en dat strooide hij over al het eten heen.”

“Ieder z'n meug,” vond Lucy. “Zolang hij maar niet denkt dat hij kan vliegen en van het dak afspringt.”

“De enige die ik wel aardig vind, is mevrouw De Rooy van Zuidewijn,” peinsde Nicole. “Dat is tenminste niet zo'n tutje.” “Is dat die sjieke, zwangere mevrouw?” vroeg Carrie.

“Ja,” antwoordde Nicole. “Ze zei dat ze m'n haar zo mooi vond,” en Nicole woelde, nog steeds gevleid, door haar weelderige hardos.

“Nou begrijp ik meteen waarom je haar zo aardig vindt,” grinnikte Carrie, die tot haar grote verdriet door het leven ging

met, wat ze zelf zag als een saaie bos touw.

De cd was afgelopen en Nicole wilde net een andere in het apparaat doen toen er plotseling geluiden klonken waardoor ze alle drie opkeken. Duidelijk hoorbaar liep er iemand achter het huis langs. En dat was een beetje vreemd. Doordat hotel Rozebottel in zo'n uithoek lag, ging er 's nachts zelden iemand uit. Direkt in de buurt was er helemaal niets te beleven.

“Wie zou dat zijn?” vroeg Lucy zich af. Even kwam het in haar op dat het misschien haar moeder was, die haar wellicht op de trap had horen lopen en poolshoogte kwam nemen. Maar Lucy verwierp die gedachte. Dolly Rozebottel sliep gewoonlijk als een blok. Je moest minstens het hotel bombarderen, wilde ze wakker worden. “Hoe laat is het?” wilde Lucy weten.

Carrie keek op haar horloge. “Half twaalf al,” zei ze. “Wie gaat er om die tijd nou nog de deur uit? Zijn er hier soms slaapwandelaars?”

Ze was nog niet uitgesproken of Nicole greep, plotseling in paniek, haar arm vast. “Dat zijn vast de dieven,” fluisterde ze nerveus. “Ohhh, er wordt ingebroken. We moeten de politie bellen, en je moeder wakker maken en... en...”

“Ach, welnee,” zei Lucy. “Wind je niet op. Dat is gewoon iemand die niet kan slapen en een avondwandelingetje gaat maken. Kom op, we gaan kijken wie het is.”

Carrie stond meteen op. Nicole volgde iets minder zelfverzekerd.

Lucy tilde het gordijn op en met z'n drieën keken ze door het klappaampje. Buiten was het stikdonker. De buitenverlichting moest al tijden gemaakt worden en er brandde maar één lamp op halve kracht. Wat ze zagen, was niet meer dan een schaduw en die schaduw droeg een lange regenjas met een pet. Dat was het enige dat ze konden onderscheiden.

“Zie je wel,” zei Lucy. “Het is gewoon iemand die een stukje gaat wandelen. Niets aan de hand.” Ze wilde het gordijn al weer dichtdoen, maar Carrie hield haar tegen.

“Wacht even,” siste ze. “Kijk, hij gaat naar Klazien.”

Klazien was het appelgroene bestelbusje van de Rozebottels, dat voor de grap een naam had gekregen. En inderdaad stevende de schim recht op het autootje af. De meisjes waren opeens een en al aandacht. Het busje was nooit afgesloten, maar vader Rozebottel was nu ook weer niet zo verstrooid dat hij de autosleutels erin liet zitten. Tot hun verbazing zagen ze hoe de onbekende het portier opende, onder de stuurkolom dook en daar wat begon te prutsen.

“Wat doet hij toch?” vroeg Nicole met een ongerust stemmetje.

Het antwoord volgde snel, want even later kwam Klazien opeens reutelend tot leven.

“Wel heb ik ooit!” riep Lucy verbaasd.

“Zie je wel,” siste Nicole. “Het is de dief. Hij steelt jullie wagen. Snel, laten we iedereen wakker maken.”

Maar dat was Lucy helemaal niet van plan. Dit was te mooi om waar te zijn. Haar ogen begonnen te glimmen, terwijl ze een

besluit nam. “Nee,” zei ze popelend van ongeduld. “Kijk, hij rijdt al. Als we iedereen wakker maken, zijn we te laat. Kom op, we gaan erachteraan.”

Carrie maakte een sprongetje van opwinding. Nicole stond als aan de grond genageld. Maar omdat de anderen al wegholden, wilde ze toch ook niet alleen achterblijven en rende met ze mee. In pyjama, op hun pantoffels (Lucy was de nog natte nagellak compleet vergeten), slopen ze naar buiten en volgden de auto die heel langzaam, zonder licht, de weg opreed.

Gelukkig was het een heldere avond en scheen de maan. De straatverlichting begon pas kilometers verderop. Zonder dat vage schijnsel hoog aan de hemel was de achtervolging waarschijnlijk na een paar seconden al in de soep gelopen, omdat je in het bos echt geen hand voor ogen zag. Het was ook maar goed dat Klazien met een slakkegangetje reed. Zo konden de meisjes haar aardig bijhouden. Ondanks de maan was zo'n achtervolging in het donker namelijk nog knap lastig. Vooral omdat ze, voor de zekerheid, zoveel mogelijk dekking zochten achter bomen.

“We moeten erachter komen waar hij heen gaat,” hijgde Lucy en ze wilde dat ze nu op Mikes mountainbike zat.

Carrie had een rode kleur van opwinding en vond het allemaal reuze interessant. “Misschien heeft hij de buit wel hier in het bos begraven en rijdt hij daar nu heen,” meende ze optimistisch.

Zolang ze nog in de omgeving van het hotel waren, bleef de

auto langzaam rijden en hielden de meisjes het tempo wel bij. Eenmaal buiten gehoorsafstand gaf de onbekende echter, zonder waarschuwing vooraf, opeens gas. Tegelijkertijd floepten de koplampen en de achterlichten aan. Daarvan schrokken de drie meisjes zo dat ze een paar seconden verstijfd op het wegdek bleven staan. Duidelijk zichtbaar in het licht.

“Ik hoop niet dat hij achterom heeft gekeken,” piepte Nicole. Haar blauwwit gestreepte pyjama kon je gewoon niet over het hoofd zien. Eén blik in de achteruitkijkspiegel en de dief kon hen moeiteloos onderscheiden.

Mocht dat al zo zijn dan was daar niets van te merken. Binnen een paar seconden liet de auto hen ver achter zich en hadden ze het nakijken.

“Verdorie!” schold Carrie.

“Dat zat er in,” vond Nicole, die allang blij was.

Maar Lucy liet het niet op zich zitten. “Laten we een stuk afsnijden,” riep ze en ze schoot meteen van de weg af het bos in. De twee anderen konden niet anders dan haar volgen. Ze holden zo hard ze konden, terwijl de takken hen in het gezicht sloegen. Echt gemakkelijk was het niet. Carrie verloor onderweg een pantoffel. Nicole bleef haken achter een struik zodat er een flinke scheur in haar pyjama kwam en alle drie moesten ze hun best doen om niet te struikelen of vast te raken in het struikgewas dat hier en daar erg dicht was.

Na vijf minuten, die Nicole een eeuwigheid toeschenen, stopte Lucy opeens abrupt. “Liggen!” riep ze dringend.

Automatisch lieten Carrie en Nicole zich meteen vallen. Toen zagen ze wat Lucy ook al had gezien. Een eindje verderop schenen twee lichten tussen de bomen door. De koplampen van Klazien.

Rood van inspanning richtte Lucy zich tot de beide anderen. “Zou hij ons gezien hebben, denken jullie?” bracht ze uit. “Oooh,” kermde Nicole. “Ik wou dat we er nooit achteraan gegaan waren. Ik wou dat we gewoon de politie gebeld hadden.”

“Ach, stil toch,” vermaande Carrie, al voelde zij zich inmiddels ook niet meer zo zeker van zichzelf. “Misschien heeft hij daar wel met iemand anders afgesproken en staat gewoon te wachten.”

“Nou, ik ga in ieder geval niet kijken,” piepte Nicole bang. Er kwam een akelige gedachte bij haar op en ze sprak hem meteen uit. “Stel je voor dat hij de lichten aan heeft laten staan en nu door het bos loopt op zoek naar óns.”

Die opmerking deed Lucy even slikken. Dat kon best. Verdorie, ze waren ook een stel dievenvangers van niks. Ze waren Klazien niet bepaald onopvallend gevolgd. Als een stel verschrikte konijnen hadden ze op de weg gestaan in het schijnsel van de achterlichten. Laat Nicole geen gelijk krijgen, hoopte Lucy in stilte.

Ingespannen tuurden ze naar het bekende, groene autootje dat nu iets heel macabers gekregen had. Lucy's verbeelding speelde haar parten. Om de haverklap meende ze iets te zien of te horen en met Carrie en Nicole was het al net zo. Geen

van drieën durfden ze meer wat te zeggen. Bang om hun positie te verraden aan de dief. Ze lagen daar maar, roerloos luisterend naar elk geluidje, terwijl de vochtige lucht van aarde en rottende bladeren in hun neusgaten drong.

Nicole beet in de muis van haar hand, bang dat ze bij ieder krakend takje zou gaan gillen. Toen Klazien plotseling achteruitreed, gaf ze toch nog bijna een schreeuw.

De meisjes drukten zich nog steviger tegen de grond. Heel even zwaaiden de lichten over hun hoofd. Toen stond Klazien weer recht en reed weg alsof er niets gebeurd was. Een diepe, trillende zucht steeg op.

Rillend van de kou en van de zenuwen ging Lucy rechtop zitten. “Oef! Dat scheelde niet veel,” zei ze opgelucht en ze veegde het koude zweet van haar voorhoofd.

Daar zaten ze dan. Drie meisjes midden in de nacht in een pikkedonker bos met niets anders aan dan pyjama's.

Carrie rilde ook even. “Kunnen we nu teruggaan?” vroeg ze benepen.

Lucy knikte heftig. “Maar niet over de grote weg,” vond ze. “Misschien rekent de dief daar wel op. Hij hoeft alleen maar even te keren om ons te onderscheppen.”

Nicole had bezorgde rimpels in haar voorhoofd. Lucy's opmerking bezorgde haar de kriebels, maar de gedachte dat ze dat hele eind door het stikdonkere bos terug moesten lopen, trok haar ook niet bepaald aan. “Kom op dan,” joeg ze de anderen op. “Laten we snel gaan. Ik vind het hier nogal griezelig.”

Angstig om zich heen kijkend stonden ze op. Zo geruisloos mogelijk liepen ze in de richting van het hotel. Althans, in de richting waar Lucy het hotel vermoedde.

Nicole slaakte een keer een gil toen een konijn vlak voor haar wegsprong en Carries blote voet deed zeer van de scherp gepunte takjes waar ze doorheen moest.

“We lopen toch wel goed, hè, Luus?” vroeg ze met een benepen stemmetje.

“Ik denk het wel,” zei Lucy, maar er sprak twijfel uit haar stem. Overdag was het geen probleem. Ze kende deze bossen als haar broekzak. Maar in het donker leek alles opeens anders. De bomen werden enge gedrochten, die haar met hun grijpgrage takken wilden pakken. De bekende paden zaten plotseling vol valkuilen en dingen waarover je kon struikelen. Het ergste van alles was nog, dat ze er helemaal niet zeker van was dat ze wel goed liepen. Alles leek opeens op elkaar. Stel je voor dat ze er niet meer uitkwamen en hier de hele nacht rond moesten zwerven, terwijl de dief misschien wel terugkwam om hen alsnog te pakken te nemen. Lucy rilde van angst. Ze voelde hoe haar hart in haar keel klopte. Het kostte haar heel wat moeite om haar zenuwen in bedwang te houden. Maar de andere twee vertrouwden op haar, dus vermande ze zich en deed haar uiterste best om de goede richting te bepalen.

Met meer geluk dan wijsheid stapten ze opeens uit het bos vandaan en stonden midden op de weg vlak bij het hotel. Meteen keken ze alle drie over hun schouder, bang dat in de

verte de lichten van Klazien op zouden doemen. De opluchting stond de drie meisjes op het gezicht te lezen toen dat niet het geval was. Daarna keken ze elkaar aan en als één man zetten ze het op een lopen. Waarschijnlijk liepen ze nog harder dan tijdens de achtervolging. Het akelige bos werkte hen op de zenuwen. Het enige dat ze wilden, was zo snel mogelijk het veilige hotel bereiken en hun hoofd onder de dekens stoppen.

Ze zagen eruit als een stel vogelverschrikkers toen ze ten slotte het hotel bereikten.

In het souterrain draaide Lucy direkt de deur op slot. Nicole dook met een sprong onder de dekens. “Dit doe ik nooit meer,” bibberde ze.

Carrie begon van de zenuwen de rest van de chips op te eten. “Wat doen we nu?” vroeg ze. “Moeten we niet toch iemand wakker maken om te vertellen dat Klazien is gestolen?”

Die vraag was lang niet gek, maar Lucy had zich inmiddels hersteld en haar hersens werkten weer op volle kracht. Ze zag het al voor zich. Haar moeder zou één blik op hen werpen en dan waren Carrie en Nicole ontslagen en had zij huisarrest. Voor de rest van de vakantie of zo. “Heb je jezelf al eens goed bekeken?” bromde ze.

Net als de andere twee zag Carrie er niet uit. Haar haar zat in de war. Er zaten bruine vegen op haar wangen. Ze miste een pantoffel en haar pyjama zag eruit alsof ze door de modder had gerold.

“Wat denk je dat mijn moeder doet als ze ons zo ziet?”

Midden in de nacht? En als ze hoort wat we gedaan hebben?” Carrie en Nicole konden het wel raden. Auto of geen auto, voor hen zag het er niet zo best uit.

“Maar wat doen we dan?” wilde Nicole weten. “We kunnen toch niet net doen of onze neus bloedt?”

“Waarom niet?” vond Lucy. “Laat ze morgen zelf maar ontdekken dat de auto weg is. Wij weten gewoon van niks. Wij hebben de hele nacht braaf geslapen. Als we dat samen afspreken, is er niets aan de hand.” Samenzweerderig keken ze elkaar aan.

“Hand erop?” vroeg Lucy.

“Hand erop!” zeiden de andere twee.

HOOFDSTUK 6

De volgende morgen begon schitterend. De zeemist trok snel op en de zon scheen al dat het een lieve lust was toen Lucy, Carrie en Nicole wakker werden. Lucy, boven in haar eigen bed, rekte zich behaaglijk uit en wilde zich nog eens omdraaien toen ze opeens weer wist wat er gisternacht gebeurd was. In één sprong stond ze naast haar bed, liep naar het raam en schoof het gordijn opzij. Toen viel haar mond open van verbazing. Daar beneden stond Klazien, alsof er niets aan de hand was. Het was dezelfde appelgroene bestelbus als altijd en ze stond op hetzelfde plekje als gewoonlijk. Lucy wreef eens goed in haar ogen, maar het was geen verbeelding. Klazien was gisternacht gestolen en nu was ze weer terug!

“Heb je het gezien?” fluisterde Nicole. Ze dekten alvast de tafels voor het ontbijt, terwijl Mike verse broodjes ging halen. Alle drie hadden ze de terugkeer van Klazien direkt opgemerkt.

“Ik snap er geen barst van,” mompelde Carrie, maar ze hield snel haar mond toen Dolly haar hoofd om de hoek stak om de ontbijttafels te inspecteren.

Lucy trok haar voorhoofd in rimpels. Het was een raadsel hoe dit kon gebeuren. Dat wil zeggen, ze begreep wel dat de dief de auto keurig had teruggezet, maar de grote vraag was: waarom? “Wie steelt er nou een auto om hem daarna weer

netjes terug te zetten?” vroeg ze zich hardop af.

“Tenzij,” begon Carrie en ze keek de anderen opgewonden aan, “tenzij ze die auto maar even nodig hadden omdat ze iets anders wilden stelen.”

Vol bewondering keken de andere twee haar aan. Dat was slim gevonden.

“Ik ben briljant,” zei Carrie onbescheiden.

Helaas was er geen gelegenheid meer om die interessante gedachte verder te bespreken, want Derek was gearriveerd.

“Wat ontzettend aardig van Hector dat hij jou hier naartoe stuurt om broodjes te brengen. Uit jullie eigen bakkerij nog wel. Bedank hem maar heel hartelijk.” Dat was Dolly Rozebottel op haar charmantst.

Hector Krol was de eigenaar van het luxueuze Boulevard Hotel. Hector Krol was tevens een oude vlam van Dolly. Hector Krol was van mening dat Dolly met hem had moeten trouwen zodat ze in een écht hotel kon werken. En Hector Krol liet geen gelegenheid voorbijgaan om zijn mening duidelijk te maken. Dolly vond al die belangstelling buitengewoon vleidend zodat Derek, de aantrekkelijke tennisleraar van het Boulevard Hotel, uitgebreid werd onthaald.

“Heb je trek in koffie, Derek?” informeerde Dolly.

“Nou en of!” zei Derek. “Graag.”

“Lucy, pak jij even...” begon Dolly, maar uit het niets dook Muis op.

De koffiekkan hield ze gracieus in haar hand en haar liefste

glimlach speelde om haar mond. “Dag, Derek,” lispelde ze. “Zal ik even voor je inschenken? Wil je melk en suiker? Hier, alsjeblieft.”

Derek glimlachte zelfvoldaan. Hij was het gewend dat vrouwen hem in de watten legden. Wat heet! Op het tennisveld vochten ze om hem. Als een pasja leunde hij achterover waarbij zijn T-shirtje zo strak om hem heen spande dat je zijn spieren goed kon zien.

“Wat een uitslover,” fluisterde Carrie achter haar hand. Lucy was echter veel meer geboeid door het gedrag van Muis. Een vuurrode kleur verspreidde zich tot in haar zusters haarwortels, terwijl ze zo dicht mogelijk bij Derek ging zitten. Lucy's ogen glinsterden. Het was niet zo moeilijk te raden wat er aan de hand was. Die goeie Muis was verliefd!

Lucy grinnikte. Het was echt iets voor Muis om verliefd te worden op zo'n kwast. Moet je 'm zien zitten, dacht ze. Die is alleen maar verliefd op zichzelf. Ik wed dat hij iedere ochtend een uur voor de spiegel staat.

Derek, geveleid door de aandacht van maar liefst vijf vrouwen, dronk genietend zijn koffie. “Lekker bakkie,” zei hij. Muis glom van genoegen. “Dat heb ik gezet,” zei ze.

“Wordt het al wat met de verbouwing,” informeerde Dolly belangstellend, zij het niet geheel zonder leedvermaak. De kleedkamers bij de tennisbaan van het Boulevard Hotel stonden al sinds de afgelopen herfst in de steigers. Alles wat er maar tegen kon zitten, zat ook tegen. Van vorstverlet tot een kleine brand aan toe. Zelfs de volmaakte Hector Krol kon

daar niets aan veranderen. Het deed Dolly stiekem deugd dat hij voor de verandering ook eens wat tegenslag had. Dat zou hem leren wat bescheidener te zijn.

Maar Derek had goed nieuws. “Ze zijn klaar,” meldde hij opgetogen. “En wat nog mooier is, mijn appartement is dat ook!”

“Je appartement?” vroeg Dolly verwonderd.

“Jazeker,” verkondigde Derek trots. “Boven de kleedkamers heeft Hector een appartement laten bouwen. Helemaal voor mij alleen. Vanmiddag krijg ik de sleutel.”

“Dat is zeker goed nieuws,” vond Dolly.

Lucy blikte verontwaardigd in haar richting. Daar kon haar moeder nog eens een voorbeeld aan nemen. Hector Krol gaf Derek zomaar een eigen appartement en zij, Lucy, moest in het hoogseizoen notabene haar eigen kamer afstaan! Als dat niet oneerlijk was.

Dolly trok zich er niets van aan. De klok boven de open haard sloeg acht uur. Er moest nog een hoop gedaan worden. De tijd voor koetjes en kalfjes was voorbij. “Vertel eens, Derek,” zei ze dan ook nuchter. “Je komt toch zeker niet helemaal hierheen alleen om ons broodjes te brengen?”

“Nee,” begon Derek en hij rechte zijn schouders als iemand die een belangrijke mededeling te doen heeft. “Hector laat jullie waarschuwen. De dieven zijn vannacht weer op pad geweest. Dit keer in ons eigen dorp!”

De kleine stilte die inviel na Dereks verrassende woorden werd door Muis niet opgemerkt. “Nog een kopje koffie,

Derek,” vroeg ze gedienstig.

“Eh... nee,” zei Derek niet al te vriendelijk aangezien ze zijn nieuwtje ontkrachtte. Maar hij had nog meer te vertellen. “Ze hebben zelfs ingebroken bij ons. In het Boulevard Hotel!” vervolgde hij op zo'n hoogst beledigde toon, dat het klonk alsof een beetje dief wel moest bedenken hoe onbeleefd zoiets was. “Er zijn massa's camera's en sieraden gestolen,” sprak Derek verontwaardigd. “Nou, ik kan jullie wel vertellen dat het hele hotel in rep en roer was. We hoorden bovendien dat er ook in een van de herenhuizen aan de Dennelaan is ingebroken. Ze hebben de video gestolen, dure schilderijen en nog wat andere kostbare dingen.”

Dolly sloeg geschrokken haar hand voor haar mond. “Het is toch verschrikkelijk,” meende ze. “Een koekje dan?” Muis produceerde haar meest zwoele glimlach. Die diefstallen interesseerden haar geen zier, dat was nu wel duidelijk. Eigenlijk hoorde ze nauwelijks wat hij zei. Wat telde, was dat hij hier zat. Het kon bijna niet anders of dit keer moest hij haar opmerken.

Jammer genoeg voor Muis had Derek wel wat anders aan zijn hoofd. Waarom kon dat vervelende wicht niet gewoon luisteren naar wat hij te vertellen had? Derek besloot er geen aandacht aan te besteden. Expres richtte hij zich uitdrukkelijk tot ma Rozebottel. “Als klap op de vuurpijl,” zei hij op een geheimzinnige toon, “deed de politie vanmorgen een bijzondere ontdekking. Uit de bakkerij kwamen rare geluiden. Een paar agenten gingen kijken en vonden toen de

bakker. Van boven tot onder in touw gewikkeld, en gekneveld!”

“Iets anders drinken soms?” kwam Muis er voor de derde keer tussen.

Dat werd zelfs Dolly te gortig. “Muis!” riep ze ongeduldig. “Schei eens uit met die flauwekul en laat die jongen verder vertellen!”

Muis werd zo mogelijk nog roder. Met een blik van intense verontwaardiging keek ze naar haar moeder, schoof met een ruk haar stoel naar achteren en stormde woedend de trap op, terwijl het huilen haar nader stond dan het lachen. Hoe kon ze haar zo vernederen? Oh, wat gemeen!

Verwonderd keek Dolly haar na. Wat mankeerde dat kind nu weer? Ze had ook zo'n teer zieltje. Ze moest er eens wat eelt op krijgen.

Derek was niet van zijn stuk gebracht. “De bakker is nog helemaal overstuur,” hernam hij. “Vandaar dat ik broodjes uit ons hotel heb meegebracht. Hij heeft de hele nacht niets meer kunnen bakken. Lijkt me ook een beetje moeilijk als je als een rolmops vastgebonden ligt.” Derek lachte om zijn eigen grapje, terwijl achter zijn rug Lucy net deed of ze ging overgeven.

“Maar waarom de bakker?” vroeg Dolly verbijsterd. “Wat hebben ze eraan om de bakker vast te binden?”

“Het gerucht gaat,” verklaarde Derek, “dat hij iets ongewoons heeft gehoord. Een bestelbus, meende hij, en...”

Nicole verslikte zich in de koffie en begon hevig te hoesten.

Dolly keek verstoord. Lucy gaf haar onder tafel een flinke trap.

“Toen hij wilde gaan kijken,” vervolgde Derek, “kreeg hij een klap op zijn hoofd en pas de volgende ochtend werd hij wakker, stevig vastgebonden. De politie is hem nu aan het ondervragen.”

“Hemeltjelief, wat zal die man geschrokken zijn,” meende Dolly. “We mogen Hector wel dankbaar zijn voor de broodjes. Anders hadden de gasten vanmorgen helemaal niets te eten gehad.”

En over gasten gesproken. Het lawaai van de lift maakte duidelijk dat de eersten al op weg naar beneden waren.

Derek nam afscheid na beloofd te hebben dat hij hen op de hoogte zou houden van wat er in het dorp gebeurde.

Dolly nam Lucy even apart. “Wat was er met Muis?” vroeg ze verwonderd. “Hebben jullie haar weer zitten pesten?”

Waarom noem je haar niet gewoon Claire als ze dat zo graag wil.” Daarbij vergat Dolly gemakshalve even dat ze dat zelf ook nooit deed.

“Wij hebben niets verkeerd gezegd, hoor,” ontkende Lucy direkt en ze produceerde een samenzweerderige blik. “Maar ik weet wel wat er aan het handje is.”

“Nou?” vroeg Dolly. “Ga je het nog vertellen of moet ik het eruit trekken.”

“Ze is verliefd,” zei Lucy op een overdreven toontje, terwijl ze met haar ogen rolde. “Op die slijmerd van een Derek nog wel!”

“Ach, nee,” mompelde Dolly hoofdschuddend. “Derek. Van alle jongens kiest ze Derek. Heeft dat kind dan helemaal geen smaak?” Misschien, dacht ze, werd het toch eens tijd voor een moeder-dochtergesprek. Als ze van de week even tijd had, zou ze Muis erover aanschieten. Derek was trouwens veel te oud voor haar.

HOOFDSTUK 7

“Meneer Bon! Hallo, meneer Bon. Ik ben het, Lucy. Kan ik even de kamer schoonmaken?” Het liep al tegen de middag en nog steeds zat de kamerdeur op slot.

“Ik wil niet gestoord worden,” riep meneer Bon vanachter de dichte deur.

“Kan ik dan misschien de kamer doen als we straks de lunch serveren?” vroeg Lucy.

“Nee, nee,” klonk het gedempt. “Ik eet op mijn kamer. Ga weg. Ik wil absoluut niet gestoord worden.”

Nou, dat was duidelijk. Lucy vroeg zich af wat hij in vredesnaam uitvoerde daarbinnen. Sinds gisteravond had hij zich niet meer vertoond. Hij zou toch niet zijn hele vakantie op die kamer door gaan brengen? Voorzichtig legde ze haar oor tegen de deur in de hoop iets te horen. Vaag meende ze een licht gebrom te bespeuren, maar dat was alles. Lucy had geen idee wat het was. Niet gehinderd door de wetenschap dat zoiets niet bepaald netjes is, zakte ze door haar knieën om een blik te werpen door het sleutelgat. Noppes. De sleutel zat er nog in. “Hè, bah!” bromde Lucy. En dan te bedenken dat ze hier van die prachtige, ouderwetse sleutelgaten hadden. Gewoonlijk zag je er alles door. Nou ja, niet getreurd. Het scheelde weer werk. Nog één kamer te gaan en dan had ze vrij.

Achter het huis had het echtpaar Hamelaar zich op het terras

geïnstalleerd. Carrie en Nicole waren eerder klaar dan Lucy en zaten er ook al.

“En dus,” eindigde Carrie haar verhaal, “vonden ze de bakker vanmorgen, van top tot teen vastgebonden met een enorme buil op z'n hoofd.” Die buil verzon ze erbij om het verhaal mooier te maken.

Mevrouw Hamelaar zag een beetje wit om haar neus en leek tamelijk overstuur. Haar hand klemde zich stevig om haar tasje alsof ze verwachtte dat er ieder moment een dief uit de lucht kon vallen, die het haar af wilde nemen.

Meneer Hamelaar produceerde een geluid dat nog het meest leek op “tut, tut, tut.”

Lucy plofte neer in een rieten stoel. “Hè, hè, ik ben klaar,” zuchtte ze. “Wat gaan we na het eten doen?”

“Naar het strand?” opperde Nicole.

Lucy knikte instemmend. Ze had wel zin in een frisse duik. Bovendien konden ze dan meteen even doorlopen naar het dorp om te kijken of er nieuws was over de diefstallen.

Annie kwam aanlopen met een schaal vol belegde broodjes en kannen thee.

Uit haar ooghoeken zag Lucy dat mevrouw Hamelaar de schok van het bakkerverhaal te boven was en zich, helaas, opmaakte om een gesprek te beginnen.

“Vertel eens, Lucy, het is toch Lucy, hè? Wat voor mensen hebben er allemaal in dit huis gewoond? Dat moeten er heel wat geweest zijn. Ik zei nog tegen Jan, ik zeg: Jan, dit is een heel oud huis. Hier hebben vast nog graven en gravinnen

gewoond.”

“Och,” zei Lucy nonchalant, “dat weet ik niet, hoor. Wij hebben het geërfd van tante Emma Onderwater. Dat was geen gravin.” Lucy peinsde even voor zich uit. “Ze was wel vreemd, trouwens. Ze had twintig katten en ze wilde nooit mensen zien. Ze stamde rechtstreeks af van Lucinda Onderwater en die is, in de middeleeuwen of zo, nog als heks verbrand.”

Mevrouw Hamelaar hield geschrokken haar adem in. Maar Lucy deed alsof ze het niet in de gaten had. “Eigenlijk waren al die Onderwaters een beetje getikt.” Ze kwam lekker op dreef. “Neem nou Harold Onderwater. Hij dacht dat hij een koe was.” Ze lachte hardop. “Een paar oude mensen in het dorp hebben hem weleens gras zien eten.”

Carrie en Nicole giechelden. De Hamelaars vonden het helemaal niet amusant en wisselden een zure blik.

Lucy's verhaal zorgde voor een stilte in het gesprek en daardoor hoorden ze allemaal hoe er aan de voorkant een auto arriveerde.

Lucy trok een wenkbrauw op. Ze verwachtten nog geen nieuwe gasten en Lucy zou Lucy niet zijn als ze niet onmiddellijk opstond en ging kijken.

Voor de deur stopte een doodgewone, donkerblauwe auto. De twee mannen die er uitstapten, waren ook van de onopvallende soort. Ze droegen grijze broeken en colbertjasjes waarvan er dertien in een dozijn gaan. De één, een lange vent met tamelijk grote oren, kende Lucy niet. Het

was de ander die een fijn glimlachje rond haar mond deed ontstaan. Zijn gezicht had ze wel duizend keer gezien. Hij heette Venemans of zoiets en onder dat bekende gezicht prijkte meestal een donkerblauw uniform dat niet mis te verstaan was: politie!

Lucy's belangstelling was direkt gewekt. Ze zag haar moeder de deur uit komen, even met de mannen praten en naar de zijvleugel wijzen. Als ze zich niet vergiste, betekende het dat het gesprek in Dolly's kantoor werd voortgezet.

Gedreven door nieuwsgierigheid ging Lucy meteen tot actie over. Snel liep ze terug naar achteren, gaf Carrie en Nicole een wenk, griste nog een broodje van de schaal en ging op een holletje door naar de linkervleugel waar haar moeder een kantoortje had. Met een beetje mazzel stond het raam open, zodat ze mee konden luisteren. Het gesprek zou weleens heel interessant kunnen worden.

“Wat is er?” vroeg Carrie.

“Politie!” zei Lucy.

“Oh, jé,” schrok Nicole. Voor haar geestesoog zag ze zichzelf al in de boeien geslagen voor het achterhouden van informatie of zoiets. Ze had weleens gehoord dat dat strafbaar was.

Bij Lucy kwam zoiets niet eens op. “Laten we even gaan kijken wat ze zeggen,” zei ze.

“Afluisteren, bedoel je zeker,” gniffelde Carrie.

“Ssst,” maande Lucy en ze zakte op handen en voeten.

Het raam van het kantoor stond open, zoals ze al voorzien

had. Daarmee hield de mazzel echter op. Op het beste plekje, precies onder de vensterbank, zat al iemand anders. De hippie!

“Wat doet die nou?” vroeg Carrie verbaasd.

“Volgens mij heeft hij een luier aan. Moet je zien!” Nicole probeerde haar lachen in te houden.

De hippie was inderdaad in niets anders gekleed dan een lendendoek. Zijn ogen waren gesloten. Het lange, niet bijzonder schone, haar hing tot op zijn schouders en zijn benen zaten danig in de knoop. Een tamelijk ongemakkelijke variatie op de kleermakerszit. Verder scheen hij hen totaal niet in de gaten te hebben. Hij ging geheel en al op in wat hij dan ook aan het doen was. Zelfs toen Lucy, Carrie en Nicole naderbij slopen, om toch iets op te kunnen vangen, gaf hij geen krimp.

“Hoe krijgt hij zijn benen zo raar?” fluisterde Nicole.

Lucy ging met haar hand heen en weer voor zijn ogen. Er gebeurde niets. De hippie zat bewegingloos als een standbeeld en verroerde geen vinger.

“Is hij dood?” vroeg Nicole beduusd.

“Nee, idioot,” bromde Carrie wereldwijs. “Hij mediteert.” Toen legde Lucy snel haar vinger tegen haar lippen, want binnen klonken stemmen.

“Dit is mijn man, Fred,” zei Dolly Rozebottel. “Gaat u zitten, heren, en vertelt u mij eens wat er aan de hand is. Het komt niet vaak voor dat wij bezoek krijgen van de politie. Heeft het iets te maken met wat er vannacht in het dorp is gebeurd?”

“Oh, dat heeft u dus al gehoord,” zei de lange onbekende. “Misschien kan agent Venendaal nog even precies vertellen wat wij daar aantreffen.”

En agent Venendaal vertelde vrijwel precies wat Derek die ochtend al gezegd had.

“Ja, ja, ja,” zei Dolly ongeduldig. “Maar wat heeft dat met ons te maken? Er is hier, voor zover ik weet, niets gestolen.”

“Weet u dat zeker?” vroeg de onbekende dringend.

“Nou ja, zeker?” antwoordde Dolly. “Ik heb vanmorgen het zilver niet nagekeken.”

De dorpsagent schraapte zijn keel. “Het gaat ons, eerlijk gezegd, ook niet om het zilver. Het gaat om uw bestelbusje. U heeft toch een appelgroen bestelbusje?”

Binnen knikte Dolly instemmend. Buiten hielden de drie meisjes hun adem in.

“Wij hebben reden om aan te nemen dat uw busje vannacht bij de diefstallen is gebruikt.”

Dolly was met stomheid geslagen. “Hoe kan dat nou?” riep ze uit.

“De bakker heeft hem herkend,” verklaarde de onbekende.

“Is het busje misschien vannacht ontvreemd?”

“Ik heb niets gehoord,” zei Dolly beslist. “Ik sliep. Jij, Fred?”

Fred Rozebottel tuurde bijziend door zijn leesbril en vroeg zich af waarom hij de agenten zo slecht zag. “Nee, nee, niets gemerkt,” mompelde hij op zijn gebruikelijke afwezige toon.

“Oh nee, en nu wilt u natuurlijk vingerafdrukken nemen en de gasten gaan ondervragen!” riep Dolly geschrokken uit en

ze dacht daarbij meteen aan de Hamelaars, die bij iets dergelijks natuurlijk zo de benen zouden nemen.

Maar de dorpsagent schudde geruststellend het hoofd.

“Mevrouw Rozebottel, maakt u zich geen zorgen. Dat is wel het laatste wat we willen. We vermoeden namelijk dat er één of meer dieven in uw hotel logeren. Als we de gasten gaan ondervragen, schrikken we de dieven af en ontsnappen ze misschien. Vingerafdrukken verzamelen heeft ook niet veel zin. Bij alle inbraken droegen de dieven handschoenen. We verwachten niet dat er op uw auto afdrukken zijn achtergebleven.”

Die mededelingen maakten Dolly niet direkt gelukkiger. De gedachte dat er wellicht een dief in je hotel verbleef, was tenslotte nauwelijks opwekkend te noemen.

Onder het raam keken Lucy en Carrie elkaar opgewonden aan en ze luisterden nog aandachtiger.

Nicole kneep gespannen in de dichtstbijzijnde arm en gaf bijna een gil toen ze zag dat ze de hippie zat fijn te knijpen.

Binnen was Dolly's humeur nog niet verbeterd. “Maar wat wilt u dan?” vroeg ze getergd.

“Wij willen als gast bij u komen logeren,” zei de lange. “Zo kunnen we ongemerkt de anderen in de gaten houden.”

“We doen ons voor als vertegenwoordigers,” vulde Venendaal aan. “We handelen zogenaamd in postzegelalbums zodat niemand ons verdenkt. We zullen u absoluut geen last bezorgen.”

Dolly twijfelde nog even. Wat een toestand! Straks werd het

halve hotel leeggeroofd. Aan de andere kant was een beetje politiebewaking in zo'n geval natuurlijk nooit weg en als de andere gasten niets merkten, kon het eigenlijk ook geen kwaad. Wat vind jij ervan, Fred?” vroeg ze.

“Och,” zei Fred vaag. “Het is wel veilig.”

En dus werd er besloten dat de twee agenten hun intrek namen in hotel Rozebottel en wel direkt.

Lucy, Carrie en Nicole waren het strand compleet vergeten. Zij hadden nu belangrijker zaken aan hun hoofd.

HOOFDSTUK 8

“Joepie! Dit is helemaal het einde. Het lijkt wel iets uit een spannend boek!” Carrie kon haar geluk niet op. Nu konden ze pas echt op dievenjacht. En zelfs Nicole, de minst heldhaftige van de drie, had een kleurtje van opwindning. Nu, op klaarlichte dag, leek het avontuur in het bos mijlenver weg. Nooit zouden ze tegenover elkaar toegeven hoe bang ze waren geweest. Zo midden op de dag leek het zelfs een beetje belachelijk en konden ze de hele wereld aan.

Lucy was in een prettige dagdroom verzonken. Ze droeg die waanzinnige, zwarte jurk, die ze in het dorp had gezien, maar die ze van haar moeder niet mocht kopen omdat hij te bloot was en ze daar 'nog niet de leeftijd voor had'. Zojuist had zij de dieven gesnapt en eigenhandig overmeesterd. Venendaal en de lange politieagent waren vol bewondering en prezen haar. Daarna kwamen de fotografen van de krant om foto's van haar te nemen, terwijl het overwonnen slachtoffer aan haar voeten lag. Lucy was net bij de burgemeester aangeland die haar, ten overstaan van het hele dorp, een medaille kwam overhandigen, toen een stevige por van Carrie haar uit haar dromen rukte.

“Wakker worden, dromer. Het is midden op de dag en we hebben een hoop te bespreken.”

Om geen last te hebben van pottiekijkers en potjes met grote oren zaten ze in een afgelegen duinpan.

“Laten we de verdachten eens doornemen,” zei Carrie en ze proefde genietend die woorden op haar tong.

Meneer Bon,” begon Lucy direkt en ze vertelde over zijn vreemde gedrag die ochtend.

“Hij verbergt iets,” was Nicole van mening. “Misschien heeft hij de buit wel op zijn kamer verstopt en mag er daarom niemand naar binnen.”

“Hij kan anders ook gewoon buikpijn hebben,” vond Carrie nuchter. “Voor hetzelfde geld komt hij morgen wel naar beneden. Het is toch hartstikke stom om maar op die kamer te blijven zitten als je de dief bent? Dat wekt juist verdenking.”

“Zit wat in,” meende Lucy. “Maar als hij niet uit z'n kamer komt, kunnen wij hem er misschien uit lokken zodat we er stiekem een kijkje kunnen nemen.”

Dat idee trok de beide anderen wel aan en kreeg een éénstemmig “ja”.

“Oké, volgende kandidaat,” zei Lucy. “De Hamelaars!” en ze grinnikte. “Dat lijken me echt een paar gevaarlijke dieven. Goed, die kunnen we dus wel wegstrepen.”

“Dat moet je niet zeggen,” onderbrak Nicole haar peinzend. “Op de tv zeiden ze dat het om een echtpaar ging.”

“Ja, maar ze hebben kinderen,” bracht Carrie ertegen in.

“Zeker,” meende Nicole gedecideerd, “maar vind je het zelf ook niet vreemd dat die jongetjes zo superbraaf zijn? Ze doen echt alles goed. Alsof ze bang zijn iets verkeerd te doen.

Misschien zijn het hun kinderen wel helemaal niet. Misschien zijn ze wel gekidnapt om het echt te laten lijken zodat

niemand de Hamelaars verdenkt. Het is wel een ijzersterke vermomming.”

“Ik vind het een beetje vergezocht.” Lucy was niet overtuigd.

“Maar ik geef toe dat we ze niet helemaal uit kunnen schakelen. Wat dachten jullie trouwens van die hippie?

Waarom zat hij precies onder het raam? Misschien deed hij wel net alsof hij in trance was en heeft ook hij alles gehoord.”

Carrie en Nicole knikten instemmend. Hij stond ook hoog op de verdachtenlijst.

“We moeten eens uitzoeken wat voor iemand hij is,” opperde Carrie. “Eigenlijk weten we helemaal niets van hem. Hij praat met niemand, lijkt het wel. Volgens mij heeft hij zich niet eens voorgesteld.” Ook dat kon de goedkeuring van de beide anderen wegdragen en Nicole kreeg opdracht hem aan de praat te krijgen.

“Dan hebben we iedereen gehad, hè?” meende Lucy.

“Ho, ho,” vond Carrie. “Wat dacht je van mevrouw De Rooy van Zuidewijn?”

“Doe niet zo gek,” schamperde Lucy. “Ze is hoogzwanger. Ik zie haar al door ramen klimmen met die buik.”

Nicole giechelde.

“Nou ja, laten we haar voor het gemak maar op de lijst zetten,” vond Carrie. “Iedereen is verdacht, vind ik.”

Lucy pakte de fles cola en zette hem aan haar mond. Praten maakte dorstig. Met haar ogen samengeknepen tegen de felle zon legde ze vervolgens haar vriendinnen het idee voor dat al bij haar was opgekomen toen ze onder het raam naar de

agenten zaten te luisteren. “Er is nog iets wat we kunnen doen,” sprak ze geheimzinnig en ze laste expres een pauze in om de anderen nieuwsgierig te maken.

“Doe niet zo raadselachtig en vertel op,” mopperde Carrie. Lucy glimlachte zelfvoldaan. “We kunnen om beurten de wacht houden vannacht. De dief gaat er vast weer vandoor en...”

“Oh nee, ik ga niet weer dat enge bos in. Mooi niet!” riep Nicole uit. “Al krijg ik een miljoen. Mij krijg je niet meer zo gek.”

Dat hoeft ook niet. Rustig maar,” suste Lucy. “Het gaat erom dat we kunnen zien wie het is. Dat is alles. Daarvoor hoeven we het hotel niet eens uit.”

“Ja, maar hoe dan?” vroeg Carrie. “Als we pech hebben, gaat hij er weer vandoor voordat we 'politie' hebben kunnen roepen en schieten we er nog niets mee op. Wat wilde je doen? Hem knock-out slaan? En wie breng je daarvoor mee? De vorige keer zagen we zijn gezicht ook niet.”

Lucy dacht even na. Zo ver was ze eerlijk gezegd nog niet. Carrie had gelijk. Ze moesten hem lang genoeg vasthouden om te kunnen zien wie het was. Even dacht ze aan een zaklantaarn. Nee, dan kon er nog te veel misgaan. Hij kon gemaskerd zijn of net op het goede moment wegduiken. Ach, Lucy sloeg zich voor het hoofd. Wat stom! Waarom niet gewoon het licht aandoen?

Maar dit keer was het Nicole die daar iets tegen inbracht, nog voordat Lucy haar idee naar voren kon brengen. “Zomaar

een dief betrappen, lijkt me knap gevaarlijk,” merkte Nicole op. “Wie weet, slaat hij ons wel knock-out. Een kat in het nauw maakt rare spongen. Het zou het beste zijn als we hem ongezien konden betrappen.” Tevreden over die suggestie keek ze de anderen aan. Als het aan Nicole lag, liepen ze zelf zo min mogelijk risico.

Lucy bromde wat voor zich heen. “Daar zeg je wat,” mompelde ze. Haar vriendinnen hadden gelijk, maar op deze manier werd het wel knap lastig. Hoe kwamen ze erachter wie de dief was zonder dat hij hen in de gaten kreeg? Toen opeens ging haar een lichtje op. Natuurlijk! J.J.! Ze konden de dief bedwelmen!

Bij hotel Rozebottel hing een lome namiddagrust. De warmte had de meeste bewoners naar het strand gedreven (op drie samenzweerders na, die een bloedhete duinpan hadden verkozen). Slechts een enkeling was in de onmiddellijke nabijheid van het hotel te vinden.

Mevrouw De Rooy van Zuidewijn bijvoorbeeld. Met een zucht liet ze zich zakken in een van de rieten terrasstoelen. Voor een zwangere vrouw maakte ze fikse wandelingen en de wandeling van die ochtend had haar flink vermoeid. Opgelucht schopte ze de wandelschoenen uit en schoof haar stoel in de schaduw.

Muis zag haar zitten. De vriendinnen mochten mevrouw De Rooy wel, maar Muis dweept met haar. Wat een mooie vrouw was dat. Je kon zien dat ze van stand was, vond Muis. De Rooy van Zuidewijn klonk als een adellijke naam en de

vrouw bezat klasse. Een echte dame, vond Muis. Ze droeg zulke mooie kleren en een kettinkje van echte parels. Ze had vanaf het begin een diepe indruk gemaakt op Muis. Zo iemand had haar moeder kunnen zijn, bedacht ze treurig. Wat zou dat een verschil maken. Met zo'n moeder kon je je hartsproblemen bespreken. Zo'n vrouw van de wereld wist natuurlijk feilloos hoe je Derek aan moest pakken. Ze dacht weer even aan de vreselijke scène van die morgen aan de ontbijttafel. Dat zou ze haar moeder nooit vergeven. Wat een afgang.

“Goedemiddag,” zei Muis zachtjes. “Vindt u het vervelend als ik er ook bij kom zitten?” Om de schijn op te houden had ze haar favoriete roman meegebracht zodat ze net kon doen alsof ze ging lezen.

Een beetje verwonderd keek mevrouw De Rooy van Zuidewijn op. “Natuurlijk mag dat,” zei ze vriendelijk. “Hoe heet je?”

“Claire,” antwoordde Muis meteen.

Wat een prachtige naam,” vond mevrouw De Rooy van Zuidewijn en Muis spon van genoeg. Mevrouw De Rooy boog zich over een toeristische folder van de kuststreek. “Wat een aardige plaatsjes liggen hier toch,” merkte ze op. “Je komt in de verleiding om er een huis te kopen.”

Het is hier prachtig, hoor,” begon Muis meteen enthousiast. Achter het Iepenbos, voorbij de bowlingbaan, staan fantastische villa's,” want ze kon zich de dame niet anders voorstellen dan in een villa met een zwembad en een

tennisbaan.

“Ach, wat leuk,” klonk het. Even voelde Muis een indringende blik, maar daarna kwam de glimlach weer terug. “Daar kan ik van de week weleens heen wandelen,” zei ze. “Het is wel een heel eind, hoor,” waarschuwde Muis met het oog op haar zwangerschap.

“Een beetje lichaamsbeweging is goed, volgens de dokter,” deed mevrouw De Rooy van Zuidewijn die opmerking af. “Ik ben dol op sport. Wandelen, zwemmen, tennissen...”

“Oh, maar dan moet u bij het Boulevard Hotel zijn,” onderbrak Muis haar meteen. “Derek is een geweldige tennisleraar...” Muis merkte dat ze iets te enthousiast was en bond snel in. “Nou ja, hij is erg goed,” mompelde ze blozend. Bijna had ze haar over Derek verteld. Stom natuurlijk. Mevrouw De Rooy van Zuidewijn was tenslotte een vreemde. Het gaf helemaal geen pas haar zomaar om raad te vragen inzake Derek. Wat zou ze wel niet denken. Muis hoopte maar dat ze er niet op in zou gaan.

Gelukkig was het antwoord nietszeggend genoeg en deed mevrouw De Rooy alsof ze niets van Muis' verwarring merkte. “Zo, zo,” zei ze. “Het is goed dat ik dat weet. Ik vrees alleen dat tennissen voorlopig net iets te veel van het goede is voor mij.” Mevrouw De Rooy van Zuidewijn duidde even glimlachend op haar buik en boog zich vervolgens weer over de folder.

Muis pakte haar boek op, maar de woorden drongen niet echt tot haar door. Na iedere zin dreven haar gedachten af naar

Derek. Hoe moest ze zijn aandacht trekken? Hij zag haar eenvoudig niet staan en als hij haar niet zag, kon hij ook niet verliefd op haar worden.

Roze wolkjes tekenden zich af in het hoofd van Muis.

Plotseling zat ze in een ziedende storm. Met donderend geraas stortte de zee zich op de roeiboort. Haar lange rokken raakten doorweekt. "Help, help!" riep Muis.

"We vergaan," schreeuwde de bootsman, terwijl hij tegen de stroom op probeerde te roeien. Hij was nog niet uitgesproken of een enorme golf kwam aanrollen en sloeg hem in één klap overboord.

Muis slaakte een ijsselijke gil. Wie zou haar redden? Alles was verloren. Ze zou moederziel alleen verdrinken in die woeste zee. Toen opeens zag ze HEM. Zijn blonde haar zat tegen zijn hoofd geplakt en hij zwom dwars door de ziedende golven naar haar toe. Een hartstochtelijke zucht ontsnapte haar. Het was Derek. Haar dappere Derek kwam haar redden. Met een machtige beweging trok hij zich op aan de boot, greep de riemen en roeide met enorme krachtsinspanning naar het strand. "Oh, Derek," zuchtte Muis. "Mijn held," en ze viel in zwijm.

De scène kwam regelrecht uit 'Claire, heldin van de woelige baren'.

HOOFDSTUK 9

“Wat ruikt het hier raar,” snoof Nicole.

“Vroeger was dit de wijnkelder van de Onderwaters,” zei Lucy, terwijl ze met z'n drieën de wankelende keldertrap afdaalden. “Wijn is er nu natuurlijk niet meer, maar de geur is toch nog een beetje blijven hangen.”

“Volgens mij is het anders meer een ziekenhuislucht,” meende Carrie. “Zo'n medicijnluchtje vermengd met schimmel,” en met een vies gezicht bekeek ze de vochtige muren. Zelfs in het schemerige licht hier beneden zagen ze er glibberig uit.

“Brrr, het is hier kil,” meende Nicole. “Hoe houdt hij het uit.”

De 'hij' over wie ze sprak, was J.J., Lucy's broer, de andere helft van de tweeling. J.J. stond voor Jan-Jaap, maar niemand noemde hem zo. Dit was J.J.'s domein en hij was er niet weg te slaan. Hier kon hij ongestoord experimenteren, want J.J. was dol op alles wat borrelde, siste en walmde. J.J. zag zichzelf als de nieuwe Louis Pasteur, een jonge onderzoeker die de mensheid zou redden van allerlei enge ziektes.

Wat de Rozebottels betrof, zou die redding nog wel even op zich laten wachten. Veel van J.J.'s proeven mislukten jammerlijk en niet bepaald onopvallend. Een paar weken geleden nog had een fikse ontploffing het huis op zijn grondvesten doen trillen. Tot J.J.'s grote geluk was Dolly net

naar een horecabeurs in Amsterdam, bevond Fred zich in het bos en was de rest van de Rozebottels om te kopen zodat het voor hem allemaal goed afliep.

“Wat moeten jullie hier?” begroette J.J. hen niet al te vriendelijk. Gekleed in een veel te groot, wit jasshort van Annie, zijn neus boven een mikroscoop, vertoonde hij verdacht veel trekjes van pa Rozebottel.

Lucy was niet van haar stuk gebracht. Ze kende dat van hem. Je moest hem eerst paaïen en als hij dan eenmaal hoorde wat ze wilden, trok hij wel bij.

“Krijg nou wat! Er is een echt laboratorium hier beneden,” riep Carrie verbaasd en ze keek verrast naar de oude keukentafel waarop J.J. branders, retorten, buisjes en flesjes had uitgesteld. Fel verlicht door het kale peertje erboven. J.J. ontdooide meteen en glimlachte. Zijn lab was zijn trots. Helaas waren de meeste mensen te stom om te zien hoe prachtig het was. Daarom had hij liever geen ongenode gasten hier beneden en zeker geen vriendinnen van Lucy, die niets anders deden dan giechelen en lacherig vroegen of hij ook een liefdesdrank kon brouwen. Poeh! Een liefdesdrank. Wat had je daar nu in vredesnaam aan.

Nicole strekte haar hand uit om een van de potjes eens wat beter te bekijken.

“Afblijven!” riep J.J. direkt. “Daar zit zuur in!”

Geschrokken liet Nicole het goedje bijna uit haar handen vallen.

Lucy spitste haar oren. Zo, zo, meneer bewaarde hier zuur.

Handig dat ze dat wist. Lucy sloeg die wetenschap meteen op in haar hoofd om die later nog eens te gebruiken. Als Dolly erachter kwam dat haar zoon gevaarlijk zuur bewaarde in de kelder ging direkt het hele lab de deur uit en was het afgelopen met het geëxperimenteer.

“Wat komen jullie doen?” vroeg J.J. nog eens.

“Oh, Carrie en Nicole wilden zo graag het laboratorium eens zien,” sprak Lucy vleierend. “Dat vinden ze verschrikkelijk interessant.”

De twee anderen knikten heftig.

“Wat knap dat je hier echt proeven doet,” deed Carrie er nog een schepje bovenop. “Lucy zegt dat je heel goed bent.”

J.J. kon niet voorkomen dat een tevreden lachje zijn mondhoeken plooidde. “Nou, het is natuurlijk ook heel interessant,” begon hij. “Neem nou dat boraxpoeder. Als je dat mengt met...” en hij begon een hele verhandeling over wat er gebeurde met boraxpoeder als je er allerlei onuitsprekelijke stoffen aan toevoegde.

Nicole gaapte achter haar hand. Toch luisterden ze alle drie braaf tot hij was uitgesproken.

“Weet je, J.J.,” zei Lucy. “Eigenlijk hebben wij iets nodig. En aangezien jij zo geweldig goed bent in scheikunde, dachten we dat jij het wel zou kunnen maken.”

J.J. trok achterdochtig een wenkbrauw op. “En wat mag dat dan wel wezen?” vroeg hij.

“Oh, gewoon. Een poeder waarmee je mensen kunt bedwelmen,” zei Lucy nonchalant. “Iets waarvan ze in ieder

geval vijf minuten buiten westen raken. En het moet in een blaaspijp passen.” Lucy haalde een blaaspijp tevoorschijn die ze voor de grap weleens gebruikte om pijltjes, gerold van krantenpapier, weg te schieten.

Als je Lucy zo zag, zou je denken dat ze gewoon om een pak suiker gevraagd had. Ze vertrok absoluut geen spier. Zelfs niet toen ze zag dat haar woorden het gewenste effect hadden.

J.J.'s gezicht kreeg iets gretigs. Zijn achterdocht smolt weg als sneeuw voor de zon toen het idee vorm begon aan te nemen in zijn hoofd. Ieder ander zou onmiddellijk vragen waarvoor ze in 's hemelsnaam bedwelmingspoeder nodig hadden. J.J. zag alleen de uitdaging en die was eenvoudig onweerstaanbaar. Een bedwelmend poeder. Zoiets had hij nog nooit gefabriceerd. Wat een idee! Welk een uitdaging voor zijn formidabele brein. “Hmmm,” zei hij. “Hmmm, ik zou eens iets dergelijks kunnen proberen. Het is natuurlijk lastig, maar als ik nou eens...” de rest werd binnensmonds gemompeld.

“Wanneer kun je het klaar hebben?” vroeg Lucy voordat J.J. hun aanwezigheid compleet vergat.

“Wat? Oh, kom na het eten nog maar eens terug,” bromde J.J., zijn gedachten geheel en al in beslag genomen door het boeiende probleem.

Lucy stak triomfantelijk haar duim omhoog. Tevreden klommen de drie samenzweerders weer naar boven.

HOOFDSTUK 10

“Zou het werken?” Nicole bekeek met een sceptisch gezicht het glazen buisje waarin een waterige, groene vloeistof zwom. Ze hoopte maar dat het werkte. Anders mislukte het hele plan. Alles draaide erom te zien zonder zelf gezien te worden. Als het niet lukte dan... Ja, wat dan?

“Ach, welja. Natuurlijk werkt het,” vond Lucy optimistisch en ze vergat voor het gemak J.J.'s gemompel over “onstabiel,” “niet uitgeprobeerd,” en iets over “verbindingen die niet helemaal zeker waren.” Wat dat dan ook betekende. J.J. deed altijd moeilijk. Om het goedje te perfektioneren zou hij dagen nodig hebben en zoveel geduld had Lucy niet. Daarom deed ze zijn tegenwerpingen als onbelangrijk af. Lucy had wat ze hebben wilde en daar ging het om. Het was dat Carrie zo aandrong, maar anders had ze nooit die extra voorzorgsmaatregelen genomen, die in Lucy's ogen veel te amateuristisch waren voor een heuse detective. De voorbereidingen voor deze avond gaven haar bepaald een kick. Tot nu toe, als iemand haar had gevraagd wat ze later wilde worden, had ze stevast 'sportlerares of stuntvrouw' geantwoord. De gebeurtenissen van de afgelopen dagen hadden echter een heel ander toekomstbeeld doen ontstaan. Detective L. Rozebottel klonk veel beter.

Dit keer waren ze alle drie passend gekleed. Ze droegen donkere shirts en broeken met gypsen voorzien van

geruisloze, rubberen zolen. Het plan-de-campagne was volmaakt. Alle deuren zaten stevig op slot, behalve de deur van de hal. Zo dwongen ze de dief langs hen heen te lopen omdat dat de enige weg naar buiten was.

De hal was een uitgelezen plek voor een valstrik. Hij was goed te overzien en er waren massa's plaatsen om je te verstoppen. Het was het centrale punt van het huis. Precies in het midden was een grote, gebeeldhouwde trap die naar de eerste verdieping leidde. Daar waren een overloop en gangen naar de beide vleugels, terwijl kleinere trappen, verderop, naar de hoger gelegen verdiepingen voerden. Boven bevonden zich de kamers van de gasten. Beneden waren de werkruimten zoals de keuken en de gemeenschappelijke ruimten zoals de zitkamer en de eetzaal.

In de huiskamer sloeg de klok elf uur. Tijd om hun posities in te nemen.

Lucy stak haar duim op. “Toi, toi, toi,” zei ze en ze verdween. Nicole zou zich tussen de jassen van de kapstok verbergen. Daar vlakbij zat de hoofdschakelaar die met één handomdraai de hal in een verblindend licht zette. Op een kreet van Lucy zou ze de schakelaar overhalen.

Carrie had een ideaal plekje gevonden onder de receptiebalie. Daarvandaan kon ze met een paar stappen bij de grote trap zijn. Als J.J.'s middel niet werkte, kon zij het touw strak trekken dat over de trap was gespannen zodat de dief zou struikelen. Een prima idee, vond ze zelf, aangezien het uitgesloten was dat de dief de lift zou gebruiken. Die

maakte zo'n hels kabaal dat het halve hotel er wakker van werd. Voor alle zekerheid had Carrie een zaklantaarn bij zich. Helemaal boven in een van de lege kamers vlak bij de trap stelde Lucy zich strategisch op. Haar taak was het moeilijkst. J.J. had het haar uitgelegd. "Je moet de capsule tegen een muur schieten," had hij gewaarschuwd. "Anders breekt hij niet en komt de vloeistof niet vrij." Dat was een tegenvaller. Het leek Lucy veel eenvoudiger om recht op de dief te schieten. Nu moest ze precies het goede ogenblik afwachten. Het moment dat de dief langs de muur van de overloop liep en precies in haar schootsveld was. Bereikte hij eenmaal de trap, dan kon ze het schudden, want daar waren geen muren. Landde de capsule op de vloer beneden, dan zou ze Carrie en Nicole misschien bedwelmen en was de kans groot dat de dief zich, zonder een centje pijn, uit de voeten kon maken. J.J. wist namelijk niet of het goedje ook zou werken als je er te ver vanaf stond.

Achteraf was Carries idee toch zo gek nog niet, bedacht Lucy. Als ze geen kans kreeg om te schieten, kwam het touw nog van pas. Was Carrie te laat bij het touw dan stond er nog altijd een verzameling zinken emmers bij de voordeur waarover de dief geheid zijn nek brak. Dat gaf hen tenminste de tijd om toch nog een glimp van hem op te vangen. Ook al was het niet ideaal. Zolang hij bij bewustzijn was, kon Nicole moeilijk het grote licht aanknippen, want dan zou hij hen ook zien. Toch vond Lucy het wel een geruststellende gedachte. Zo kon er eigenlijk niks misgaan.

Hoog boven Lucy's hoofd klonk een geweldig gerommel. Onwillekeurig keek ze omhoog. Onweer! Dat zat erin. De dag was prachtig begonnen, maar langzaam maar zeker was de lucht een benauwde deken geworden. Voorbode van een fikse onweersbui. Lucy moest denken aan wat haar moeder bij dergelijk weer altijd zei: 'Het kan niet anders of dit keer slaat de gemeentestop door.' Zachtjes klopte Lucy even op de houten deurpost om het onheil af te wenden. Wat onweer en gemeentestoppen met elkaar te maken hadden, wist ze niet. Ze wist wel dat de bedrading in hotel Rozebottel stokoud was. De elektriciën die alles had aangelegd, lag waarschijnlijk al lang en breed in zijn graf. Wat Lucy ook wist, was wat er gebeurde als een gemeentestop doorsloeg. De tv, de koelkast, het licht, niets deed het meer tot de volgende dag een technicus het euvel kwam verhelpen.

Lucy's gedachten concentreerden zich op het licht. Hun plan-de-campagne draaide om het moment dat Nicole de schakelaar overhaalde. Maar nee, het was onzin om zo te denken. Dat zou te veel pech zijn. Lucy probeerde het gerommel in de lucht, en de regen die nu met kracht naar beneden kwam, te negeren. De gemeentestop had nog nooit de geest geven. Waarom zou hij het dan juist nu wel doen? Vanuit de onbezette hotelkamer gluurde Lucy door een kier naar de overloop. Hoog aan het plafond gloeide de avondverlichting. Niet meer dan een zwak schijnsel, dat Dolly aan liet voor gasten die laat naar het hotel terugkeerden. Het zwakke licht hulde alles in schaduwen en gaf de grote hal iets

onheilspellends, alsof er ieder moment iets afschuwelijks kon gebeuren. Iets met vampieren en levende doden. Lucy onderdrukte een rilling. Ze had weer veel te veel fantasie. Ze vroeg zich af of Carrie en Nicole, daar beneden, ook een beetje angstig waren nu het grote moment aanbrak.

Zenuwachtig keek ze op de verlichte wijzerplaat van haar horloge. Half twaalf. De vorige keer was het op dat tijdstip gebeurd. Hij moest nu wel snel komen. Ingespannen luisterde ze naar de geluiden van het hotel. Het gezoem van de koelkast in de keuken. Het kraken van hout. Het aanhoudende geruis van de regen buiten. Niets ongewoons. Lucy wilde net opgelucht ademhalen toen opeens meerdere geluiden tegelijk opklonken. Boven werd een toilet doorgetrokken. Links ging een kamerdeur open en dicht. Maar rechts ook! En op de een of andere vreemde manier klonk ook het gezoem van de koelkast in de keuken opeens veel luider. Waakzaam stond ze bij de deur en bracht alvast de blaaspijp omhoog.

Toen sloeg haar hart opeens een paar slagen over van schrik. Bijna gleed de blaaspijp uit haar handen. Vanuit het niets dook een schaduw op die, door het rare licht, reusachtig leek. Lucy zette snel de blaaspijp opnieuw aan haar mond, richtte, maar schrok opnieuw. Aan de andere kant van de overloop, helemaal aan het eind, verscheen ook iemand. In tweestrijd gingen Lucy's ogen van de een naar de ander. Twee dieven in plaats van één? Of was er maar één dief en was de ander een nietsvermoedende gast? Verdorie, op wie moest ze schieten?

In verwarring ging de pijp heen en weer zonder dat Lucy een beslissing kon nemen.

Oké, besloot ze, dan maar op goed geluk. Ze moest opschieten. Nummer één was al bijna bij de trap en had, oh wonder, nummer twee nog niet gezien. Lucy mikte zorgvuldig, haalde diep adem en blies!

Oh, nee toch. Geschrokken bracht ze haar hand naar haar mond. Mis! De capsule schoot rakelings langs de muur, maar raakte een spijl van de trapeuning en brak daar. Hemel, nu kreeg Carrie natuurlijk de volle laag.

Vanaf dat moment namen de gebeurtenissen een wending die niemand had kunnen voorzien. Alsof de brekende capsule een teken was, ging opeens het licht uit en werd alles in het pikkedonker gehuld. Een seconde lang was het doodstil. Toen brak er een waar pandemonium los. Een vrouwenstem gaf een gil die door merg en been ging. Vanaf de trap klonk een enorme herrie toen twee gestalten naar beneden rolden en daarbij de halve trapeuning leken mee te sleuren. Gelijktijdig maakte iemand, met hels lawaai, een smak over de zinken emmers en vloekte luidkeels. Het was een lawaai van jewelste. Het kon niet anders of het halve hotel moest er wakker van worden.

Carrie was, letterlijk, de enige die licht in de duisternis kon brengen. Wanhopig tastte ze onder de balie. Jandorie, waar was die ellendige zaklantaarn. Terwijl haar handen over de grond gingen en de herrie om haar heen leek toe te nemen, drong er een afgrijselijke stank in haar neus. Iets wat nog het

meest leek op een combinatie van rotte eieren en bedorven vis. Was het J.J.'s bedwelmende goedje dat zo stonk? De lucht was zo walgelijk dat Carrie kokhalsde en met haar ene hand haar neus dichtkneep. De andere zocht verwoed verder en vond ten slotte de zaklantaarn die helemaal in de hoek was gerold.

Carrie richtte eerst op de trap en scheen daarbij recht in Lucy's gezicht, die op de tast naar beneden kwam en zich kapot schrok. Vlug richtte Carrie de lantaarn naar beneden en haar mond viel open van wat ze daar zag. Een verwarde kluwen mensen lag onder aan de trap, worstelend om zich te bevrijden van het touw dat Carrie over de trap had gespannen, maar dat zich nu op onverklaarbare wijze om de kluwen had gewonden. Ze knipperde even met haar ogen toen ze tussen al die kronkelende armen en benen, de mensen herkende. Helemaal onderop lag Muis en die schreeuwde de longen uit haar lijf. Nicole was er ook bij. Haar ene been zat verward in het touw. Met het andere was ze in een emmer gestapt zodat haar voet klem was komen te zitten. Bovenop worstelden de twee agenten met elkaar. Gevangen in Carries lichtbundel herkenden ze elkaar en begonnen zich luidkeels mopperend te ontworstelen aan het touw en de andere gevangenen. Het hele spektakel, gevangen in Carries lichtbundel, had boven aan de trap toeschouwers gekregen. Het was mevrouw Hamelaar die zich als eerste liet horen. "Moord! Moord!" gilde ze hysterisch. Carrie richtte de lantaarn automatisch naar boven. De anders

zo keurig verzorgde mevrouw Hamelaar was nauwelijks te herkennen. Krulspelden prijkten op haar hoofd, haar gezicht zat dik onder de glimmende crème en in haar hals verspreidden zich rode vlekken van de zenuwen. Naast haar drukte meneer Hamelaar een geruite zakdoek tegen zijn neus en om hen heen begonnen mensen om licht, om frisse lucht en om politie te roepen.

De laatsten waren reeds aanwezig. Ook al wisten de meesten dat niet. Het licht volgde al snel. Lucy's tegenwoordigheid van geest werd ingegeven door zelfbehoud. De slaapkamer van haar ouders lag helemaal aan de achterkant. Er was een kleine kans dat ze de herrie niet hadden gehoord. Zeker als je bedacht hoe vast Dolly sliep. Lucy's voornaamste probleem was nu voor licht te zorgen zodat het lawaai ophield. De drie-armige kandelaar met brandende kaarsen, waar ze mee aan kwam dragen, maakte een groot verschil. Bovendien waren ook Mike en JJ. zo vlot geweest kaarsen aan te steken. Lucy dacht razendsnel na. Wilde ze ongeschonden uit dit avontuur komen, dan moest ze nu zelf het heft in handen nemen.

“Gooi die deur open,” commandeerde ze als eerste, want de stank was werkelijk niet te harden. In het kaarslicht zagen ze allemaal hoe de misselijkmakende groene walm langzaam naar buiten dreef zodat de meesten weer voorzichtig adem durfden te halen.

Lucy rechte haar schouders teneinde een imitatie van haar moeder te geven. “Dames en heren,” sprak ze resoluut. “Ik

vraag u om excuses. Er is kennelijk een ongelukje gebeurd. Waarom gaat u niet allemaal even naar de huiskamer. Dan serveren wij een drankje van het huis zodat u even op adem kunt

komen.” Een gemompel klonk op.

Lucy keek even onzeker naar de beide agenten. Boosheid stond duidelijk op hun gezichten te lezen. Toch gaf de lange haar ongemerkt een instemmend knikje dat Lucy enigszins bemoedigde.

De gasten begaven zich gezamenlijk naar de zitkamer, waar iedereen plaatsnam.

Lucy bleef staan. Ze leek zelfverzekerder dan ze was. Ze begreep maar half wat er gebeurd was, maar ze wist heel goed wat haar boven het hoofd hing als haar moeder eenmaal het hele verhaal te horen kreeg. Ze zond J.J. een woeste blik. Dat ellendige goedje van hem had helemaal niet gewerkt. Daarom was de boel natuurlijk in het honderd gelopen. Joost mocht weten wat voor viezigheid hij had gebrouwen. Ze rook nog steeds de bedorven lucht waarvoor zelfs een stinkdier zich uit de voeten zou maken.

Om haar heen klonken verwarde vragen op. Wat was er gebeurd? Waarom deed het licht het niet?

Wanhopig zette Lucy zich schrap. Hoe moest ze zich hier in vredesnaam nu weer uit redden?

HOOFDSTUK 11

Het was een wonderlijk gezicht. Al die mensen in nachtgoed, die in het licht van een paar kaarsen opgewonden door elkaar praatten.

“Ik denk dat de stoppen zijn doorgeslagen,” zei Lucy zo kalm mogelijk. “Helaas zijn er toen een paar mensen in het donker gestruikeld. Een heel vervelende toestand.” Lucy gaf nog steeds een imitatie van haar moeder ten beste, maar vroeg zich wel af hoe lang ze dit vol kon houden zonder door de mand te vallen.

“Maar waarom rook het opeens zo vies?” Daar had je het al en natuurlijk was het mevrouw Hamelaar die die vraag stelde. In paniek keek Lucy naar haar beide vriendinnen, maar ze kreeg alleen maar wanhopige blikken terug.

“Ahum,” de lange agent schraapte zijn keel. “Ik vrees dat dat mijn schuld is,” mompelde hij verontschuldigend. “Ik heb een flesje medicijnen uit mijn handen laten vallen.”

Lucy kon hem wel zoenen! Wat een geweldig idee. Daar had mevrouw Hamelaar vast niet van terug.

“Moeten we niet even gaan kijken hoe de andere gasten het maken?” vroeg de lange nu en daarbij keek hij Lucy doordringend aan.

Lucy keek schaapachtig terug tot het tot haar, tijdelijk traag werkende, brein doordrong wat hij bedoelde. Natuurlijk. Hij wilde weten of er een gast ontbrak!

Lucy keek de zitkamer rond. Er ontbraken inderdaad een paar mensen. De jongetjes Hamelaars, maar die kon je wel buiten beschouwing laten. Mevrouw De Rooy van Zuidewijn was er niet en hetzelfde gold voor meneer Bon. Het ontbreken van de laatste twee zette haar aan het denken. De dief had gemakkelijk van de verwarring gebruik kunnen maken om de voordeur uit te glippen. Het zou interessant zijn om te zien wie van de twee ontbrak.

“Kom lieve, we moesten maar weer eens naar bed gaan.” Meneer Hamelaar nam een nog steeds paniekerig kijkende mevrouw Hamelaar bij de arm. De hippie volgde hen. Hij had zich van top tot teen in een laken gehuld.

Zijn pyjama vergeten zeker, dacht Lucy. Maar zo te zien had ook hij het verhaal wel geslikt, dus er was nog hoop.

Ook Mike stond op, terwijl hij Lucy een wantrouwige blik toewierp. “Raar ongelukje,” voegde hij haar toe, maar hij liet het daarbij en liep de kamer uit.

“Zouden jullie misschien een beetje op kunnen ruimen?” vroeg Lucy aan haar vriendinnen. Het was het tweetal meteen duidelijk wat ze bedoelde: zorg dat het bewijsmateriaal van de valstrik verdwijnt. Het touw, de emmers en het gebroken glas van de capsule. Dat hoefde ze Carrie en Nicole geen twee keer te zeggen.

Lucy intussen, liep naar de receptie en haalde een looper onder de balie vandaan. Ieder hotel had zo'n ding. J.J. volgde nerveus in haar kielzog en greep ongerust haar arm vast. “Zeg, luister eens. Hier heb ik niks mee te maken,”

fluisterde hij boos. “En denk maar niet dat ik erom ga liegen als mam ernaar vraagt. Ik wist toch zeker niet dat jullie zoiets van plan waren en ik begrijp ook helemaal niet waar al die flauwekul goed voor is.”

Lucy zag dat de agenten ongeduldig stonden te wachten en probeerde snel van haar broer af te komen. “Mooi niet!” siste ze. “Jij houdt je mond.”

“Oh ja? En waarom dan wel?” vroeg J.J. gebelgd.

“Daarop hoef ik maar één ding te zeggen,” zei Lucy ongeduldig. “Zuur!”

J.J. verschoot van kleur. “Dat kun je niet doen...” begon hij geschrokken.

“Oh nee?” beet Lucy hem toe. “Wacht jij maar eens af!”

“Oké, oké.” J.J. bond onmiddellijk in. “Ik zal niks zeggen. Als jij ook je mond maar houdt.”

Lucy knikte tevreden. Ze had direkt geweten dat hij het niet zou riskeren. Als hij zijn mond hield, zou zij het ook doen.

“Meneer Bon. Hallo, meneer Bon.” Voor de tweede keer die dag klopte Lucy op de dichte deur. Ze wilde de loper al in het slot steken toen de deur op een kiertje openging. In het licht van de kaarsen zagen ze een verschrikt kijkende meneer Bon. Hij droeg een paars gestreepte pyjama en meer dan ooit leek hij uitsluitend uit haar te bestaan. Het piepte boven zijn pyjamajasje uit, het groeide op zijn armen en zelfs op zijn vingerkootjes.

“Is er ingebroken?” piepte meneer Bon.

“Nee, hoor,” zei Lucy. “De elektriciteit is uitgevallen en een

paar mensen zijn gestruikeld. Dat is alles. We wilden even kijken of u in orde bent.”

“Met mij is alles prima,” zei meneer Bon en voordat Lucy goedenacht kon zeggen, was de deur alweer dicht.

Bij de kamerdeur van mevrouw De Rooy van Zuidewijn herhaalde alles zich. Met één verschil: er werd niet opengedaan.

Lucy weifelde even en keek de agenten aan.

Openmaken, gebaarde de lange, dus stak Lucy de sleutel in het slot en draaide de deur open.

Binnen klonk de ademhaling van iemand die in een diepe slaap is. Toen Lucy de kandelaar wat dichterbij bracht, zagen ze mevrouw De Rooy van Zuidewijn, zo vast in slaap, dat ze van de herrie niet eens wakker was geworden. Zachtjes verlieten ze de kamer om haar niet te storen. Nu ook zij gewoon in bed lag, werd wel duidelijk dat er niemand ontbrak.

“Nou,” zei Lucy brutaal. “Dat was het dan! Laten we maar naar bed gaan.” Maar die bluf werkte niet.

“Beste jongedame, wij moeten eens even ernstig samen praten.” De bars kijkende Venendaal liet aan duidelijkheid niets te wensen over.

Lucy had ook niet echt verwacht dat het zou werken. Ze knikte gedwee.

“Laten we maar naar beneden gaan en die twee vriendinnen van je opzoeken,” sprak de lange alsof hij ergens op bezoek ging.

Bah, dacht Lucy. Alsof ze ook maar enige keus had.

“...en toen ging ineens het licht uit en werd het een grote bende,” besloot Lucy haar relaas. Ze zaten opnieuw in de zitkamer en, bedacht Lucy, in de beklagdenbank had ze zich niet beroerder kunnen voelen. Ze had besloten dat het het beste was om alles maar eerlijk op te biechten. Instinctief wist ze dat een leugentje om bestwil niet zou werken. Al haar woorden werden op een weegschaal gewogen. De agenten zouden zich niet laten bedotten.

Het zelfvertrouwen en de bravoure van het begin van de avond waren nu wel verdwenen. Bij hen alle drie trouwens, vond Lucy. Haar vriendinnen keken net zo bedremmeld als zij zich voelde.

“Is het echt nodig alles aan mijn moeder te vertellen?” vroeg Lucy kleintjes. “Als ze het niet weet, zouden wij u bij het onderzoek kunnen helpen en...”

“Alsjeblijft niet,” riep Venendaal uit. “Begrijpen jullie eigenlijk wel hoe gevaarlijk dit is? Stel je voor dat jullie de dief hadden betrapt en hij had een pistool getrokken. Wat had je dan gedaan?”

Alle drie zaten ze met hun mond vol tanden.

“Hard gillen,” mompelde Nicole. Het was te laat om nog de vermoorde onschuld te spelen. Daarvoor waren ze al te ver gegaan.

“Beseffen jullie dat je het hele onderzoek hebt getorpedeerd,” voer Venendaal kwaad tegen hen uit. “Wij hadden hem vanavond op heterdaad kunnen betrappen.

Dankzij jullie lukte dat niet en is de dief nu gewaarschuwd. Hij weet nu dat er mensen zijn die denken dat hij in hotel Rozebottel verblijft. Hij kijkt wel twee keer uit voordat hij stiekem 's nachts het hotel verlaat. Hij zal iets verzinnen om ons om de tuin te leiden en dat maakt het extra moeilijk om hem te vangen.”

Oei. Lucy slikte. Hij had gelijk. Het was allemaal hun schuld. Een gewaarschuwd man telt voor twee en deze dief was bepaald niet mis. Hij, of zij natuurlijk, had van de verwarring gebruikgemaakt om rustig naar zijn kamer terug te lopen en een pyjama aan te trekken. Daarna was hij tussen de andere gasten op de overloop gaan staan of hij was gewoon op zijn kamer gebleven.

Als dat niet koelbloedig was! Niemand kon hem wat maken, want nog steeds wist niemand wie het was. En dat alles dankzij hen.

Lucy had zich er nu wel bij neergelegd. Het zag er heel, heel slecht voor hen uit. Daar hielp geen moedertje lief aan. Maar Nicole, die zichzelf alweer frieten zag bakken, schraapte al haar moed bij elkaar. “Wat,” vroeg ze, “schiet u ermee op om alles aan mevrouw Rozebottel te vertellen?”

“Dat is heel simpel,” meende de lange droogjes. “Zo maken we duidelijk dat die toestand in de hal, waardoor de gasten overstuur raakten, niet onze schuld was.”

Nicole plooidde haar gezicht in de meest trouwhartige uitdrukking die ze maar kon bedenken. “Maar het is toch niemands schuld?” zei ze liefjes. “Wie kan er wat aan doen

dat de elektriciteit uitvalt? Dat begrijpt mevrouw Rozebottel best. Daarvoor hoeft u ons toch niet te verklappen?”

Lucy en Carrie hielden hun adem in. Nicole was werkelijk een kei. Ergens had ze ook gelijk. Zou het haar weer lukken? De lange twijfelde duidelijk.

“Jullie verdienen straf,” bromde Venendaal knorrig. “Dat soort prachtige verhaaltjes zal je niet helpen.”

“Oh, alstublieft,” smeekte Nicole. “Wij raken zo ons vakantiebaantje kwijt. Als we nou beloven 's nachts niet meer op wacht te gaan staan. Echt, u zult helemaal geen last van ons hebben. We zullen het nooit meer doen.”

“Wel ja, nu nog mooier!” riep Venendaal boos. “Eerst de boel in het honderd sturen en er dan zonder straf afkomen. Reken daar maar niet op, jongedame. Ik zal er persoonlijk voor zorgen dat...”

Maar de lange trok aan zijn arm en nam zijn collega apart. De beide agenten overlegden zachtjes.

Lucy ving af en toe een paar woorden op. “...ontslag... gelogen... mevrouw Rozebottel... poppen... dansen... gevaarlijk... kattenkwaad... psspspsps.”

Wat de Lange werkelijk zei, was: “Dat ontslag is niet gelogen. Als mevrouw Rozebottel het verhaal hoort, aarzelt ze geen moment. Staat dat tweetal eenmaal op straat dan heb je de poppen pas echt aan het dansen. Denk maar niet dat ze het opgeven. Die gaan gewoon door en dat kon nog weleens gevaarlijk worden. Heb je die met die sproeten al eens goed bekeken? Dat is er echt een die kattenkwaad uithaalt. Hier, in

het hotel, houden wij een oogje in het zeil. Met ons in de buurt zullen ze niets uit durven spoken.”

Venendaal sprak het oordeel uit, al ging dat niet van harte.

“Wij hebben het volgende besloten,” sprak hij officieel.

“Mevrouw Rozebottel krijgt een iets andere versie van de waarheid te horen. Het lijkt ons beter als jullie, alle drie bij elkaar, in dit hotel blijven. Zo kunnen we tenminste een oogje op jullie houden. En waag het niet nog een keer zoiets uit te halen. Dan zwaait er wat!”

De drie meisjes knikten heftig, zo blij waren ze dat ze er zo gemakkelijk afkwamen.

“Zo, en nu alle drie opgemarcheerd,” commandeerde de lange. “Naar boven en naar bed.”

HOOFDSTUK 12

Het ontbijt vond die morgen een uur later plaats dan gewoonlijk. Rekening houdend met de verstoorde nachtrust van de gasten had Dolly het tijdstip een uur verschoven. Behalve meneer Bon, de eeuwige afwezige, was iedereen present. Het onderwerp van gesprek liet zich raden: de voorvallen van de afgelopen nacht.

Het was ongelooflijk, vond Lucy, hoe gemakkelijk iedereen hun versie van het gebeurde geloofde. Nou ja, iedereen? Lucy had het akelige gevoel dat haar moeders onfeilbare radar iets had opgepikt. Alleen de bevestiging van de beide agenten voorkwam dat Lucy, Carrie en Nicole aan een derdegraads verhoor werden onderworpen.

Muis bestudeerde sjagrijnig een blauwe plek op haar bovenbeen.

“Doet het zeer?” vroeg mevrouw De Rooy van Zuidewijn bezorgd.

Muis trok een zielig gezicht. “Ja, vooral als ik loop. Ik heb nog nooit zo'n joekel gehad. Bah. Het is hier ook altijd wat. Je kunt niet eens 's nachts wat eten uit de koelkast halen zonder dat er iets idioots gebeurt,” mopperde Muis. “Ik had wel hartstikke dood kunnen zijn.”

Lucy ergerde zich kapot. Muis liep al de hele ochtend te zeuren en te zaniken. Tien minuten geleden nog had ze een kabaal gemaakt over die blauwe plek alsof haar been

geamputeerd moest worden. “Wat vreselijk, hè, dat zo’n onweersbui er helemaal geen rekening mee houdt dat jij toevallig net de trap afkomt,” meende ze sarcastisch. “Wenst Uwe Muizige Hoogheid misschien een rolstoeltje om in rond te rijden?” “Lucy!” sprak Dolly afkeurend.

“Nou, en ik zou weleens willen weten welke stommeling dat touw op de trap heeft gelegd!” gaf Muis boos terug. Dolly keek gealarmeerd op. Lucy hield haar adem in.

“Welk touw?” vroeg Venendaal, gedwongen om mee te spelen.

“Ik heb ook geen touw gezien,” zei zijn collega en van alle kanten klonken ontkennende geluiden.

Muis keek alsof ze dacht dat iedereen gek was geworden.

“Nog een broodje?” vroeg Dolly aan mevrouw Hamelaar.

Mevrouw Hamelaar was opmerkelijk stil die morgen en sloeg het aanbod af. Zij en haar man spraken af en toe zachtjes met elkaar zonder de anderen bij het gesprek te betrekken.

“Het ziet er naar uit dat ik een hoop heb gemist, vannacht,” lachte mevrouw De Rooy van Zuidewijn opgewekt.

“We hebben nog even gekeken of alles goed met u was,” zei Lucy. “Maar u was diep in slaap.”

Mevrouw De Rooy van Zuidewijn, die morgen gehuld in een stijlvol, marineblauw positiepakje, knikte. “Dat kan heel goed,” antwoordde ze. “Ik heb een slaappil ingenomen. Ik wilde eens lekker doorslapen.”

Dolly trok even verwonderd een wenkbrauw op. Een slaappil? Dat was niet zo verstandig als je zwanger was. Wist ze

niet dat zoiets schadelijk kon zijn voor het ongeboren kindje? Nou ja, iedereen was baas over zichzelf. Het was niet aan haar om er iets van te zeggen.

“Wat eet u daar toch?” vroeg Nicole.

De broodmagere, langharige man, die door iedereen 'de hippie' was gedoopt, schrok op, nu er zomaar iemand iets tegen hem zei. “Granen, zemelen en tarwekiemen,” zei hij kortaf.

Zijn houding was nogal afwerend, maar dat schrok Nicole niet af. Met enig afgrijzen bekeek ze het bord yoghurt waarin allerlei onduidelijke korrels dreven. Op haar gezicht was daar niets van te zien. Haar gezicht had weer dat engelachtige dat oh zo misleidend was. “Wat interessant,” merkte ze op. “Dat is vast heel gezond.”

Nu keek de hippie haar eens wat beter aan. Hij was afkeer gewend, geen belangstelling. Dit schattige meisje leek werkelijk geboeid. “Het is absoluut veel gezonder dan die kleffe deegwaren,” zei hij op gedempte toon, wijzend op de schaal met overheerlijke, geurige broodjes. “Vezels zijn vreselijk belangrijk. Onontbeerlijk voor de werking van de darmen. De stoelgang, begrijp je wel?”

Nicole begreep het best, maar vond de werking van de darmen bepaald geen smakelijk onderwerp tijdens het ontbijt. Niettemin, zij had een opdracht gekregen, gisteren in de duinpan. Zij moest de hippie uithoren en dat zou ze doen ook. Mochten de agenten al in de gaten hebben waar ze mee bezig was, dan kon ze gewoon zeggen dat ze een onschuldig

praatje maakte en wie kon het tegendeel bewijzen? In dit soort dingen was Nicole goed en ze deed het veel liever dan door donkere bossen zwerven of enge dieven betrappen.

“Wat weet u daar veel van af,” zei ze op een bewonderend toontje. “Ik wed dat u alles weet over gezond blijven.”

De hippie, gevleid door die opmerking, trachtte bescheiden te kijken. Hetgeen niet helemaal lukte. “Men moet het lichaam goed behandelen,” meende hij. “De meeste mensen proppen zich vol met de meest walgelijke produkten. Ze weten niet eens hoe heilzaam zilvervliesrijst en zeewier zijn.” Nicole keek nog steeds belangstellend, terwijl ze bedacht dat het zeewier dat hier op de kust aanspoelde, onder de viezigheid zat. Erg heilzaam leek haar dat niet.

“Men moet jong met gezonde voeding beginnen,” vond de hippie belerend. “Toevallig werk ik in een macrobiotische boekhandel. Ik kan je wat interessante lektuur bezorgen.”

Crimineel, dacht Nicole, een macrobiotische boekhandel. Bestaat dat ook al? Maar ze schonk hem haar liefste glimlach. “Wat vreselijk aardig van u,” merkte ze op. “Maar dat kan wel even wachten tot na uw vakantie, hoor.”

“Nee, nee,” meende de hippie. “Dat regel ik meteen.”

“Hoe lang blijft u nog?” wilde Nicole weten.

“Anderhalve week,” was het antwoord. “Ik wil mediteren in de gezonde zeelucht. Lichaam en geest zijn één, moet je weten. Meditatie is ook enorm belangrijk.”

“Werkelijk, mevrouw Rozebottel. Het is hier niet pluis. Ik zeg nog tegen Jan, ik zeg: Jan, het is beter dat we vertrekken.”

Eigenlijk hield Dolly liever een oogje op de man die de stop kwam vervangen, maar het mogelijke vertrek van de Hamelaars behoefde haar onverdeelde aandacht. “Maar, mevrouw Hamelaar,” riep ze uit, “dat is toch niet nodig? Het was gewoon een toevallige samenloop van omstandigheden en de elektriciteit wordt op dit moment hersteld. Dat is nu eenmaal het nadeel van die oude landhuizen. Ze hebben zo hun gebreken. Ik geef toe dat u daar in een modern hotel geen last van heeft, maar daar is het ook een stuk lawaaiëriger en veel minder gemoedelijk dan hier.”

Mevrouw Hamelaar leek daar even over na te denken. “Mijn vrouw heeft wat last van haar zenuwen,” meende meneer Hamelaar. “Nu, wat denk je, lieve? Kunnen we maar niet beter blijven? Het is zoals mevrouw Rozebottel zegt. Een ongelukje.”

Mevrouw Hamelaar had nog steeds een wat schichtige blik in de ogen, maar de woorden van haar echtgenoot leken zoden aan de dijk te zetten en ze knikte bedremmeld.

Dolly zuchtte diep. Weer een ramp beteugeld.

Vanaf de deur naar de eetkamer vroeg Lucy zich af hoe echt het tafereeltje was en of de Hamelaars geen prachtig stukje toneelspel ten beste gaven. Het scheelde niet veel of ze waren vertrokken. Het kwam haar voor dat dat het beste was wat de dief kon doen.

HOOFDSTUK 13

“Hij heet Vincent,” zei Nicole en hij kletst maar door over zemelen, en meditatie en yin en yang.” “Wie z'n moeder?” vroeg Carrie.

“Laat maar,” zuchtte Nicole. “Ik wil er de eerste twintig jaar niets meer over horen.”

“Wat vond je van hem?” vroeg Lucy. “Zou hij het kunnen zijn?”

“Tja,” meende Nicole. “Ik kan me niet voorstellen dat iemand zo goed akteert. Volgens mij is hij echt. En hij weet waar hij over praat. Toen hij eenmaal op gang kwam, stond z'n mond niet meer stil. Hij zou me bovendien een paar boeken bezorgen van de macrobiotische boekhandel waar hij werkt. Als ik die krijg, is het verder heel simpel. Op de verpakking staat vast waar die boeken vandaan komen. Het enige dat wij hoeven te doen, is even voorzichtig informeren of daar een zekere Vincent werkt.”

“Mmm,” peinsde Lucy. “Niet slecht. Als hij echt in die boekhandel werkt, kunnen we alvast één verdachte afvoeren. Goed gedaan, Nicole. Nu meneer Bon nog. Je mag nog een keer aan de bak.”

“Wat!” riep Nicole uit. “Nee, hoor, dat overleef ik niet. Eerst ben ik uren doorgezaagd over tarwekiemen en nu moet ik zeker die griezels van een Bon aan de praat houden. Heb meelij.”

“Het is de enige manier,” hield Lucy aan. “Als jij hem niet aan de praat houdt, kunnen wij nooit zijn kamer doorzoeken.”

Vind je dat eigenlijk wel zo'n goed idee?” weifelde Nicole. Zo vlak na wat er vannacht gebeurd is. Toen zijn we er nog goed afgekomen. Als de agenten erachter komen wat we nu weer uitspoken, zijn we goed het haasje.”

Dit keer was Carrie het met Nicole eens. Iemand uithoren was één ding, maar z'n kamer doorzoeken? Als dat uitkwam, had je de poppen pas echt aan het dansen. “Je vergeet,” vond ze bovendien, “hoe slim de dief is. Hij had gisteravond in paniek kunnen raken of tegen de lamp lopen, maar nee, hoor. Koelbloedig wandelt hij weer naar boven, trekt snel een pyjama aan en niemand weet wie hij is. Misschien is hij in bed blijven liggen. Misschien was hij wel zo brutaal om zich onder de andere gasten te mengen in de hal. Denk je dat zo iemand ons nog niet doorheeft? Als het Bon is, kan het gevaarlijk worden.”

“Durf je niet meer?” vroeg Lucy schamper.

“Natuurlijk durf ik het wel!” Carrie wilde zich niet laten kennen. “Ik zeg alleen maar dat we heel goed op moeten passen,” mompelde ze slapjes.

Zo dapper als Lucy zich voordeed, was ze nou ook weer niet. Aan de ene kant zou ze het er het liefst bij laten zitten. Maar aan de andere kant kon ze het gewoon niet verkroppen dat ze twee keer hadden gefaald. De laatste keer hadden ze de boel zelfs ronduit in het honderd gestuurd. Bovendien was daar

haar onbevredigde nieuwsgierigheid. Ze moest en zou weten wie erachter zat. Zoiets was alle risico's waard.

“We hebben wat goed te maken,” probeerde Lucy de andere twee te overtuigen. “Het is onze schuld dat gisteravond alles misliep. Als wij ontdekken wie de dief is, zijn ze vast niet meer boos op ons.”

Nicole sputterde. “Maar die agent zei dat we ons er niet mee mochten bemoeien,” wierp ze tegen.

“Nou, dan zorgen we er toch voor dat ze er niet achter komen,” vond Lucy overredend. “We moeten gewoon het goede moment uitkiezen.” Angst voor de agenten en de opwindende gedachte in Bons kamer te snuffelen, streden om voorrang.

Carrie gaf zich gewonnen. “Goed dan! Ik doe mee,” zei ze. “Nicole?”

Nicole zou het liefst nee zeggen maar als de andere twee het wel durfden, kon zij moeilijk achterblijven. Haar taak was nog het minst gevaarlijk. Ze knikte. “Vooruit dan maar.”

“Meneer Bon. Hallo, meneer Bon.” Lucy voelde zich net een grammofoonplaat toen ze voor de zoveelste keer op de gesloten kamerdeur klopte. “Meneer Bon, er komt zo een man van het elektriciteitsbedrijf in uw kamer kijken. Hij moet even de elektriciteit controleren.” Natuurlijk was dat onzin. De man die de gemeentestop had vervangen, was allang weg. Net als de meeste andere bewoners van het hotel trouwens. Maar het was een verhaal dat meneer Bon wel zou slikken, dacht Lucy.

De deur ging open op een kier. Het gezicht van meneer Bon dat er doorheen gluurde, leek tamelijk overstuur.

“Elektriciteit?” riep hij, waarbij zijn stem de hoogte in schoot.

“Ja,” zei Lucy. “Hij kijkt alle elektrische apparaten even na in verband met de stroomuitval van vannacht.” Lucy begreep niet waarom hij zo zenuwachtig op het woord elektriciteit reageerde. Het harige mannetje leek zo nerveus als een juffershondje. “Het is het beste als u even naar beneden komt,” zei Lucy. “Zodat de monteur rustig zijn werk kan doen.”

Plompverloren sloeg de deur dicht in haar gezicht en één angstig moment was Lucy bang dat hij haar doorzag. Toen ging de deur weer open en stapte Bon naar buiten. Dat deel van zijn gezicht dat zichtbaar was temidden van het haar, drukte onrust uit.

„Maakt u zich geen zorgen, meneer Bon,” zei Lucy daarom. Het is vast zo gepiept en beneden staat een lekker kopje thee voor u klaar.”

Schoorvoetend ging Bon naar beneden waar Nicole al klaar zat met de thee. Boven voegde Carrie zich bij Lucy. Samen glipten ze de kamer in.

Lucy wist niet precies wat ze verwacht had. Een berg kostbaarheden waarschijnlijk. Juwelen en camera's en zo. Opgestapeld op de grond. Maar dat was niet zo. De kamer had niets ongewoons. Er stond het gebruikelijke meubilair en alles bleek zelfs keurig opgeruimd te zijn. De schatkamer van Ali Baba was het bepaald niet.

Lucy beet teleurgesteld op haar lip. Carrie keek meteen in de kasten en onder het bed, maar vond niets bijzonders. Wat kleren, schrijffartikelen en een duur horloge dat duidelijk van meneer Bon zelf was. Het enige vreemde was een draagbare tekstverwerker die op de tafel stond. En aangezien er verder niets te zien was, richtten de meisjes hun aandacht daarop. Het apparaat was uitgezet. Maar als het aan stond, zou het waarschijnlijk de bromtoon produceren, die Lucy door de gesloten deur had gehoord.

Het was zo'n afknapper dat het tweetal elkaar teleurgesteld aankeek. Een tekstverwerker. Als dat alles was. En het zag ernaar uit dat het ding gewoon van Bon zelf was. Waarom deed hij daar in vredesnaam zo geheimzinnig over?

“Zet hem eens aan,” zei Lucy. “Jij bent beter in het bedienen van computers dan ik.”

Carrie ging achter het scherm zitten en drukte een paar toetsen in. “Deze is simpel,” merkte ze op en ze had binnen een mum van tijd een index op het scherm.

De meeste inhoudsopgaven leken betrekking te hebben op brieven en rekeningen. Eén woord echter trok Lucy's aandacht. “Daar staat 'Claire',” zei ze. Wat een vreemde samenloop van omstandigheden. Zou hij bezig zijn met een brief aan Muis? “Vraag dat eens op.”

Carrie goochelde opnieuw met een paar knoppen en hup, daar was het. Misschien was het te simpel gegaan. Misschien waren ze zo in beslag genomen door de diefstallen dat ze niet direkt hadden begrepen dat meneer Bons raadselachtige

gedrag ook op een andere manier verklaard kon worden. Die verklaring bevond zich thans recht voor hun neus. Oplichtend in groen, in keurige computerletters, verscheen het geheim van meneer Bon.

Het duurde even voordat ze het begrepen. Ze lazen de woorden zonder dat eigenlijk tot hen doordrong wat ze lazen. Toen begon het Lucy te dagen. “Goeie genade,” riep ze uit. “Hij schrijft een roman! Zo'n suikerzoete damesroman.” Carrie grinnikte. “Ik begrijp best dat hij dat geheim wil houden.” Ze las wat er stond en begon toen hardop te lachen. “Moet je horen,” gierde ze. “Claire stond boven op de toren. Haar albasten huid was bleek. Tranen welden op uit haar ogen, terwijl in de verte het schip verdween dat haar ridder van haar wegnam.” Carrie moest stoppen door een lachbui en Lucy las verder. “Haar hart ging uit naar hem. Vervuld van smart riep ze hem na: 'Oh, mijn liefste kom snel terug.' “ Nu lagen ze alle twee krom.

“Ik zie mijn vader dat al zeggen,” gierde Lucy. “Dolly, liefste, kom snel terug. Als ze boodschappen gaat doen of zo. Hij heeft niet eens in de gaten dat ze weg is. En als hij zoiets zegt, voelt m'n moeder meteen aan z'n voorhoofd.”

“Hou op. Ik kan niet meer,” piepte Carrie. “Oh, mijn buik.” Lucy had ook tranen in haar ogen van het lachen, maar probeerde zo goed en zo kwaad als het ging verder te lezen. “Nu al voelde ze scherp de pijn van het gemis,” las ze hortend. “Zijn warme omhelzingen. Zijn brede schouders...” “...als boomstammen zo dik,” vulde Carrie proestend aan.

Dat stond er natuurlijk niet, maar het maakte wel dat ze allebei weer helemaal slap lagen.

“Wacht even,” snikte Lucy, “Genade, ik moet even bijkomen.”

“Hè, hè,” zuchtte Carrie, “was me dat lachen. Hoe komt-ie erop. Die vent is vooroorlogs.”

“De prehistorie komt dichter in de buurt,” vond Lucy. “Wat een ouderwetse flauwekul.”

“Wie leest er nou zoiets?” verbaasde Carrie zich.

Lucy kon zich echter wel iemand voorstellen die zoiets graag las. Het was al bij haar opgekomen toen de naam Claire op de index verscheen. Nu wilde ze het zeker weten. “Ga eens terug naar het begin, naar de kop,” vroeg ze.

Carrie deed wat haar gevraagd werd.

“Claire, heldin van de woelige baren, deel twee,” lazen ze.

“Door Margaritha de Rey.”

“Als ik het niet dacht,” mompelde Lucy en ze keek Carrie spottend aan. “Ik weet wel iemand die dit leest,” sprak ze triomfantelijk. “Muis!”

“Ach, schei uit,” zei Carrie.

“Nee, echt, ze is er dol op. Deel één heeft ze ook.”

“Niet te geloven,” vond Carrie. “Die zwijmelarij.”

“Roep nog eens een ander hoofdstuk op,” zei Lucy, die zich kostelijk amuseerde en helemaal niet meer aan Nicole dacht, die beneden meneer Bon aan de praat hield.

Het volgende hoofdstuk verscheen en gezamenlijk lazen ze, hardop, zodat Muis, die juist over de gang liep, de woorden

letterlijk kon horen: “Wanhopig drukte Claire zich tegen zijn brede borst,” klonk het in koor alsof het een leesles was. “Ze hoorde de slagen van zijn hart. Het klopte net zo hard als het hare...”

Muis stond pardoos stil. Maar dat was toch... “Reynoud!” klonk het door de deur. “Mijn ridder, mijn man, mijn held.” Dat verjoeg bij Muis alle twijfel. Die krenge! Ze hadden 'Claire, heldin van de woelige baren' van haar nachtkastje gepikt. Nou, ze zou dat stel weleens even een lesje geven. Woest gooide ze de deur open.

Geschrokken keken de meisjes op. Boos en ook een beetje in de war keek Muis terug. Ze lazen namelijk geen roman. Ze zaten voor een tekstverwerker en het leek erop dat de woorden daar vandaan kwamen.

Muis keek niet-begrijpend van de een naar de ander. Lucy en Carrie blikten schuldig terug. Het drong opeens weer tot hen door dat ze zich in de kamer van een gast bevonden, en betrappt worden door Muis was op zo'n moment niet het beste wat je kon overkomen.

Muis liep de kamer in totdat ook zij voor het beeldscherm stond.

Carrie en Lucy zagen niet in hoe ze dat konden voorkomen, dus las ook Muis hoe Claire bitter afscheid nam van haar ridder.

Muis was aan verwarring ten prooi. Dit begreep ze niet. Deze scène kwam helemaal niet uit 'Claire, heldin van de woelige baren'. Dit was... Dit leek wel een vervolg! Maar wat deed het

vervolg dan hier? Op deze hotelkamer? Margaritha de Rey was toch niet... Nee, natuurlijk logeerde Margaritha de Rey hier niet. Wat een idee. Zo'n beroemde schrijfster.

“Dit is toch de kamer van meneer Bon?” vroeg Muis opeens. Lucy en Carrie knikten en hielden hun adem in. Nu zou je het hebben. Muis zou willen weten wat zij hier te zoeken hadden. En Muis zou hen zonder gewetensbezwaren verklikken.

Maar Muis reageerde helemaal niet zoals ze verwacht hadden. Als door een dikke mist drong het langzaam tot haar door hoe een nog niet gepubliceerd boek van Margaritha de Rey op meneer Bons tekstverwerker kon verschijnen. Het was alsof ze een klap in haar gezicht kreeg. Een verstikt geluid welde op uit haar keel. “Oooh,” kermde Muis. “Oooh.”

Lucy en Carrie keken in opperste verbazing toe.

“Voel je je niet goed, Muis?” vroeg Lucy onzeker.

Nee, Muis voelde zich allesbehalve goed. Het wereldje van Muis stortte ineen en wel met donderend geraas. Haar geliefde schrijfster Margaritha de Rey was helemaal geen voornaam dame zoals ze zich had voorgesteld. Margaritha de Rey was een eng, harig mannetje dat Kees Bon heette! Muis voelde de tranen achter haar ogen prikken. Ze had het zich zo anders voorgesteld. In haar dromen was Margaritha de Rey een heldin. Net zo romantisch als haar hoofdpersoon. Het beeld in haar hoofd leek totaal niet op de harde werkelijkheid. In haar fantasie had ze Margaritha zien schrijven, gehuld in een wolk van roze tule, in de serre van

een prachtig buitenhuis. Als Muis eenmaal getrouwd was met Derek zou ze net zo'n mooi huis hebben en net zulke prachtige boeken schrijven.

Maar er was geen Margaritha de Rey. Die was er nooit geweest ook. Margaritha de Rey bestond niet. Er was alleen maar Kees Bon. Een morsig ventje in een krakkemikkig hotel. Muis was echt overstuur. Carrie en Lucy zag ze niet eens meer. Ze holde de kamer uit, naar boven, en wierp zich huilend op haar bed.

De totaal onverwachte uitbarsting bracht Lucy en Carrie nauwelijks bij hun positieven. Het hevige geknars van de lift deed dat echter wel.

Beneden zag Nicole, nerveus handenwringend, de lift opstijgen. Ze had heus haar best gedaan, maar Bon was niet langer te houden. Hij moest en hij zou weer naar boven. De enige mogelijkheid haar vriendinnen voor zijn terugkeer te waarschuwen was de lift. Het lawaai zou hen tot handelen dwingen en het was nog een prestatie ook dat Nicole Bon ervan wist te overtuigen de lift te nemen voor die ene verdieping, in plaats van de trap.

Boven gingen de meisjes rap tot aktie over. Snel schakelde Carrie de tekstverwerker uit. Lucy keek of iets hun aanwezigheid zou verraden. Dat was niet het geval, dus verlieten ze snel de kamer, stiekem als een stel dieven. “Voor elkaar, hoor,” riep Lucy brutaal naar meneer Bon toen ze elkaar in de gang passeerden. “Alles werkt prima.” Eenmaal beneden bij Nicole keken ze elkaar aan en

begonnen opnieuw te proesten van het lachen.

Muis had rood opgezette ogen van het huilen. Dolly maakte zich ernstige zorgen. Muis leek de laatste tijd compleet uit haar doen. Het zat haar helemaal niet lekker dat ze, door tijdgebrek, nog geen moeder-dochtergesprek hadden kunnen voeren. Een schuldgevoel dat nog werd aangewakkerd door mevrouw De Rooy van Zuidewijn, die opeens een grote belangstelling voor Muis aan de dag legde. Wonderlijk, vond Dolly. Vanwaar die interesse? Er was iets met mevrouw De Rooy van Zuidewijn wat haar dwarszat. Natuurlijk, zo op het eerste gezicht leek ze keurig genoeg. Het soort gast waar Dolly gewoonlijk de vlag voor uithing. En toch, dacht Dolly. En toch... Vanaf het begin had Dolly haar instinctief niet gemogen. Ondanks de vriendelijkheid die de vrouw aan de dag legde. En nu leken zij en Muis zomaar ineens een warme vriendschap te hebben aangeknoopt. Het baarde haar zorgen, maar voorlopig was er niets aan te doen. Ze kon haar dochter toch moeilijk van het terras plukken, terwijl ze met een gast in gesprek was. Vooruit maar, dacht Dolly. Ze moest aan het werk, de boekhouding lag op haar te wachten. Dolly draaide zich om, onderwijl hardop mompelend: "Wist ik maar wat er mis was met dat mens."

Muis en mevrouw De Rooy zaten samen op het terras en leken verder niemand nodig te hebben. Muis praatte honderduit. Het was een troost, vond ze, dat mevrouw De Rooy van Zuidewijn er was. Alles wat Muis zei, scheen haar enorm te boeien. Een heel nieuwe gewaarwording voor Muis.

En het luchtte haar op.

De dame in kwestie zat stil te luisteren en moedigde Muis af een toe met een knikje aan verder te gaan. Muis had haar alles verteld over 'Claire, heldin van de woelige baren' en Margaritha de Rey, die Kees Bon bleek te zijn. Uiteraard was ze ten slotte bij Derek beland. Nu ze eenmaal op haar praatstoel zat, kon ze zich niet meer inhouden.

“Hij is zo geweldig,” zwijmelde Muis. “Alle meisjes zijn dol op hem. Logisch. Hij is zo knap en sterk.” Maar toen betrok haar gezicht. “Hij ziet me alleen niet staan,” zuchtte Muis. “Als hij me maar opmerkte, dan zou hij zien hoe goed ik bij hem pas.”

“Natuurlijk,” viel mevrouw De Rooy van Zuidewijn in. “Wat raar dat hij niet ziet hoeveel klasse jij hebt.”

Verbluft viel Muis even stil. Toen glimlachte ze verlegen. Dus toch! Mevrouw De Rooy van Zuidewijn zag het zelfs, en zij kon het weten. Als iemand als zij begreep dat Muis stijl bezat, dan was dat zo. Het zelfvertrouwen van Muis steeg met sprongen.

Vertrouwelijk boog de vrouw zich naar Muis. “Soms,” zei ze, “moet je mannen een handje helpen. Ze zien niet altijd de parel die onder handbereik ligt.”

Muis luisterde gespannen, in de overtuiging dat nu eindelijk de wijze raad zou volgen waar ze zo'n behoefte aan had.

“Jij moet de eerste stap doen,” raadde mevrouw De Rooy van Zuidewijn haar aan.

Muis schrok. Dat wierp haar romantische theorieën nogal

omver. In alle romans was het de man die de vrouw veroverde en Muis trok sceptisch een wenkbrauw op. Mevrouw De Rooy van Zuidewijn glimlachte wijs. “Ik weet wat je denkt,” zei ze. “Maar soms is het nodig gebruik te maken van wat vrouwelijk raffinement.”

Vrouwelijk raffinement! Die woorden bevielen Muis wel. Muis had genoeg van Claire geleerd en ze wist dat ze inmiddels wel bergen raffinement in huis moest hebben. “Wat dacht je van een romantisch rendez-vous,” ging mevrouw De Rooy verder. “Een geheime ontmoeting. Jullie tweeën samen in het licht van de maan. Jij in je mooiste jurk. Een fles champagne.”

Muis kreeg bloesjes van opwinding. Een randeevoes. Dat was Frans voor een romantisch afspraakje. Tjonge, dat was nog eens wat. En champagne. Wat spannend. Ze had het één keer gedronken. Op oudejaarsavond. Uit een van tante Emma's kristallen champagneglazen.

“Jullie met z'n tweeën,” mijmerde mevrouw De Rooy opnieuw, “en niets dat hem af kan leiden.”

Maar Muis keerde tot het heden terug. “Hoe krijg ik hem zo ver?” vroeg ze nuchter. “Hij komt vast niet zomaar als ik het vraag. Hij ziet me niet eens staan.”

“Ah,” lachte mevrouw De Rooy. “Daar weet ik wel wat op. Stuur hem een mooie, geparfumeerde brief. Je weet wel, op van dat dikke, roze papier. Schrijf dat je hem, in het geheim, wilt ontmoeten en onderteken met 'je onbekende aanbieder'. Dat kan hij vast niet weerstaan.”

Dat dacht Muis ook niet. Opnieuw ging haar fantasie met haar op de loop. Ze zag het al helemaal voor zich. Een nachtelijke ontmoeting op het strand. Zij gehuld in roze tule (de tulen japon die van Margaritha de Rey was geweest, maar aangezien zij toch niet bestond...), Derek in een smoking. Samen proostend met de kristallen glazen die ze vast wel stiekem kon lenen en Derek die dan eindelijk verliefd op haar werd.

“U bent geweldig,” riep Muis verheugd. “Ik doe het!” Meteen aanstaande vrijdagavond, besloot ze, want ze kon ineens niet meer wachten.

Mevrouw De Rooy van Zuidewijn knikte haar vriendelijk toe. “Succes,” zei ze. “Het lukt vast.”

HOOFDSTUK 14

“Ik vind het maar een saaie boel,” klaagde Carrie.

Dat was ook zo. Vergeleken met de achtervolging in het bos, de mislukte valstrik in de hal en het onderzoek in de kamer van meneer Bon, gebeurde er de laatste dagen maar bar weinig. Meneer Bon stond niet meer op de verdachtenlijst. Vincent was ook geschrapt. De boeken waren gearriveerd en één telefoontje had bewezen dat Vincent echt was. Helaas had Nicole haar rol wat al te goed gespeeld. De hippie zocht voortdurend haar gezelschap en wilde dan weten wat ze gelezen had. Om niet door de mand te vallen was Nicole nu wel gedwongen zich vol informatie te stoppen over tarwekiemen en andere zaken. Terug naar school was straks een makkie als je het vergeleek met Vincents overhoringen. De enige schokkende gebeurtenis vond plaats toen Carrie een dure vaas uit haar handen liet vallen. Voor het overige legden ze schone handdoeken neer, namen stof af en hielpen overal waar dat uitkwam.

“Het onderzoek zit vast,” constateerde Lucy moedeloos. Op dat moment bevond het drietal zich bij het kippenhok. Daar was nog het nodige te doen. Een keurig stapeltje hout lag op de grond en van die stapel maakten ze een prachtig, keurig, nieuw hek rond de ren.

“Geef nog eens een spijker,” zei Lucy.

Carrie gaf een spijker aan, terwijl Nicole de beide planken

stevig tegen elkaar hield.

Mike kwam nonchalant aanslenteren en wierp een kritische blik op hun verrichtingen. “Is er iets?” vroeg Lucy kribbig. “Ik zou er wat meer spijkers in slaan als ik jou was,” vond Mike.

“Zie ik eruit alsof ik al klaar ben?” gaf Lucy kattig terug. Niemand zat op Mikes aanwijzingen te wachten, zodat deze gelaten zijn schouders ophaalde en wegslofte.

“Misschien komen we er wel nooit achter wie die diefstallen op z'n geweten heeft.” Nicoles sombere opmerking verhoogde de stemming niet bepaald. Iets dergelijks was ook al bij de andere twee opgekomen. Zonder meneer Bon en Vincent bleven er namelijk maar weinig verdachten over en wat er overbleef, was als dief niet erg aannemelijk. De Hamelaars waren tijdelijk met stip gestegen, maar toen duidelijk werd dat ze echt bleven logeren, was de verdenking tegen het echtpaar weer gezakt. Het probleem met mevrouw De Rooy van Zuidewijn als verdachte, vonden ze alle drie, was nog steeds de zwangerschap van de dame.

Uit pure balorigheid hadden de meisjes hun aandacht verlegd naar Muis. Zij was op het moment de enige die zich vreemd gedroeg. Muis verspreidde een waas van geheimzinnigheid om zich heen. Alsof ze een plannetje liep uit te broeden. Bovendien was ze opeens het zonnetje in huis. Met name Lucy vond dat zeer eigenaardig. Maar Muis was natuurlijk lang niet zo interessant als een stel dieven zodat ze niet erg hun best deden om erachter te komen wat er met haar aan de

hand was.

Op dat moment echter leek het alsof Carries gebed om iets opwindends werd verhoord. Lucy sloeg opnieuw een spijker in het hout toen plotseling een ijselijk gegil de stilte verstoorde.

“Ieieieie! Help! Help me toch.” Het leek alsof de gebeurtenissen van een week geleden zich herhaalden. Met het verschil dat Lucy dit keer geen spinnenregen had veroorzaakt.

“Au! Verdorie!” Van schrik sloeg Lucy naast de spijker en raakte haar duim.

Carries humeur steeg met sprongen. Eindelijk. Er gebeurde weer eens wat. “We komen eraan!” juichte ze opgetogen. “Jij bent een echte redder-in-nood,” vond Nicole sarcastisch, terwijl ze achter haar aan rende.

Nog steeds ging het gekrijs door. Het klonk alsof er een varken werd gekeeld en overal uit het huis kwamen de mensen aanlopen.

Lucy, Carrie en Nicole bereikten de plek des onheils het eerst. Wat ze daar zagen, was te zot om waar te zijn. Op het gras, pal onder Dolly's kantoor, zat Vincent en dit keer leek het alsof zijn armen en benen van plaats gewisseld hadden. Zijn knieën wezen recht omhoog en zijn hielen waren stevig achter in zijn nek verankerd. Wanhopig fladderend met zijn armen, om zijn evenwicht te bewaren, leek het net of hij ieder moment op kon stijgen.

Het was zo'n idioot gezicht dat Nicole de grootste moeite had

haar lachen in te houden. Haar mond vertrok krampachtig, maar toen kon ze zich niet meer inhouden en proestte het uit. “Waag het niet te lachen,” schreeuwde Vincent zo beledigd dat hij even zijn hachelijke positie vergat. “Doe iets! Mijn benen zitten vast. Oh, ik heb zo'n kramp.”

Rond Vincent had zich inmiddels een kringetje belangstellenden gevormd.

“Misschien kunnen we ze lostrekken,” grijnsde Mike, wat de hippie een nieuw gejammer ontlokte.

Als we hem eens op z'n kop zetten,” opperde J.J. die in Vincent een nieuw experiment zag.

“Ik heb weleens gehoord dat masseren helpt als je kramp hebt,” gierde Lucy.

“Afblijven allemaal!” klonk toen beslist de stem van Dolly. “Ik bel de dokter. Die moet maar bekijken wat hij er aan kan doen. Hou nog even vol.”

Vincent, in doodsangst voor de rest van de Rozebottels, knikte heftig.

Lucy, Carrie en Nicole waren nog maar nauwelijks uitgelachen en Dolly had nog maar net de telefoon neergelegd, toen zich een nieuwe ramp aandiende. Het geknars van de lift nam plotseling in hevigheid toe en stopte toen abrupt. Dat kon maar één ding betekenen: het krenge zat vast! In de lift bevond zich de hele familie Hamelaar. Als sardientjes opeengepakt in het benauwde hokje dat tussen de tweede en derde verdieping was blijven steken.

“Laat me eruit!” krijste mevrouw Hamelaar. “Ik stik!”

“Mama! Mama!” huilden de beide jongetjes.

“Mevrouw Hamelaar,” brulde Dolly naar boven. “Geen paniek. U kunt niet stikken. Er komt genoeg frisse lucht via de liftschaft binnen. Rustig maar. Het komt zo in orde.”

Maar mevrouw Hamelaar was helemaal door het dolle heen. De gebeurtenissen van de afgelopen dagen hadden haar zenuwen kennelijk zo aangetast dat ze wild met haar vuisten op de wanden begon te beuken. “Ik wil eruit! Ik wil eruit! Doe open.”

Meneer Hamelaar was daarbij geen enkele troost. “Doe iets mevrouw Rozebottel!” schreeuwde hij.

Lucy, Carrie en Nicole lagen helemaal dubbel en konden met de beste wil van de wereld geen hulp bieden.

Dolly greep opnieuw de telefoon en onderbrak de lunchpauze van een niet bijster enthousiaste liftmonteur. Het vereiste de nodige krachttermen om de man in de benen te krijgen en ondanks dat zou het minstens een halfuur duren voordat hij daadwerkelijk ter plekke was. Gek, bedacht Dolly. Die lift was stokoud, dus ergens kon je verwachten dat hij ieder moment zou blijven steken. Toch was het nog nooit eerder gebeurd. Verdorie, waarom net nu? “Waarom?” riep ze hardop en ze hief wanhopig haar armen ten hemel.

Meneer Hamelaar, die dacht dat ze het tegen hem had, ging compleet door het lint. “Waarom?” blafte hij. “Bent u helemaal gek geworden! Moeten wij hier eeuwig gevangen zitten? Wat is dit voor een hotel? Het is hier een gekkenhuis! Als ik hier eenmaal uit ben, blijf ik geen minuut langer, hoort

u dat? Geen minuut! En ik stel u aansprakelijk voor de schade van een verpeste vakantie. U bent nog niet van me af...”

Meneer Hamelaars grote woede werd overstemd door mevrouw Hamelaar die met haar sandaal de vloer van de lift begon te bewerken.

Een goede drie kwartier later leek de situatie langzaam normaal te worden. Vincent was afgevoerd met een ziekenwagen. Het had de hele familie, helaas, doen huilen van het lachen. Als een opgevouwen pakketje lag hij op de brancard, nog steeds gillend als een speenvarken.

De bevrijding van de Hamelaars uit de lift had bijna tot een handgemeen geleid. Het had niet veel gescheeld of mevrouw Hamelaar was Dolly te lijf gegaan. Haar haar stond recht overeind en ze was compleet over haar toeren. Het gezicht van meneer Hamelaar had de kleur aangenomen van een rijpe tomaat. Maar voor hem telde slechts één ding: zo snel mogelijk weggkomen uit dit hotel. Iets wat hem in recordtijd lukte.

Lucy, Carrie en Nicole keken de taxi na, die de stuurs kijkende familie wegvoerde. “Ik vraag me af...” begon Nicole. Lucy stond tegen een boom geleund en zoog op een lollie. Carrie was te zeer in beslag genomen door de vertrekkende Hamelaars om te reageren.

“Luister nou eens even,” zei Nicole, die een moment van grote helderheid had. “Denk toch eens na! Is dit niet precies wat de agenten voorspelden? Een afleidingsmanoeuvre. Een manier om, zonder argwaan te wekken, het hotel te verlaten.”

Die opmerking overviel de beide anderen danig.

Lucy stond perplex en haalde de lollie uit haar mond. “Je bedoelt...”

“Ja,” zei Nicole. “Vincent en de Hamelaars zijn weg. Foetsie. Buiten het bereik van de sterke arm der wet. Met andere woorden: als een van de twee niet helemaal zuiver op de graad is, dan zijn ze zo mooi weggekomen.”

“Ja, maar Vincent werkt toch gewoon in die boekhandel? Hij kan de dief niet zijn. Dat hebben we zelf onderzocht.” wierp Carrie tegen.

“Nou, misschien waren we wel niet zo slim als we dachten,” vond Nicole. “Stel dat er daar inderdaad een Vincent werkt die vakantie houdt maar dat het niet onze Vincent is. Stel dat de dief gewoon de naam en het uiterlijk van de echte Vincent heeft aangenomen. Wetend dat de echte Vincent toch niet kan protesteren omdat hij op het strand aan de Costa del Sol ligt.”

Carrie was even sprakeloos.

Lucy niet minder. “En de Hamelaars?” vroeg ze. “Wat had je daarop bedacht?”

“Ik blijf bij mijn theorie dat ze te goed zijn om waar te zijn. Te netjes en te keurig,” verdedigde Nicole.

“Och, kom,” zei Lucy. “Een vastzittende lift. Kramp in de benen. Dat is toch te gek om los te lopen?”

“Niet gekker dan een klein harig mannetje dat liefdesromans schrijft en de ontploffing van een stinkbom om een stel dieven te bedwelmen,” meende Nicole, geheel van haar gelijk

overtuigd. “Waar het om gaat, is dat het lukte. Ze zijn ervandoor.”

Pfff. Carrie blies hoorbaar haar adem uit. “Het is gek, maar het kan.”

Inderdaad moest ook Lucy toegeven dat Nicole best eens gelijk kon hebben. Op haar gezicht verscheen een teleurgestelde uitdrukking. “Maar dat betekent dat ze er dus vandoor zijn,” zei ze triest. “Nu krijgen we ze helemaal niet meer te pakken.”

Daar wilde Carrie toch niet helemaal aan. “Ik vraag me af hoe het zit met de buit,” peinsde ze. “Als je hoort wat ze allemaal hebben gestolen. Dat is toch niet één, twee, drie afgevoerd.” Nicole knikte instemmend.

“Ik blijf erbij dat ze de spullen ergens in het bos hebben begraven,” beweerde Carrie beslist, blij dat een van haar ideeetjes weleens uit zou kunnen komen.

Maar Nicole had het laatste woord. “Laten we eerst maar eens zien wat de agenten doen,” vond ze. “We hoeven niet meteen de moed op te geven. Ik heb zo het idee dat de politie het er niet bij laat zitten.”

Inderdaad bevonden de agenten zich op dat moment in Dolly's kantoor waar de lange een verhit telefoongesprek voerde. Venendaal had een geruite zakdoek in de hand waarmee hij regelmatig het zweet van zijn voorhoofd veegde. Door het raam zag hij hoe iedereen terugkeerde naar waar hij mee bezig was. Wat een familie, dacht Venendaal. Ze zijn allemaal knetter. Hij begreep echt niet waarom zijn collega zo

opgewonden was en rechercheteams zette op de vertrekkende gasten. Die arme mensen hadden een ellendige ervaring achter de rug. Onmogelijk dat ze bij de diefstallen betrokken waren. Nee, het was jammer, maar ze hadden het helemaal mis gehad.

Agent Venendaal liep over van medeleven voor Vincent en de Hamelaars. Verschrikkelijk toch. Opgesloten in een voorhistorische lift, kramp in je benen en dan zo'n hele familie die eromheen ging staan, gillend van het lachen. Wat een voorstelling! Niemand van hen had het willen missen. Iedereen moest zo nodig met zijn neus vooraan staan. Maar dat was niet helemaal waar. Venendaal was minder oplettend dan hij zelf dacht. Het schouwspel had niet iedere bewoner van hotel Rozebottel naar zich toe gelokt. Meneer Bon had ontbroken. En hetzelfde gold voor Muis!

HOOFDSTUK 15

Muis ging helemaal op in de voorbereidingen van haar rendez-vous. Ze waste haar haren elke dag, nam geparfumeerde baden, overlegde met mevrouw De Rooy van Zuidewijn en die vrijdag, de bewuste vrijdag, mengde ze zich nonchalant onder de gasten van het Boulevard Hotel en deponeerde De Brief voor Derek in het mandje met post op de balie. Neuriënd fietste ze terug naar hotel Rozebottel, waar op dat moment Vincent en de Hamelaars in een lastig parket verkeerden, om de laatste hand te gaan leggen aan De Jurk en opnieuw in bad te gaan.

Muis glimlachte in zichzelf. De voorbereidingen alleen al waren reuze opwindend. De avond zelf moest gewoon het einde worden. Dat kon niet anders. Oh, ze zou Derek eens wat laten zien. Hij moest wel onder de indruk raken van haar charme en beschaving. Hij zou haar in zijn armen nemen en dan, oh, Muis kreeg al helemaal kippevel. Levend in haar eigen roze wolk ging de ziekenwagen met Vincent erin geheel langs haar heen. Ze zag ook de taxi met de Hamelaars niet, noch Lucy, Carrie en Nicole, die zich nonchalant in de omgeving van Dolly's kantoor ophielden waar de twee 'vertegenwoordigers in postzegelalbums' sinds die middag al hun tijd doorbrachten.

Naarmate de dag overging in de avond werd Muis echter steeds nerveuzer. Het roze wolkje werd steeds kleiner totdat

er uiteindelijk niets van overbleef. Zonder de bemoedigende woorden van mevrouw De Rooy van Zuidewijn, die al vrij vroeg haar bed opzocht, begon de twijfel Muis te bekruipen. Deed ze er wel goed aan? Was het ergens niet een beetje bezopen? Zou ze geen flater slaan? Wat, als hij helemaal niet op kwam dagen? Oh, hemeltje, waar was ze aan begonnen? Ze durfde bijna niet meer te gaan. Kon ze nu maar terug. Had ze die brief maar nooit verstuurd.

Zomaar opeens vroeg ze zich af wat haar moeder ervan zou vinden. Muis' mondhoek krulde op in een spottend lachje. Dat liet zich raden. Dolly zou direkt informeren of ze zich wel helemaal lekker voelde. Het lachje verdween en Muis keek weer sip. Nou, op dit moment voelde ze zich helemaal niet lekker, dus dat klopte wel.

Muis draaide zich om en bekeek zichzelf in de spiegel in de hoop dat het haar op zou vrolijken. De hele dag had ze zich erop verheugd die jurk aan te trekken. Het was een eenvoudige, roze zomerjurk, maar met wat tule en kant uit de manufacturenwinkel had ze hem om weten te toveren tot een soort romantische baljurk. Hij stond prachtig, dat moest ze toegeven. Maar was hij wel geschikt voor een avond als deze? Om te beginnen moest ze ermee naar het strand fietsen. Het drong tot haar door dat dat waarschijnlijk een zot gezicht zou zijn. Zo'n jurk vroeg om een rijtuig. Nou goed, op z'n minst een auto dan, en die stond haar niet ter beschikking. Muis zakte neer op het bed en frutselde aan haar haar. Haar wekker stond op elf uur. Nog een halfuurtje en dan was het

zover. Als Muis de wijzers sneller had kunnen laten draaien, dan zou ze het niet laten, want het wachten was nog het ergste van alles.

Toen ze opnieuw op de wekker keek was het vijf over elf. „Verdorie,” zei Muis hardop. “Ik hou het niet langer uit.” Als ze nog langer bleef zitten, zonk de moed haar geheid in de schoenen en ging ze helemaal niet meer. Dan maar een beetje te vroeg, vond ze, en ze stond resoluut op.

In hotel Rozebottel heerste een diepe rust. Voorzichtig gluurde Muis om de hoek van haar slaapkamerdeur. Geen mens te zien. Vooruit maar. Snel stapte ze door de opening. Ai! De fietsmand met daarin de champagne (eigenlijk appelcider met bubbeltjes, want die was goedkoop) en tante Emma's glazen stootte hard tegen de deurpost. Het gerinkel moest op z'n minst tot in het dorp te horen zijn geweest. Maar dat was het niet. De enige die er wakker van werd, was Lucy. Lucy's slaapkamer lag naast die van Muis. Het was dus niet zo verwonderlijk dat Lucy wakker werd van het geluid. Slaperig keek ze op haar wekker. Vijf over elf. Lucy ging rechtop zitten. Ze wist niet goed wat haar gewekt had, maar ze moest wel even naar het toilet. Knipperend met haar ogen sloeg ze het dekbed weg, schoot in haar pantoffels, stond op en liep doezelig de gang op. Op dat moment stootte Muis zich voor de tweede keer. Duidelijk klonk het gerinkel van glazen en nu was Lucy klaarwakker. Hoera! Nieuwe ontwikkelingen. Dit keer gingen de dieven er echt vandoor. Nicole vergiste zich. En de agenten ook. De meisjes hadden

vanmiddag genoeg meegekregen van het drukke, telefonische verkeer in Dolly's kamer om te weten dat iedere vertrekkende gast een schaduw had gekregen. Maar de politie zat helemaal verkeerd. De dief was nog hier en nu zou detective L.

Rozebottel niet falen!

Halsoverkop rende Lucy haar kamer binnen, trok haar spijkerbroek en een sweater aan, schoot in een stel sandalen en sloop zacht, maar wel snel, de trap af. Het geluid, dacht ze, kwam van rechts. Of was het links geweest? Besluiteloos stond Lucy in de hal toen ze voor de derde keer iets hoorde rinkelen. Dit keer buiten. Voorzichtig tuurde Lucy door het raam en kon toen haar ogen niet geloven. Daar stond Muis, gekleed in een of ander wonderlijk kanten geval, worstelend met haar fiets en een fietsmand die kennelijk heel zwaar was. Lucy stond versteld. Wat ging ze in vredesnaam doen? Straks liep ze nog tegen de dief op, terwijl hij de buit op kwam graven. Werkelijk, Muis was af en toe zo onnozel. Wist ze dan helemaal niks? Wat een verstand!

Nu kostte het Lucy geen enkele moeite om een beslissing te nemen. Ze wist heus wel dat de agenten de boel in de gaten hielden, maar dit was haar zusje. Muis had duidelijk eigen plannen en Lucy wilde er heel wat om verwedden dat Muis geen moment aan dieven had gedacht. Dieven interesseerden haar niet, dus kwam het niet in haar op dat er gevaar kon dreigen. Er kon Muis van alles overkomen. De Muis die zij kende, liep probleemloos in zeven sloten tegelijk.

Het sierde Lucy dat ze zich, ondanks al het gekibbel met

Muis, toch wat bezorgd maakte. Zo bezorgd dat ze, zonder zich een moment te bedenken, Carrie en Nicole wekte.

“Wie? Wat?” murmelde Nicole slaapdronken.

“Opschieten,” commandeerde Lucy. “Muis gaat ervandoor.” Snel zocht ze een paar zaklantaarns bij elkaar, 'leende' Mikes honkbalknuppel en toen het hele slaperige gezelschap eenmaal op de fiets zat, konden ze in de verte het achterlicht van Muis' fiets nog zien.

Tenminste, dat dachten ze. Wat ze in werkelijkheid zagen, was het achterlicht van agent Venendaal. Een voortdurend vloekende agent Venendaal. “Verdomde kinderen,” klonk het binnensmonds. “Opvoeding, ho maar. Als het mijn kinderen waren dan...” en daarna volgde een vloed van middeleeuwse lijfstraffen waarmee Venendaal de discipline wenste te herstellen.

Zijn collega had de eerste paar minuten mee gefietst en was toen in het bos verdwenen.

Op dit moment keek de lange rechercheur Bouman uit Amsterdam vanachter een forse struik naar Lucy, Carrie en Nicole, die juist zijn schuilplaats passeerden. Hij moest een verwensing smoren toen hij het gezelschap voorbij zag komen. Hoofdschuddend keek hij hen na. Ze maakten het hem wel verdomd moeilijk en als er ging gebeuren wat hij verwachtte, dan liepen ze zelfs gevaar! Hij had ze nog zo gewaarschuwd.

Rechercheur Bouman leunde bezorgd achterover tegen de bast van een boom zonder ook maar een moment de

donkere bosweg uit het oog te verliezen. Hoe lang zou het nog duren? Het moest nu binnenkort wel gebeuren. Bouman rekte zich even uit om wakker te blijven en luisterde oplettend naar de geluiden van het bos. Nu het zo stil was, kon hij heel in de verte zelfs de zee horen. Hé, wat was dat? Een ander geluid verbrak de stilte. Voetstappen op het wegdek. Inwendig juichte Bouman triomfantelijk. Zijn opvallende getelefoneer, die middag, had effect. Ja, hij had het goed gezien en om dat te bewijzen, kwam er iemand door de bocht. Lopend. Iemand in een lange regenjas en met een geruite pet op. Als je die meisjes moest geloven, had hij een paar nachten geleden hetzelfde gedragen. “Dit keer krijgen we je te pakken, mannetje,” beloofde Bouman zichzelf. Pas toen de onbekende een flink stuk verder was, kwam Bouman uit de struiken vandaan en zette geruisloos de achtervolging in. Muis verwenste alles en iedereen. Om de haverklap lieten de wasknijpers los waarmee ze haar jurk bij elkaar hield zodat hij niet tussen de spaken kwam. Elke keer moest ze afstappen om de boel weer vast te maken. En het serviesgoed in de mand rinkelde onophoudelijk. Voor Muis was haar rendez-vous allang in het water gevallen. Ze had het koud. Het was ongelooflijk donker en ze had geen zaklantaarn meegenomen. Tja, nu ze eerlijk was tegen zichzelf, moest ze toegeven dat ze zich belachelijk voelde. Het grote avontuur uit haar dromen was in het echt een bespottelijke onderneming. Maar omkeren was haar eer te na. Nee, ze hield zich aan de afspraak. Met een paar kleine wijzigingen, besloot Muis. De

ontmoetingsplek op het strand bijvoorbeeld was bij nader inzien, niet zo geslaagd. Het was daar zo donker dat ze elkaar niet eens zouden zien. Bovendien moest Muis er niet aan denken dat ze daar in haar eentje zou moeten wachten. Nee, Muis zou regelrecht naar het Boulevard Hotel rijden om Derek te onderscheppen. Ze was toch veel te vroeg. Muis knarsetandde. Wat een ei was ze. Hij zou zich een bult lachen natuurlijk. Vooral als hij zag dat zij het was. Muis Rozebottel, de geheime aanbidsster. Hoe was het mogelijk dat ze het ooit een goed idee had gevonden.

Toen Muis in de verte de lichten van het dorp op zag doemen, deed zich een nieuw probleem voor. Hoe kwam ze ongezien bij het Boulevard Hotel? In de badplaats was nog lang niet iedereen naar bed. Enkele restaurants en een paar cafés waren nog open. De kans was groot dat ze bekenden tegen het lijf zou lopen en dan zag het er treurig uit. Het hele dorp zou erover praten hoe Muis midden in de nacht in een baljurk over straat fietste. Muis fronste en dacht diep na. Wacht eens even, dacht ze. Nu ze toch zo vroeg was, was de kans groot dat Derek gewoon thuis was. In zijn nieuwe appartement boven de kleedkamers bij de tennisbaan. Dat zou mooi zijn. De kleedkamers lagen uit het zicht. De baanverlichting was intussen wel uit. Er zou daar geen mens zijn en op die manier hoefde ze het Boulevard Hotel niet in, waar het nog zou wemelen van het volk. Muis keek op haar horloge en versnelde het tempo. Muis had gelijk. Vijf minuten later stond ze bij de

kleedkamers en zag boven licht branden. Een fraktie later ging het licht uit en hoorde ze hoe Derek de trap afkwam. Muis zette zich schrap. Nu zou je het hebben. Nu moest ze hem aanspreken en kwam hij niet meer bij. Het zweet brak haar uit.

“Derek,” fluisterde Muis.

Derek sloot juist de buitendeur en schrok zich te pletter. “Wie is daar?” klonk het. “Nou ik,” zei Muis. “Je weet wel.” Derek kon alleen de roze jurk en het blonde haar onderscheiden. “Ah, mijn charmante aanbidders,” zei hij vleiend. “Wat een prettige verrassing. Maar ik dacht dat ik naar het strand moest komen?”

“Eh... ja... ik... het leek me beter van niet,” stamelde Muis. “Misschien dat we hier... ik bedoel...”

“Nou en of,” onderbrak Derek haar. “Hier is ook goed.” Op dat moment hoorden ze beiden het luide geknars van fietsen die over het gravel de tennisbaan opreden. Muis reageerde geschrokken. Dat moest er nog bijkomen. Plompverloren greep ze Derek bij de arm en trok hem mee naar de achterkant van de kleedkamers, waar ze vanaf de tennisbaan niet te zien waren.

Lucy, want zij was het, slaakte een kreet van schrik. “Dat was Muis. Hij heeft Muis te pakken!” Wederom speelde het slechte licht hen parten, want Lucy zag niet dat het Muis zelf was die iemand anders meetrok.

In de bosjes naast de tennisbaan stond agent Venendaal op het punt zich de haren uit het hoofd te rukken. Wat was hij,

verdorie? Een kindermisje? Hij was niet bij de politie gegaan om onnozele meisjes te volgen die afspraakjes hadden met jongens die veel te oud voor hen waren.

Het was jammer dat agent Venendaal niet kon zien wat zich achter de kleedkamers afspeelde. Dan zou de goede agent weten dat een kindermisje wel het laatste was waar Muis en Derek behoefte aan hadden.

HOOFDSTUK 16

Achter de kleedkamers brandde een felle buitenlamp. Het eerste wat Derek zag, was Muis en zijn gezichtsuitdrukking veranderde prompt, zodat het leek alsof hij net iets heel vies had doorgeslikt.

De volgende ontdekking was echter veel curieuzer. Vlak bij de muur van de kleedkamer stond een grote vent de tegels uit de grond te halen.

“Hé, daar! Wat moet dat!” riep Derek boos. Hadden ze alles net zo mooi verbouwd, stond daar een halvegare de boel weer kapot te maken. Zijn baas zou een aanval krijgen als hij het zag.

Bars stapte Derek naar voren. “Maak datje wegkomt!” riep hij uit, terwijl hij met zijn armen zwaaide alsof hij een hond verjoeg. Als Derek dacht dat dat indruk maakte, had hij het goed mis.

Noch Muis, noch Derek hadden de volgende aktie van de man kunnen voorzien.

Vliegensvlug kwam hij overeind. Met een paar stappen was hij bij Muis en greep haar stevig vast.

Muis gilte van schrik.

“Staan blijven,” baste de vreemde tegen Derek die zich direkt had omgedraaid om er als een haas vandoor te gaan. “Je doet precies wat ik zeg, anders gebeurt er iets met haar.”

Derek leek te overwegen of hij zich daar wat van aan zou

trekken.

Muis verbleekte. “Derek,” gilde ze verontwaardigd.

“Verzet één voet en ik maak gehakt van je,” veranderde de man van tactiek.

Dat werkte. De dreiging die van de man uitging, was niet mis te verstaan en angst voor zijn eigen hachje deed Derek besluiten te blijven waar hij was.

Muis zag wit van schrik en keek wanhopig naar Derek.

Waarom deed hij niets? Waarom stortte hij zich niet op die enge vent en vocht voor haar? De lammeling stond erbij alsof hij zijn verstand verloren had. Zelf kon ze zich niet verroeren, want die kerel was beresterk. Bovendien kreeg ze het knap benauwd.

Aan de andere kant van het gebouwtje hoorden Lucy, Carrie en Nicole Muis gillen. Zelfs Venendaal kon het horen en hij begreep dat er iets mis was.

“We moeten haar helpen,” riep Carrie uit.

Dat hoefde ze Lucy niet te vertellen. Zonder aarzelen sprintte ze langs het gebouwtje met de andere twee in haar kielzog. Als een raket vlogen ze de hoek om en botsten pardoës tegen de onbekende man op, die daardoor zijn evenwicht verloor. Zijn greep op Muis verslakte, zodat ze haar kans schoon zag.

Terwijl ze nog over de grond rolden, worstelde Muis zich los. “Pas op!” gilde ze.

De man had een tegel opgepakt en wilde Lucy daarmee te lijf gaan. Als een wilde kat sprong Muis op zijn rug en zette haar tanden in zijn bovenarm.

“Au!” brulde de man en hij liet de tegel los.

“Hou hem vast,” riep Muis bevelend tegen Derek.

Maar Derek stond er nog steeds bij als een zak aardappelen. Niet in staat zich te verroeren, laat staan een handje te helpen. Het was Carrie die de benen van de man vastgreep, zodat hij opnieuw zijn evenwicht verloor. Lucy en zelfs Nicole doken boven op hem.

Maar de man was inderdaad oersterk, zoals Muis al aan den lijve had ondervonden. Drie meisjes waren geen partij voor hem en met een paar forse armbewegingen zwiepte hij hen van zich af. Grommend en blazend werkte hij zich overeind. Tot Lucy's grote schrik zag ze hoe hij de grote koevoet bemachtigde waarmee hij zoeven de tegels had losgewrikt. Nicole gilte van angst.

Toen kwam er nog iemand de hoek om.

“Handen omhoog!” brulde agent Venendaal. Hij hield een pistool in de aanslag.

Met een kwaadaardige uitdrukking op zijn gezicht liet de onbekende de koevoet vallen. Tergend langzaam hief hij zijn handen op.

Agent Venendaal, niet altijd even snugger, keek verwonderd naar de losse tegels en het gat dat eronder te zien was. Het duurde even voor het muntje viel, maar toen begreep hij het. “Aha!” riep hij uit. “Op heterdaad betrapt. Je bent erbij, mannetje. Roepen om je moeder zal je niet helpen.”

Als agent Venendaal iets minder tevreden was geweest met zichzelf en iets beter had opgelet, zou hij hebben gezien dat

de man er niet bepaald verslagen bij stond. Integendeel! Opeens lichtte zijn gezicht op en voordat iemand in de gaten had wat er gebeurde, klonk er een bons. Het geluid van de honkbalknuppel waarmee agent Venendaal van achteren werd neergeslagen. Gevolgd door een nog veel luidere bons, toen de agent in zijn volle lengte de grond raakte.

“Zo!” zei mevrouw De Rooy van Zuidewijn. “Opgeruimd staat netjes.”

Het was meteen doodstil. Je kon alleen nog de zee horen ruisen. Alle vijf keken ze, met stomheid geslagen, in de dreigende loop van een pistool dat duidelijk met kundigheid werd gehanteerd.

Een gejammer steeg op. Als je niet beter wist, zou je denken dat er een hond werd geslagen. Maar het was Derek. Hij had zichzelf helemaal tegen de muur geperst en probeerde zich zo klein mogelijk te maken.

Zo zouden z'n vrouwelijke fans op de tennisbaan hem eens moeten zien, dacht Lucy schamper. Ze keek tersluiks even naar Muis. De smalende blik op haar zusters gezicht sprak boekdelen.

“Jullie,” gebaarde mevrouw De Rooy met het pistool. “Ga daar tegen de muur staan bij die huilebalk.”

Lucy, Carrie, Nicole en Muis deden wat hen gezegd werd. Voorzichtig krabbelden ze op en voegden zich bij Derek.

“Help, help,” jankte Derek. “We zijn verloren. Help. Politie.”

“Mond houden!” commandeerde mevrouw De Rooy.

Lucy stond haar met open mond aan te gapen. Er was iets geks aan de vrouw dat ze niet meteen thuis kon brengen. Iets wat anders was dan gewoonlijk. Toen begon het haar te dagen. Het was de buik. Of liever gezegd, het ontbreken daarvan. Van enige zwangerschap was helemaal niets meer te merken. De buik van mevrouw De Rooy was zo plat als een dubbeltje. “Uw buik,” bracht Lucy uit. “Waar is uw buik?”

Een onaangenaam lachje verscheen op het gezicht van de vrouw. “Hier,” zei ze spottend en ze hield iets omhoog wat leek op een leren buidel tas. Doordat de ritssluiting openstond, zagen ze allemaal dat er iets in zat. Iets wat glinsterde en schitterde. “Een prachtig idee, nietwaar?” Trots over haar eigen schranderheid klonk duidelijk door in de stem van de vrouw. “Wie verdenkt er een zwangere vrouw?” klonk het tevreden. “Het is ook zo handig, zo'n buik. Een geweldige bergplaats voor tal van hebbedingetjes.” De harde lach klonk akelig. Haar ene hand hield nog altijd het pistool stevig vast. Met de andere keerde ze de buidel tas om en aan haar voeten regende het sieraden en zilverwerk.

Lucy hield haar adem in. Het was zo sluw bedacht dat ze er onwillekeurig bewondering voor had. Wat een vondst! De ideale bergplaats voor een zakkenroller. Hoe had ze zo stom kunnen zijn daar niet aan te denken. Geen moment had ze mevrouw De Rooy echt verdacht. Het was bij niemand van hen opgekomen dat die buik weleens nep kon zijn. Abrupt onderbrak de stem van de handlanger haar gedachten. “Je bent verrekke laat. We moeten opschieten,”

zei hij. “Ik ben hier bijna klaar. We hoeven het spul alleen maar over te laden. De wagen staat al klaar.”

Nu drong het tot Lucy door dat de inhoud van de buidel niet het enige waardevolle was. Het opengebroken tegelpad onthulde een keur aan kostbaarheden. Schilderijen, porseleinen vazen, fototoestellen, een cd-speler en nog veel meer. Hier hadden ze dus de buit verborgen! Alleen de onverwacht snelle voltooiing van de verbouwing had roet in het eten gegoooid. Vooral toen Derek er zijn intrek had genomen. Zo was het voor de dieven bijna onmogelijk geworden om ongezien bij de buit te komen. Muis en haar kalverliefde waren een geschenk uit de hemel geweest voor de dieven. Zonder enig gewetensbezwaar had mevrouw De Rooy Muis gebruikt. Als afleidingsmanoeuvre om zelf ongemerkt het hotel te verlaten en als middel om Derek van de kleedkamer weg te lokken. Zo sloeg ze twee vliegen in één klap.

“Wat doen we met hen?” vroeg de man met een nonchalant knikje in hun richting.

Dat was een teken voor Derek opnieuw te gaan jammeren. Panische angst tekende zich af op zijn gezicht. “U doet ons toch niks, hè?” smeekte hij. “We zullen niks zeggen. Echt niet. Tegen niemand. Als u ons maar laat gaan. Alstublieft?” Wanhopig flitsten zijn ogen van de een naar de ander. Naar de meisjes voor instemming en naar de dieven in een poging mededogen op te wekken.

“Mond houden!” blafte mevrouw De Rooy opnieuw.

Muis stond haar met afgrijzen aan te staren. Haar angst voor de penibele situatie had plaatsgemaakt voor walging. Hoe had ze dat mens ooit voornaam kunnen vinden? Ze was ordinair. Om nog maar niet te spreken over de taal die ze uitsloeg. Ze leek wel een viswijf! Muis was zo verontwaardigd dat ze de ernst van de situatie maar nauwelijks beseftte.

Dat gold niet voor Lucy. Het was geen spelletje meer. Dit was bittere ernst. Lucy was wanhopig op zoek naar een uitweg, maar zag er geen. De situatie was hopeloos zolang mevrouw De Rooy dat ellendige pistool in handen had. Gespannen wachtte ze af wat de vrouw zou zeggen. En daarbij geloofde Lucy geen moment dat de vrouw op Dereks smeekbede in zou gaan. Bang probeerde ze het trillen van haar benen te bedwingen. Wat zouden ze met hen doen? Zij hadden de dieven gezien. Had het tweetal een andere keus dan... Lucy beet haar tanden op elkaar.

“Laad eerst de rest maar in,” commandeerde De Rooy. Gelukkig, dacht Lucy, een moment respijt. Wie weet wat er in de tussentijd nog kon gebeuren. Ze hoopte vurig dat ze konden ontsnappen. Als ze waren overgeleverd aan de genade van de dieven, zag het er niet best uit. De koude ogen van mevrouw De Rooy bezorgden Lucy kippevel. Die vrouw was tot alles in staat. Vooral als ze gedwarsboomd werd. Ze móesten gewoon ontsnappen. Anders kwamen ze hier niet meer levend vandaan.

De man begon de gestolen waar bijeen te pakken en liep ermee weg, het donker in.

Mevrouw De Rooy stapte naar voren zodat haar handlanger niet in het schootsveld kwam. Verbeten hield ze het groepje in de gaten. “Komt er nog wat van!” riep ze boos naar achteren toen na een paar minuten de man nog niet opgedoken was. “Koos!” klonk het dringend.

Lucy hield haar adem in. Er werd niet teruggeroepen. Ook verscheen de man niet meer. Lucy kreeg weer hoop. Ze kon zien dat De Rooy nerveus begon te worden en wisselde een snelle blik met Carrie.

“Meekomen!” commandeerde de vrouw, terwijl ze naar Derek keek. “Loop voor me uit en hou je handen waar ik ze kan zien.”

Dat werd Derek te veel. Hij trilde als een drilpudding en in een wanhopige poging te doen wat de vrouw wilde, struikelde hij over zijn eigen benen. Automatisch wees het pistool in zijn richting en meteen schoten de meisjes alle kanten op.

Een reactie die helemaal vanzelf ging en nooit goed zou zijn uitpakkt als Muis er niet was geweest. Muis was woest. Zo woedend was ze nog nooit geweest! Deze laatste teleurstelling was de druppel die de emmer deed overlopen. Ze begreep eindelijk hoe ze was gebruikt en de boosheid gaf haar vleugels.

Volleerd softbalspeelster als ze was, maakte Muis een perfecte sliding, greep Mikes honkbalknuppel die nog altijd op de grond lag en mepte met zo'n gigantische slag het pistool uit De Rooy's hand dat het een homerun was geweest, ware het niet dat het wapen tegen de muur ketste.

De Rooy schreeuwde het uit. Muis moest minstens haar pols gebroken hebben.

Lucy was even verbluft door zoveel lef.

Maar De Rooy probeerde het pistool weer te pakken te krijgen, dus nam Lucy een snoekduik om het gevaarlijke wapen zelf te bemachtigen. Vrijwel gelijktijdig bereikten ze het pistool en doken erop.

“Laat los!” siste De Rooy, maar Lucy had het stevig vast en dacht er niet over om los te laten. Beiden trokken ze om het hardst.

Toen klonk er opeens een luide knal.

Van schrik liet Lucy toch de kolf los. Half en half verwachtte ze bloed te zien omdat een van hen beiden was geraakt. Ook De Rooy dacht dat haar pistool was afgegaan.

Nicole slaakte een waarschuwende kreet. De Rooy had het wapen opnieuw te pakken.

“Afblijven!” klonk het toen bevelend en daar stond tot hun grote opluchting de lange agent. Hij had daarnet in de lucht geschoten en nu wees zijn pistool netjes op de lange regenjas van mevrouw De Rooy van Zuidewijn. “Schuif dat pistool met je voet in mijn richting,” beval hij.

De vrouw kon niet anders dan gehoorzamen. Uit machteloze woede kwam er een stroom van verwensingen uit haar mond. Om de lippen van rechercheur Bouman plooide zich een tevreden lachje. “Als dat daar bij de auto Koos Karper is dan verheugen we ons nu in de aanwezigheid van Pien Flink. Eindelijk lopen jullie eens tegen de lamp. Als je even voor

me uit zou willen lopen, dame.”

Pien Flink alias mevrouw De Rooy van Zuidewijn had opnieuw geen enkele keus.

Lucy, die net zo dapper was geweest, voelde dat haar benen opeens weer begonnen te trillen. Ze leken wel van kauwgum. Als ze niet ging zitten, zakte ze er nog door. Het was zeker een reactie op de spanning, want opeens voelde ze zich helemaal slap en ze had een raar, wee gevoel in haar maag. Carrie en Nicole waren er niet veel beter aan toe.

“Ik ben nog nooit zo bang geweest,” bekende Nicole.

“En ik ben nog nooit zo blij geweest dat er politie is,” zei Carrie en van pure opluchting begon ze opeens te lachen.

“Ha, ha, ha.” Carrie kon niet meer ophouden en het duurde niet lang of ze stak ook de anderen aan.

Zelfs Muis grinnikte mee. Gierend wees ze op Derek. Die lag nog steeds opgerold op de grond, op dezelfde plek waar hij was gestruikeld. Zijn ogen waren stijf dichtgeknepen en zijn handen had hij tegen zijn oren gedrukt.

Als het aan Muis lag, kon hij de rest van zijn leven zo blijven liggen.

Een stukje verderop maakte een verward gemompel duidelijk dat agent Venendaal bezig was bij te komen.

Lucy sloeg schuldbewust haar hand voor haar mond.

Venendaal waren ze helemaal vergeten. De arme man. Wat zou hij een hoofdpijn hebben. Behulpzaam wijdden Lucy en Carrie hun aandacht aan de agent.

“Oh, mijn hoofd,” kreunde Venendaal.

“Stil blijven liggen,” zei Lucy. “Er komt zo hulp.”

Inderdaad kwam op dat moment de lange weer de hoek om, vergezeld van twee ziekenbroeders met een brancard.

“Rustig, Jaap,” sprak hij. “Het komt allemaal weer goed. In het ziekenhuis zullen ze even naar je hoofd kijken,” waarna agent Venendaal werd afgevoerd.

“Zo, en nu jullie,” zei Bouman. “Dat ging maar net goed.”

“We waren maar wat blij dat u zo opeens verscheen,” verzuchtte Lucy.

“Dat kan ik me voorstellen,” vond Bouman droog. “Wat dachten jullie ervan om eens naar huis te gaan, dan kunnen de agenten hier rustig hun werk doen. Morgen zullen we de gebeurtenissen van deze avond nog weleens rustig doornemen.”

HOOFDSTUK 17

“Wat!?” zei Dolly. Ze had het afgelopen halfuur uitsluitend eenlettergrepige woorden voortgebracht. Lucy, Carrie en Nicole volgden haar gezichtsuitdrukkingen op de voet en die varieerden van boosheid en verbazing tot complete verbijstering.

Ze zaten allemaal in de royale zitkamer van hotel Rozebottel. Dat wil zeggen, Dolly en Fred, rechercheur Bouman, agent Venendaal, Lucy, Carrie en Nicole, Muis en Hector Krol. De laatste verkeerde in een staat van hevige opwinding nu duidelijk werd waar al die tijd de buit verstopt was geweest. Derek was er niet bij. Hij had een zenuwinstorting gehad of zoiets en lag nu met een kruik in bed. De slappeling! dacht Muis.

Net als Dolly zat Hector Krol niet snel om woorden verlegen. Maar de verbijsterende ontknoping van het diefstallendrama had hen danig de mond gesnoerd.

“Bedoelt u dat ze het allemaal met z'n tweeën gedaan hebben?” vroeg Lucy. “Er zat dus helemaal geen grote bende achter.”

Rechercheur Bouman schudde het hoofd.

“Maar hoe wist u dat Koos Karper en Pien Flink de boosdoeners waren?”

“Dat wisten we niet, maar we hadden een vermoeden,” antwoordde Bouman. “In Amsterdam heeft op dezelfde

manier een reeks diefstallen plaatsgevonden. Dieven verraden zichzelf door de methode die ze gebruiken.”

“Maar dan snap ik niet dat u ze niet meteen inrekende,” riep Carrie uit. “Da's toch hartstikke simpel als je weet wie het zijn.”

“Was dat maar waar,” vond Bouman droog. “Koos en Pien zijn niet op hun achterhoofd gevallen. Ze zijn gewoon nog niet eerder opgepakt, dus hadden we ook geen foto's van dat tweetal. Dat maakt het inrekenen wel een tikje lastig, vind je ook niet?”

Daar kon Carrie niets tegen inbrengen. “Dat met die buik was trouwens wel een goed idee,” vond ze.

“En bovendien een nieuwe vondst van het tweetal,” vulde Bouman aan. “Die truc hebben ze nog niet eerder gebruikt. Daarom kwam het ook bij niemand op dat die zwangerschap weleens niet echt kon zijn. Toch verdacht de politie meneer Bon en Pien. Dat waren namelijk de enigen met een achtergrond die niet te controleren viel.”

Hector Krol slaakte een diepe zucht. “En al die tijd zat de buit onder het tegelpad naast mijn kleedkamer. Zeg eens, inspekteur. Wie betaalt de kapotte tegels?”

“Bent u niet verzekerd?” Bouman liet zich niet overbluffen. Hector Krol mopperde wat voor zich heen en Dolly glimlachte fijntjes. Dolly's probleem was dat ze niet boos kon worden. Eigenlijk verdienden die meiden straf en niet zo'n beetje ook! Stel je voor, midden in de nacht ervandoor gaan om een stel dieven te vangen. Wie weet wat er had kunnen

gebeuren. Het was gewoon te idioot voor woorden. Maar zo achteraf had de hele situatie zelfs iets komisch. Dolly keek op en zag dat iedereen haar gespannen zat aan te staren. Kennelijk werd er iets van haar verwacht. Het uitdelen van straf waarschijnlijk. Reken maar dat die meiden in de piepzak zaten. “Ahum,” schraapte Dolly haar keel. “Tja, het is allemaal niet zo mooi, natuurlijk. Begrijpen jullie wel hoe dom je bent geweest,” probeerde ze bestraffend op te treden. Ze wist zelf dat het niet helemaal van harte ging. Op Lucy's gezicht brak dan ook een glimlach door. Die lastige dochter van haar had haar veel te goed door, bedacht Dolly. Het leek wel een zesde zintuig. Ze voelde gewoon aan dat ze er met een standje afkwam.

Toen begon Dolly te lachen. Dat rijtje ondeugende smoelwerken was gewoon te veel. Dat stel ging werkelijk niets te ver en Dolly begon te schateren. “Jullie zijn gewoon te erg,” bracht ze uit tussen haar lachbui door. “Moet je voorstellen wat een gezicht dat was. Jullie drieën in je pyjama midden in het bos en Muis in een baljurk op de fiets, ha, ha, ha.” Muis vond die laatste opmerking niet zo geslaagd, maar lachte toch mee. Het was als je het goed bekeek inderdaad nogal grappig. De enigen die niet lachten, waren Hector Krol, maar hij had nu eenmaal weinig gevoel voor humor, en agent Venendaal. Agent Venendaal betastte voorzichtig de kolossale buil die zich, als een klein model tennisbal, onder zijn haardos verhief. Hij knarsetandde. Daar had je het al. Straffen? Ho maar. Dat stelletje ongehoorzame krengen kwam er veel te

gemakkelijk vanaf. Kielhalen zou hij ze. Bah! Zeker weer zo'n moderne opvoeding. Die mevrouw Rozebottel liet over zich lopen!

Dolly zag dat helemaal niet zo. Dolly veegde de tranen uit haar ogen. "Willen jullie weten wat ik ervan vind?" vroeg ze. "Ik vind dat we blij mogen zijn dat het allemaal goed is afgelopen." Om toch niet helemaal de indruk te wekken dat ze gemakkelijk was, stak ze nog even dreigend haar vinger omhoog. "Denk erom. De eerste de beste die weer eens zoiets probeert uit te halen, is goed zuur. Die zal wensen dat hij nooit geboren was. Ben ik duidelijk?"

Vier hoofden knikten vrolijk. "Prima! Dan beschouw ik de zaak als afgedaan." Enige uren later, toen Dolly in de keuken de voorraden stond op te nemen, voegde Muis zich bij haar. "Mam?" vroeg Muis. "Wat vind jij van mannen?" "Ik vind ze wel aardig," zei Dolly. "En jij?" "Och," zei Muis. "Ik weet niet."

"Laat je niet kisten, hoor, schat," bemoedigde Dolly. "Derek was gewoon niet zo'n gelukkige keus." "Denk je?" zei Muis. "Zeker weten!" luidde het antwoord.

"Mam?" vroeg Muis opnieuw. "Waarom heb jij papa eigenlijk gekozen en niet Hector?"

Dolly's glimlach kreeg meteen iets vertederds. "Ah, je vader," zei ze. "Zo verlegen en zo onbeholpen. Ik zie hem nog staan met die bos verlepte bloemen en dat malle haar dat altijd voor z'n ogen hing. Hij wilde mij, hij wilde kinderen en hij wilde z'n insecten. En op zijn eigen, warrige manier heeft hij dat

gekregen ook. Tja, en Hector... Hector wilde rijk worden, heel veel kinderen hebben en met mij trouwen wilde hij ook. Verkeerde volgorde, snap je?”

“Mmm,” knikte Muis en ze maakte rechtsomkeert. Echt begrijpen deed ze het toch niet. Misschien dat 'De avonturen van Solange' het antwoord bevatte. Peinzend keek Muis naar het vrouwenportret op de omslag van de dubbeldikke roman. Mooie naam was dat. Solange. En Muis verschanste zich op het terras ten einde het antwoord te vinden op het probleem dat 'mannen' heette.

Dolly, nog steeds vervuld van blijde herinneringen, stapte impulsief haar mans werkkamer binnen, bukte zich en plantte een stevige zoen midden op zijn wang. “Dag, Fred,” zei Dolly en ze wist dat ze nu zijn volledige aandacht had.

“Dag, lief,” zei Fred en hij pakte innig haar beide handen vast. Samen hadden ze een van die gelukkige momentjes die Muis voorlopig nog wel even niet zou begrijpen.

Ring! Ring! De bel op de balie. Met een laatste glimlach verliet Dolly haar man.

Rond hotel Rozebottel heerste een opmerkelijke rust. Als je het hotel benaderde zonder te weten wat zich hier had afgespeeld, moest het wel haast idyllisch overkomen. Die mening werd van harte gehuldigd door het echtpaar dat voor de receptiebalie stond. Zij had een flets, doch vriendelijk gezicht, bekroond met een kapsel van stijve krulletjes. Hij had iets van een onderwijzer of een chef de bureau. De beide meisjes leken op haar. Een beetje flets, maar verder keurig

gewassen en gestreken. Op de witte bloesjes was geen vlekje te bekennen.

Dolly sloeg verheugd de handen ineens. Zie je wel, de goden waren haar weer goed gezind. Na regen kwam zonneschijn, en ook al zouden de Hamelaars geen positieve vakantie verhalen verbreiden, dit gezin was er minstens zo geknipt voor. “Hartelijk welkom in hotel Rozebottel,” spreidde Dolly haar armen alsof ze het hele gezin in één keer wilde omhelzen.

“Heeft u nog kamers vrij?” vroeg de man wat onzeker.

“Jazeker,” riep Dolly blij. “U kunt zelfs kiezen.”

“Oh, wat een opluchting,” riep de vrouw verrukt. “We zochten ons een hoedje naar zo'n echt, ouderwets familiehôtel. Ik zei nog tegen Bert, ik zeg: Bert, dit is een geschenk uit de hemel. Als dit niet is wat we zoeken dan weet ik het niet meer.”

Bert was het geheel en al met zijn vrouw eens. “Mevrouw tje,” riep hij uit. “We begonnen al te denken dat de familiehôtels niet meer bestonden. Vertelt u eens, helpt het hele gezin een handje mee? En woont u hier ook met z'n allen?”

Dolly knikte zelfverzekerd.

“Zie je wel, lieve, is het niet enig?”

Dat hoefde hij zijn vrouw niet te vertellen. “We schrijven ons meteen in,” riep ze uit. “Van Soeren is de naam en oh, luister toch eens, Bert. Is het hier niet heerlijk rustig. Je hoort de vogeltjes fluiten. Een oase gewoon. Verrukkelijk.”

Dolly had zich over het gastenboek gebogen en dat was maar

goed ook. Zo zagen de Van Soerens niet hoe een wrang lachje zich rond haar lippen verspreidde.

Door het raam zag ze Lucy en consorten langslopen. Carrie en Nicole stikten van het lachen en Lucy maakte overdreven danspasjes, gekleed in de roze 'baljurk' van Muis. Dolly zuchtte. Dat werd bonje.

Muis zelf zat achter, op het terras. Geheel en al verdiept in 'De avonturen van Solange'. Met een diepe zucht keek ze op van de bladzijde. Solange had zojuist een zwaardgevecht gewonnen en stond op het punt, samen met de knappe rebel Patrick, door een geheime gang uit de belegerde stad Fontaine-sür-pont te ontsnappen. Een beetje triest bekeek Muis de bekende achtertuin. Het leven was maar knap saai. Waar bleef het avontuur? En de romantiek? Waarom zat zij niet, net als Solange, in Fontaine-sür-pont? Hier gebeurde ook nooit eens iets!